XX. évfolyam 9. szám Ára: 1 forint 1964. február 27.

Ludas Matyi

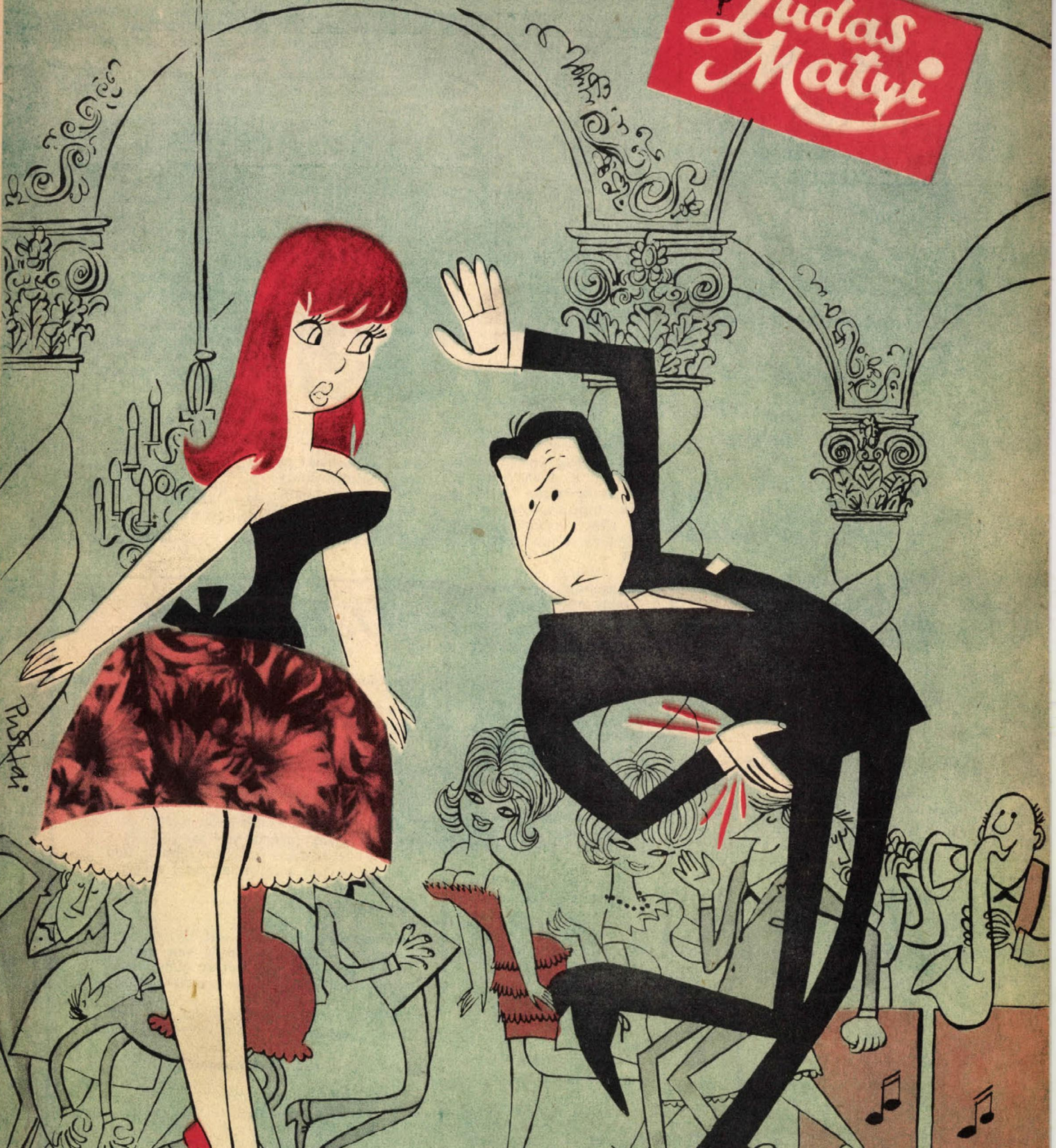

Pusztai Pál rajza

— Mondja, Pista, ez madison vagy hully–gully?
— Egyik sem! Hekszensusszom van.

Rend a lelke mindennek

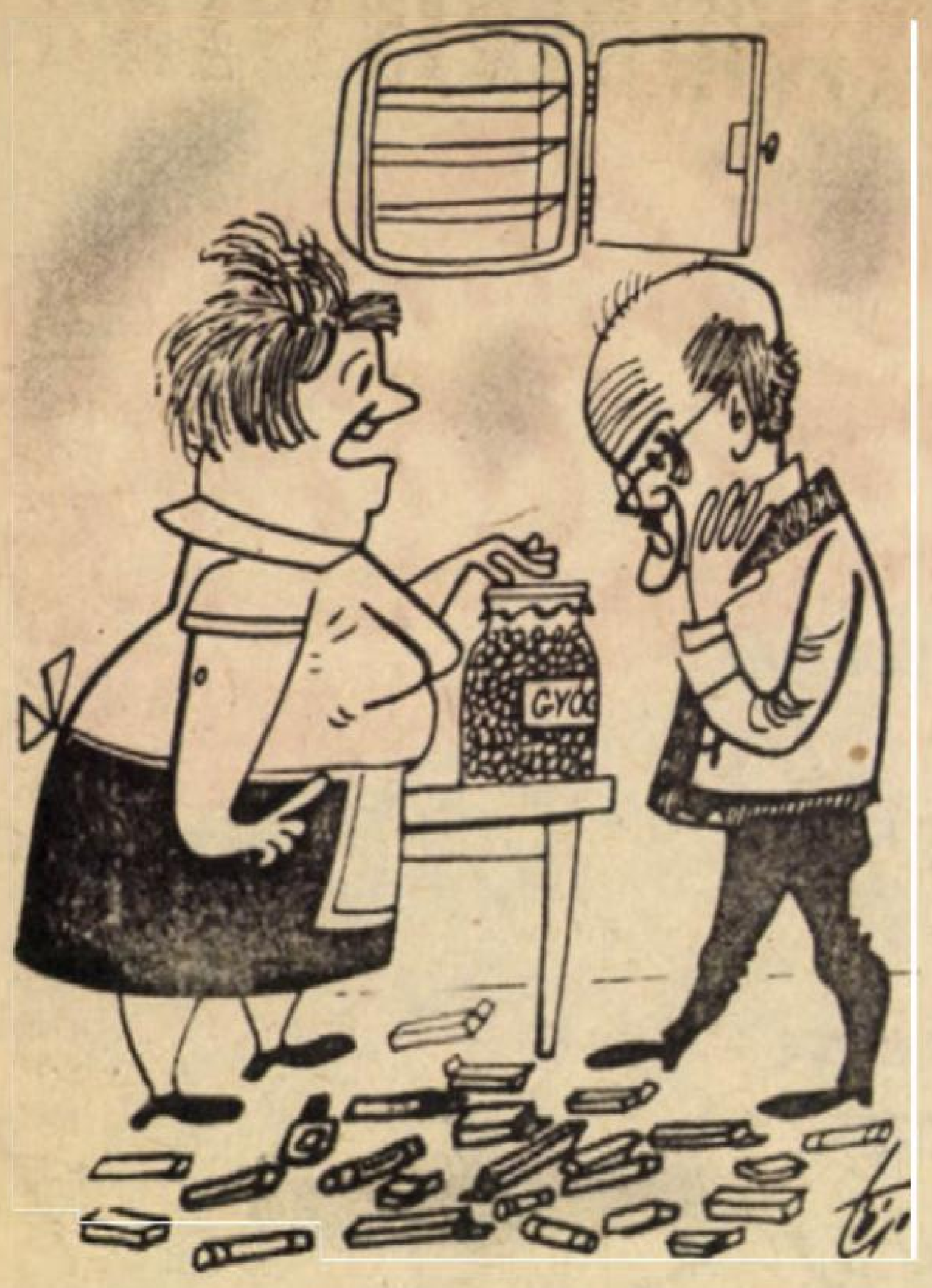

– Végre rendbehoztam a gyógyszerszekrényt...

Előnyszabály

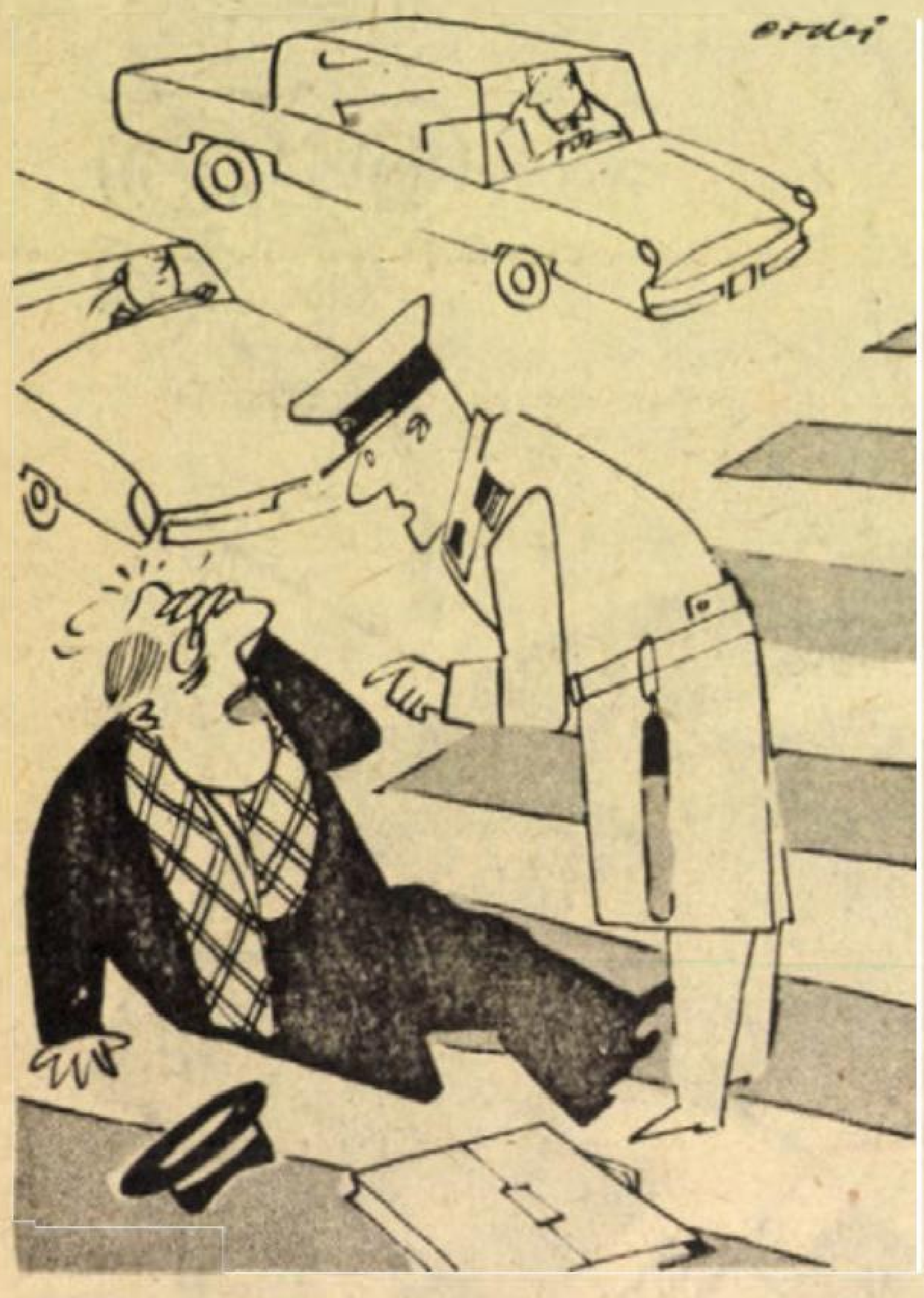

– Mondja csak, rendőr elvtárs, tulajdonképpen mi a gyalogos előnye a zebrán?
– Az, hogy itt nem írom fel!

Az első ebéd

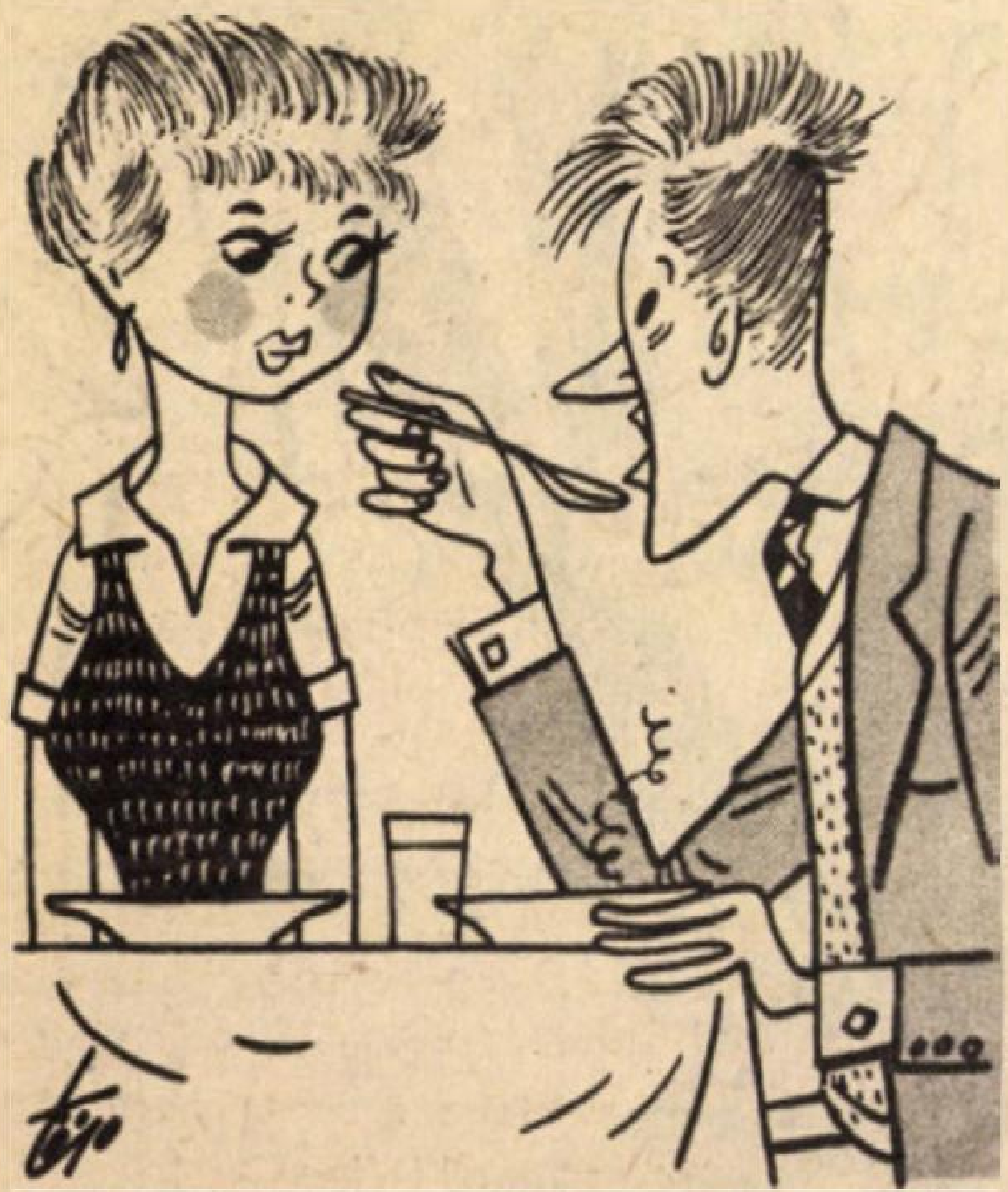

– Mondd, szívem, mi a neve ennek az ételnek, hogy a kórházban meg tudjam mondani.

Taktika

— Mondd csak — fordult felém Péter, miután nagyot kortyolt a Veronika presszó kitűnő feketéjéből —, hogyan is szorzunk emeletes törtet emeletes törttel?

— Mi? Micsoda?

— Azt kérdeztem: hogyan szorzunk emeletes törtet emeletes törttel?

— Fogalmam sincs — hebegtem csodálkozva. — Már a földszintesre sem emlékszem. Miért jutott ez most az eszedbe? Nem érzed jól magad?

— Másfél óra múlva — vetett unott pillantást a karórájára — vizsgáznom kell matekból. Talán hallottál róla, van egy rendelet, miszerint bizonyos beosztásban levőknek bizonyos képesítést kell szerezniük. Nos, én pillanatnyilag a technikum levelező-tagozatán folytatom tanulmányaimat. Csak azért érdeklődtem az imént, hogy mégse álljak ott úgy, mint új borjú a kapu előtt. Nagyon zsenánt. De talán a négyzetgyökvonásról elárulnál valami közelebbit? Nem kell sok. Néhány jellemző apróság, szakszerű intimitás.

— Te szerencsétlen! — kiáltottam. — A számtannál nincs bájcsevegés. Ha nem tudod az anyagot, úgy elhúznak, mint a sicc!

— Nyugodj meg — csitított szelíden. — Tökéletesen igazad van. Persze hogy elbukom. Egy árva mukkot sem tanultam.

— De az ég szerelmére, mi lesz akkor veled? Elbocsátanak? Alacsonyabb munkakörbe helyeznek?

— Gyerek vagy — legyintett derűsen. — Miért csinálnának ügyet belőle? Hiszen a kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad.

— Nem értem. Ki itt a kecske és ki a káposzta?

— Mind a kettő én vagyok — felelte Péter büszkén. — Mint kecske, jóllakom, mert tanulmányi pótszabadságot kapok, munkaidőkedvezményt és mentesítést minden társadalmi kötelezettség alól. Ha el is vágnak a vizsgán, mint káposzta, jövőre is beiratkozom, megmaradok a vállalat oktatási kimutatásaiban, növelem a szervezett tanulásban résztvevő, kiművelt emberfők sokaságát. Ez jó pont a felsőbb szervek előtt is.

— De hát ezt nem húzhatod a végtelenségig. Osztályt csak egyszer ismételhetsz.

— Egyfajta iskolában — igen —, bólintott. — De van-e fogalmad arról, hogy nálunk hányféle technikum, egyetem, főiskola működik? Mint égen a csillag! Mindegyikben elszórakozom majd egy kicsit. Nyugdíjig kifutja.

— És mit szól ehhez a vállalatod?

— Mit szólna? Örül, mert látja, hogy töröm magam, iparkodom, évről évre nekirugaszkodom valamilyen tanulásnak, maradéktalanul megjelenek minden vizsgán. Hogy nem engednek át? Istenkém, az élet tele van buktatókkal. Ebből nálunk igazán nem csinálnak ügyet.

— Hát miből csinálnak nálatok ügyet?

— Abból — borult el Péter tekintete —, ha valamelyik megátalkodott lelkiismeretlen fráter nem vállalja a továbbképzésével járó munkát és áldozatokat, nem iratkozik be sehová. Az ilyen dúvad számára aztán nincs kegyelem. Irgalmatlanul elkapják a frakkját. Nem szeretnék a helyében lenni. Brrr!

Kürti András

Tollhegyről

Évad közepén

„Az utcán hevernek a dráma-témák".
Felszedni őket, írók, régen értjük.
De lám, a művek jórészt azt mutatják,
fölösleges volt lehajolni értük.

Az atomkorszak ősembere

Ökle dermesztő, sötét űrbe tört.
Lábát Óceán mélyén veti meg.
Fel és le messze lát. Csak épp a föld
színén vakon mindennek neki megy.

Tervtúlteljesítés

Hiánycikkekre sohsem lesz igényem,
míg más cikkekben bőség van minálunk.
Lám, Második Józsefből ez idényben
száz százalékkal többet produkáltunk!

(Mindig a sokból kérj, ha van eszed!
Ez duplán van, eszed vagy nem eszed.)

Korholó sorok Mohammedhez

Eltűrted e hajszát azért
az egyetlen hajszáladért?
Nekem naponta vész el rengeteg,
valláshábórút mégsem engedek,
nem ölnek kulit s bajadért
egész kihulló hajamért!

Hollós Korvin Lajos

A TUDÓSOK NEM TUDNAK ÍRNI

Mr. A. J. Kirkman, a cardiffi egyetem tanára kifejtette, hogy a legtöbb tudós szörnyű stílusban ír, s a tudományt lassanként az a veszély fenyegeti, hogy a tudósok nem tudják közölni a világgal felfedezéseiket, mert hiányzik hozzá a szókincsük és a fogalmazási készségük. Írásaikat általában a tudományos tolvajnyelv és a világos logika hiánya jellemzi. Olvashatatlanul írnak! Már több szürrealista író került ki közülük.

* * *

NATO-paktum

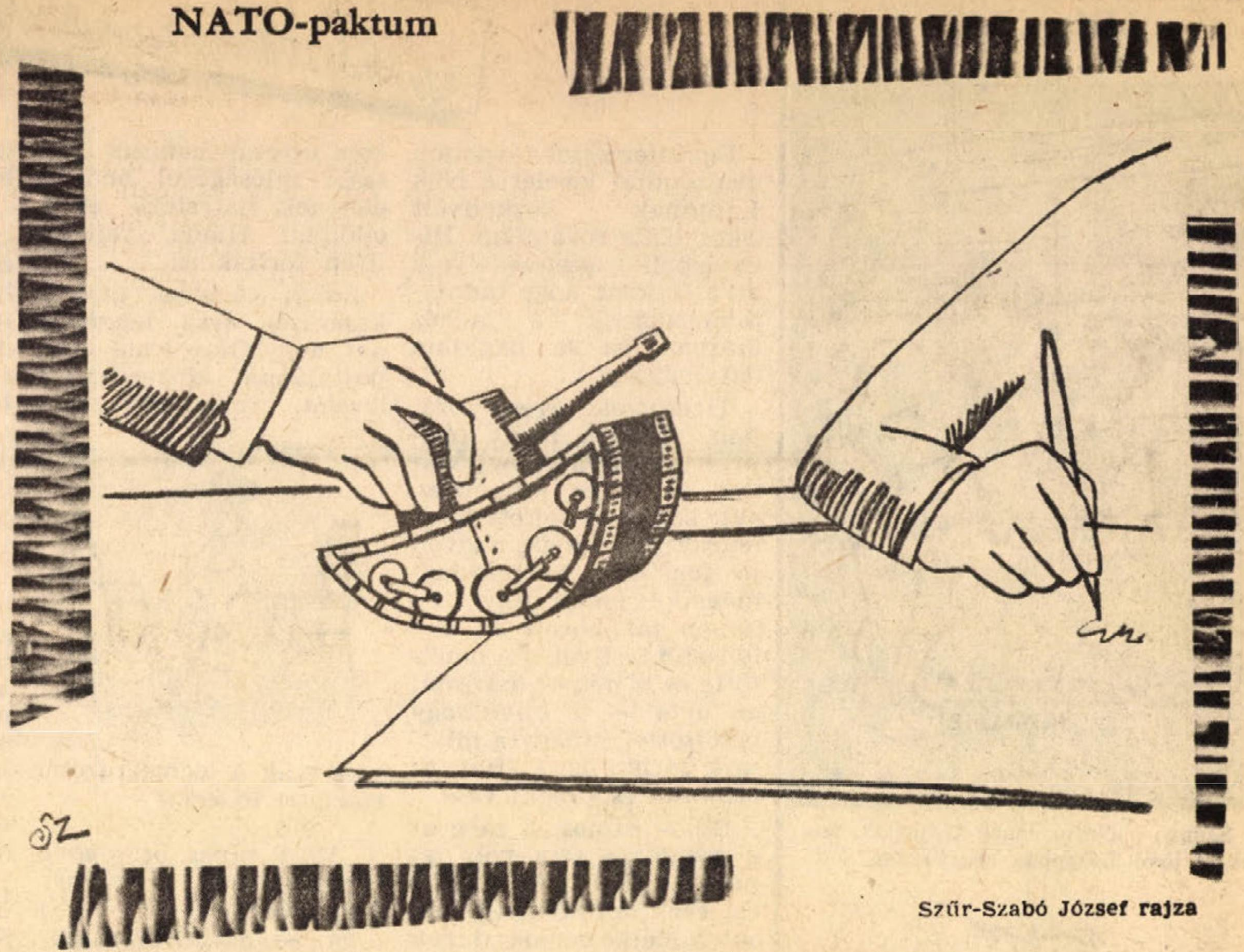

Szűr-Szabó József rajza

MIÉRT BUKOTT MEG CARUSO PESTEN?

Vannak a világtörténelemben megfejthetetlen rejtélyek. Ki volt a Vasálarcos? Hogyan került be Puskás sántán a válogatott csapatba az 1954-es döntőben? Miért bukott meg Caruso Pesten?

Az első két rejtély (különösen a második) megoldásába beletörött a bicskám, de a harmadikat hosszas oknyomozó munka segítségével sikerült kibogoznom. Az események a következőképpen alakultak:

Néhány héttel a tervezett budapesti vendégszereplés előtt Carlo Maffucci, Caruso menedzsere így szólt a művészhez.

— Enrico, úgy hallottam, hogy Budapest nagyon nehéz város. A magyarok túlságosan igényes emberek. Ott már sok minden megbukott. A törökökre ráuntak, Napóleon kiáltványát el sem olvasták, a Bánk bánt sokáig elő sem adták. Nem szeretném, ha . . .

Mély sóhajjal elhallgatott. Caruso, aki büszke volt művészetére és világhírnevére, bosszúsan legyintett:

— No de talán csak ismerik a nevemet!

— Minél nagyobb valaki, annál nehezebb dolga van ott a Duna partján —, válaszolt a menedzser. — Enrico, hallgass rám, biztosra kell mennünk. Kitűnő tervem van. Egy régi barátom Budapesten telepedett le, Alberto Moretti a neve, vívóterme van, jóban van a sajtóval. Nem árt, ha előzőleg megkéri egy-két újságíró barátját, hogy foglalkozzék veled melegen. Ez annál is könnyebb lesz, hiszen megérdemled. A jó bornak is kell egy kis cégér. A nemes cél érdekében. Hogy ne legyen semmiféle műhiba.

Caruso vállat vont:

— Hát ha gondolod . . . nem bánom!

Maffucci már aznap hosszasan beszélt budapesti barátjával. Az készségesen vállalkozott arra, hogy felhívja a figyelmet Caruso vendégjátékára.

— Féltucat zenekritikussal összejárok! — mondta biztató hangsúllyal.

Azonnal munkához látott. Először a legelőkelőbb napilap zenekritikusához fordult:

— Egy kis szívességre kérlek. Egy barátom jön Budapestre énekelni, Carusónak hívják, talán már hallottál róla. Gyermekkori pajtásom. Írj róla szépen, jó? Megérdemli. És amellett nekem nagyon fontos lenne. Ugye megteszed?

A zenekritikus megígérte, de magában így füstölgött:

— Semmit sem utálok jobban, mint ezeket a mézesmázos közbenjárásokat. Ha tudnák ezek az emberek, hány tehetségtelen cincogót, hány repedtfazékhangú óbégatót ajánlottak már a figyelmembe. Caruso nevét már hallottam, de úgy látszik, valami baj lehet vele, különben nem fordulna ilyen alattomos eszközökhöz.

A vívómester tovább folytatta az előkészítő munkát. Más újságírókat is megkért, hogy foglalkozzanak szépen Carusóval, neki, Morettinak tesznek vele szívességet, s ha majd nekik lesz valami ügyes-bajos lovagias ügyük, vívótermére mindig számíthatnak. Az újságírók fanyalogva hallgatták a kérést, egyikük különösen mérges volt, mert alig öt perce hívta fel őt telefonon egy terménynagykereskedő, akinek a leánya, Toplacsek Kyra önálló áriaestet ad a Zeneakadémián.

— Ezek a dilettánsok a sírba visznek! — sóhajtott.

Egy másik megállapította, hogy úgy látszik, igaz az, amit Carusóról hallott, hogy elvesztette a hangját. Különben nem lenne szüksége ilyen szánalmas mankókra.

Moretti fáradhatatlanul agitált tovább, s amikor Carusóék megérkeztek, elégedetten mondta, hogy minden rendben van, mindent előkészített, az ilyesmit valóban nem lehet a vakvéletlenre bízni.

Mint ismeretes, Caruso az Aidában lépett fel, s mivel történetesen nem volt jó napja, mérsékelt sikert aratott, s másnap a zenei szakírók lesújtó bírálatban részesítették. Az egyik kávéházban éppen ezeket a bírálatokat olvasta egy kisebb társaság.

— Érdekes! — mondta a társaság egyik tagja. — Itt van ez a híres énekes. Kiderült, hogy nincs hangja. Mi lehet, mégis a titka?

— Biztosan protekciója van! — jegyezte meg a társaság egy másik tagja.

Feleki László

Hiánycikk

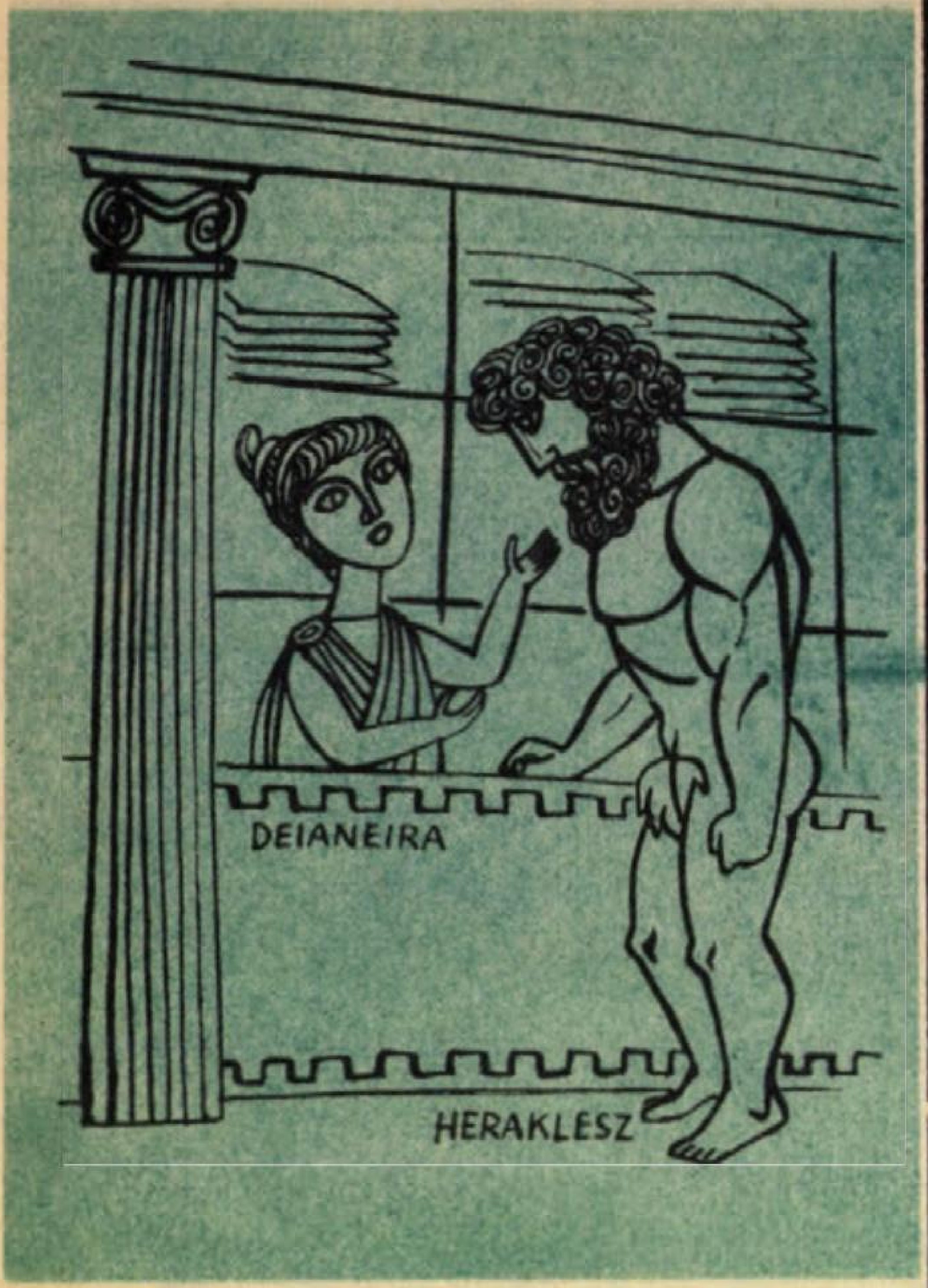

– Sajnos, a Nessus-ingek kifogytak, tessék a jövő hónapban érdeklődni . . .

* * *

Biztonságos vezetés

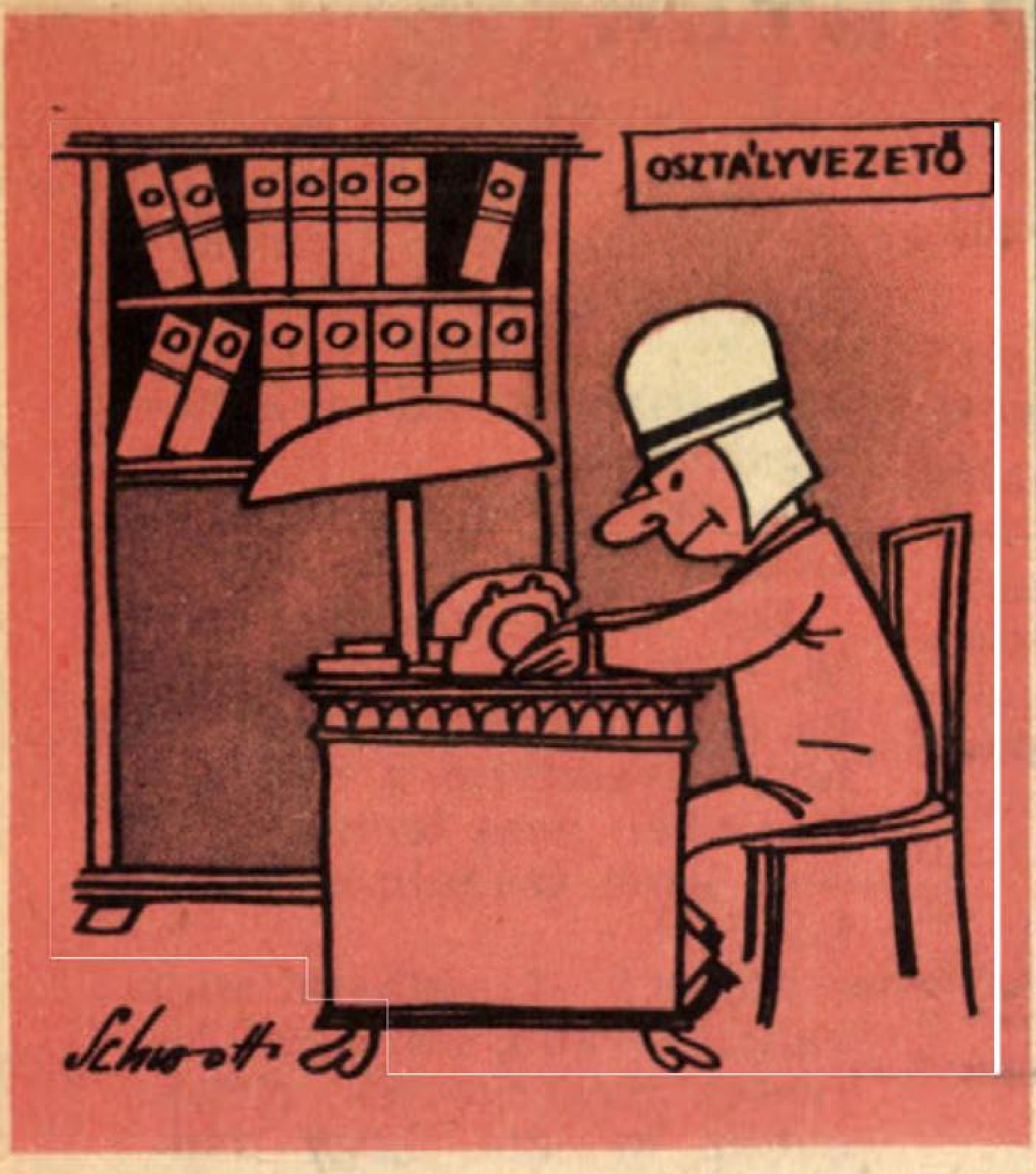

LEVÉL egy tanácstalan asszonyhoz

Együttérzéssel olvastam megrendítő levelét a Nők Lapjának közkedvelt Okos Kata rovatában. Hivatásbeli szenvedélyem arra serkent, hogy tanácstalanságának e nehéz óráiban én se hagyjam önt magára.

Tizennyolc éves korában, fiatalon ment férjhez — írja ön — egy csinos és derék emberhez, akit sohasem szeretett, sőt irtózott tőle, pedig nagyon jó férj volt, és mindent megadott önnek. Egy szép napon találkozott ön egy idősebb férfivel, aki betöltötte az életét, — mármint az önét —, s mivelhogy betöltötte, otthagyta miatta a férjét, két kisfiát, az otthonát és elment vele.

De — sajnos — még ez a megoldás sem volt fenékig tejföl az ön számára: csak két hónapig óvta önt a hétköznapok durva világától az öregúr két ölelő karja, amikoris összeveszett vele és visszatért a családjához. Csinos és derék férje nagyon örült, de ön két hét elteltével — saját bevallása szerint — elvágyott hazulról, visszament a bácsihoz, mert úgy érezte, nem tud nélküle élni.

Én mélységesen tisztelem a nagy érzéseket. Megértem, hogy két hét is elég volt otthon, és megdicsérem állhatatosságáért, amellyel most másodszorra már hét teljes hónapig kitartott a bácsi mellett. Boldog együttélésük bizonyára még ma is tartana, de a bácsi hamis bácsi volt. Ennyi idő után bevallotta a szemtelen, hogy nem szereti önt és bármilyen furcsán hangzik is, a saját feleségével óhajtja életének hátralevő éveit eltölteni. Hiába, vannak ilyen férfiak is!

Ennyi csalódás után a keserűség arra késztette önt, hogy Okos Kata lelki postájában közreadja a levelét, amelyből most még csak a legmegrázóbb részletet idézem:

> *„Most nincs otthonom, gyermekem, férjem, semmim sincs — írja ön. — Szeretnék hazamenni, de válóperünk folyamatban van és ő utána azonnal megnősül. Nem szabad elválnunk! Nekem szükségem van az otthonomra, hiszen senkim sincs. Csak az a baj, hogy a férjemet sohasem fogom szeretni, hiszen tíz év alatt sem szerettem meg. Huszonnyolc éves vagyok, jogom van a boldogsághoz. Várjak még, hátha eljön az igazi egyszer? . . .”*

Megható sorok. Könnyeket csaltak a szemembe. Minden részvétem az öné. Most itt áll ön, ebben a bűnös világban, egyszál egyedül, magára hagyottan. Még egy nyamvadt idős bácsija sincs, akivel ismét eltölthetne néhány hónapot — házon kívül.

Nehéz helyzetében azt ajánlom önnek, szívlelje meg Okos Kata okos válaszát: szorítsa háttérbe fellángolásait s menjen dolgozni. Tökéletes válasz ez szenvedélytől izzó levelére.

Én azonban nyugtalan lélek vagyok s arra a kérdésére is szeretnék választ adni önnek, hogy *várjon-e még az igazira.*

Nos, ha hallgat az okos tanácsra, és elmegy dolgozni, akkor várhat az igazira. Ha nem hallgat az okos tanácsra és nem megy el dolgozni, akkor ne várjon az igazira, hanem *keresse meg* az igazit. Szedje a nyakába a várost, s ha kell, az egész országot is, hogy rátaláljon egy éltesebb, jó karban levő bácsira, vagy egy fiatalabb, sok pénzt kereső úriemberre, vagy egy serdülő ifjúra és így tovább. Próbálkozzék egyre többször, majd csak megleli valahol a boldogságát, amelyet olyan nagy lelki átéléssel és lírai érzésekkel hajszol. Joga van a boldogsághoz. Még csak 28 éves! És még csak két gyerek anyja!

Próbálkozzék szüntelen! Kísérletezzen tovább! Legyen optimista: bizonyára megtalálja az igazit. Ha nem találja meg, legfeljebb ismét odébb áll egy házzal és ismét közread egy megható, könnyfakasztó és tanácskérő levelet a magyar sajtóban.

Nem fogjuk cserbenhagyni.

Földes György

Jucika éjszakai telefonja

Pusztai Pál rajza

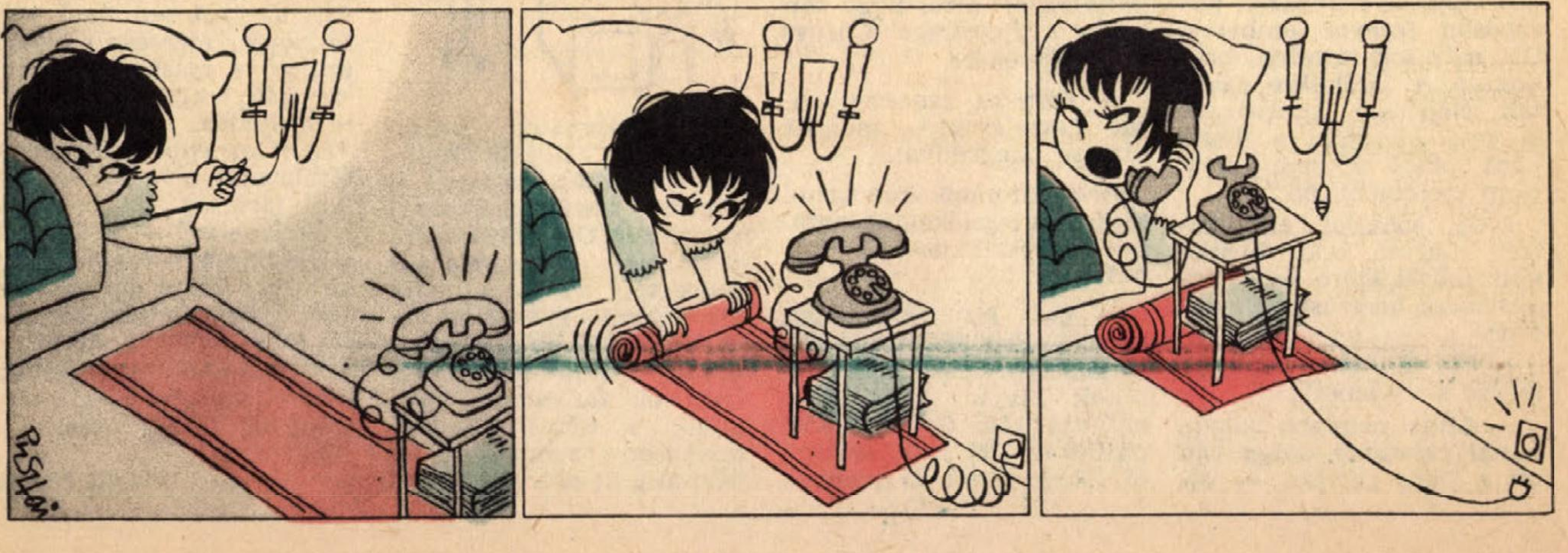

Mai tehén

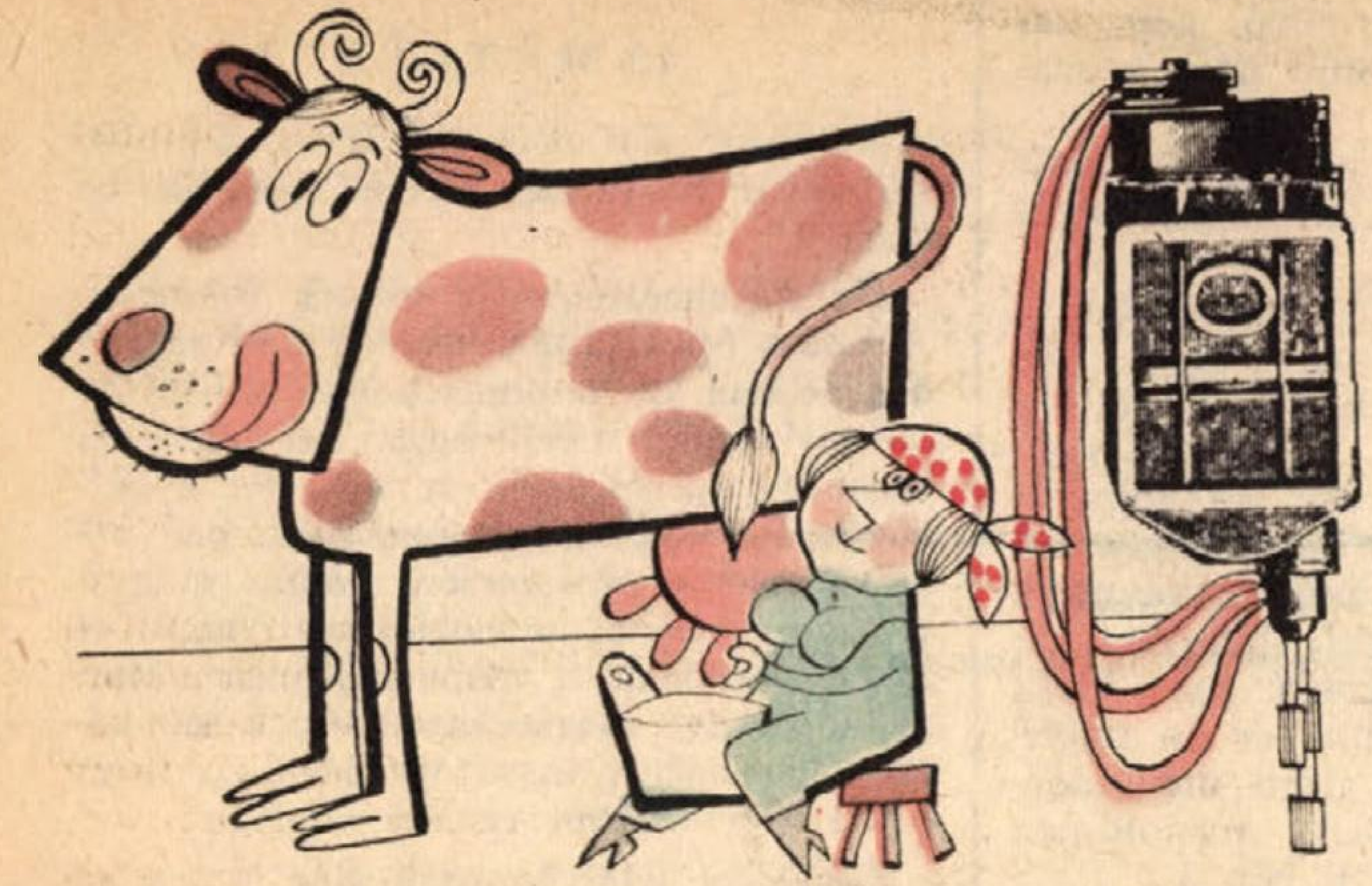

– Mi az, fejőgép nélkül? Nincs áram?!

pusztai románc

A rövidlátó Kalugyai megtörülte szemüvegét, ivott egy kortyot a forró duplából, majd levéve válláról karikását, megfontoltan a marhák közé cserdített.

— Miért tetted ezt? — kérdeztem tőle ámulva.

— Azért, mert a marhák alattomosak, és ha időnként nem cserdít közéjük az ember, elbitangolnak — felelt precízen Kalugyai, majd tüsszentett és bevett egy tabletta C-vitamint.

— Ne kerüld meg a problémát, Kalugyai! Jól tudod te, hogy arra vagyok kíváncsi: miért hagytad ott a kényelmes hivatalt és miért szegődtél el Cékmánypusztára bojtárnak.

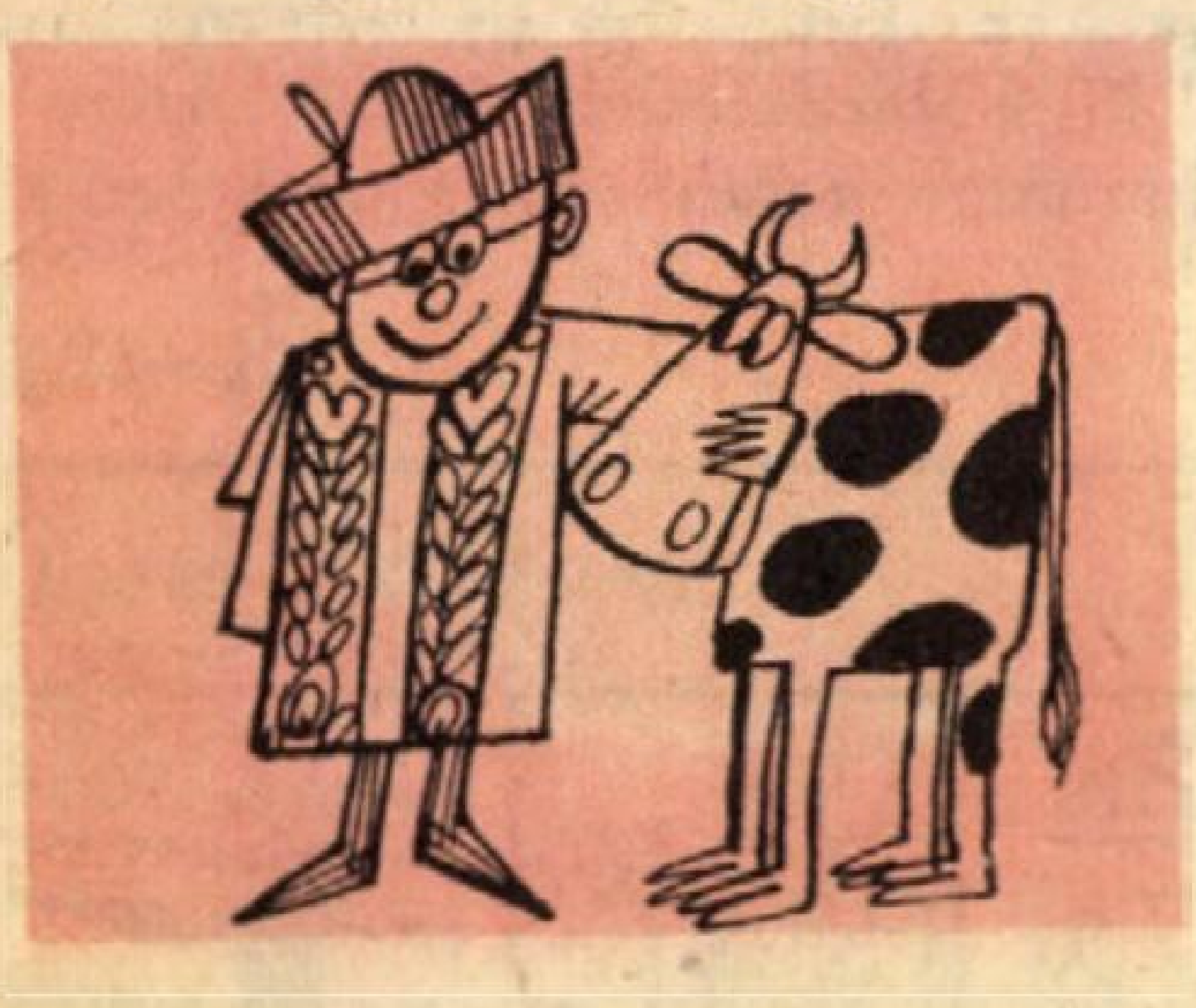

Kalugyai elgondolkozva megpiszkálta a tüzet a fortyogó presszógépecske alatt, és a száraz marhatrágya rőt lángjaiba bámulva, így szólott:

— Mit tudod te, barátom, hogy mi az: a puszta nyugalma ... Itt nincs pozícióféltés, áskálódás, mert itt mindenki a helyén van, mint a föld és az ég. Itt évszázadok változatlan rendje az úr, a számadó parancsol a bojtárnak, a bojtár a pulikutyának, a kulya a marhának. Mióta bojtár vagyok, nem tudom, mi a tülekedés és az andaxin.

— És milyen ember a főnököd? — kérdeztem Kalugyai hátát ütögetve, mert beszéd közben a szájába fújt a szél és hevesen köhögött.

— Látod, ez az — mondta felcsillanó szemmel Kalugyai, miközben cifraszűre alól előhúzta az esernyőjét, mert zuhogni kezdett az eső. — Főnököm, a számadó romlatlan, nyílegyenes ember. Tekintetében a puszták nyíltsága. Két szót szól naponta. Reggel azt mondja: Kihajtunk. Este azt mondja: Behajtunk! Ha a szemébe nézel, a lelkébe látsz. Nézd, milyen fenséges nyugalommal áll most is a marhák között, megingathatatlanul, mint egy szobor.

Láttam, hogy itt minden lebeszélés felesleges, tehát további sikereket kívánva, búcsút vettem Kalugyaitól.

Amint a legelőről kifelé igyekeztem az útra, szembejött velem a számadó. Illendően ráköszöntem. Nem köszönt vissza, viszont köpött egyet és szemével a távolban álló Kalugyai felé intve, gyűlölködőn sziszegte:

— Azt hiszi, nem tudom, hogy ő akar itt számadó lenni?

Fülöp György

Női hűség

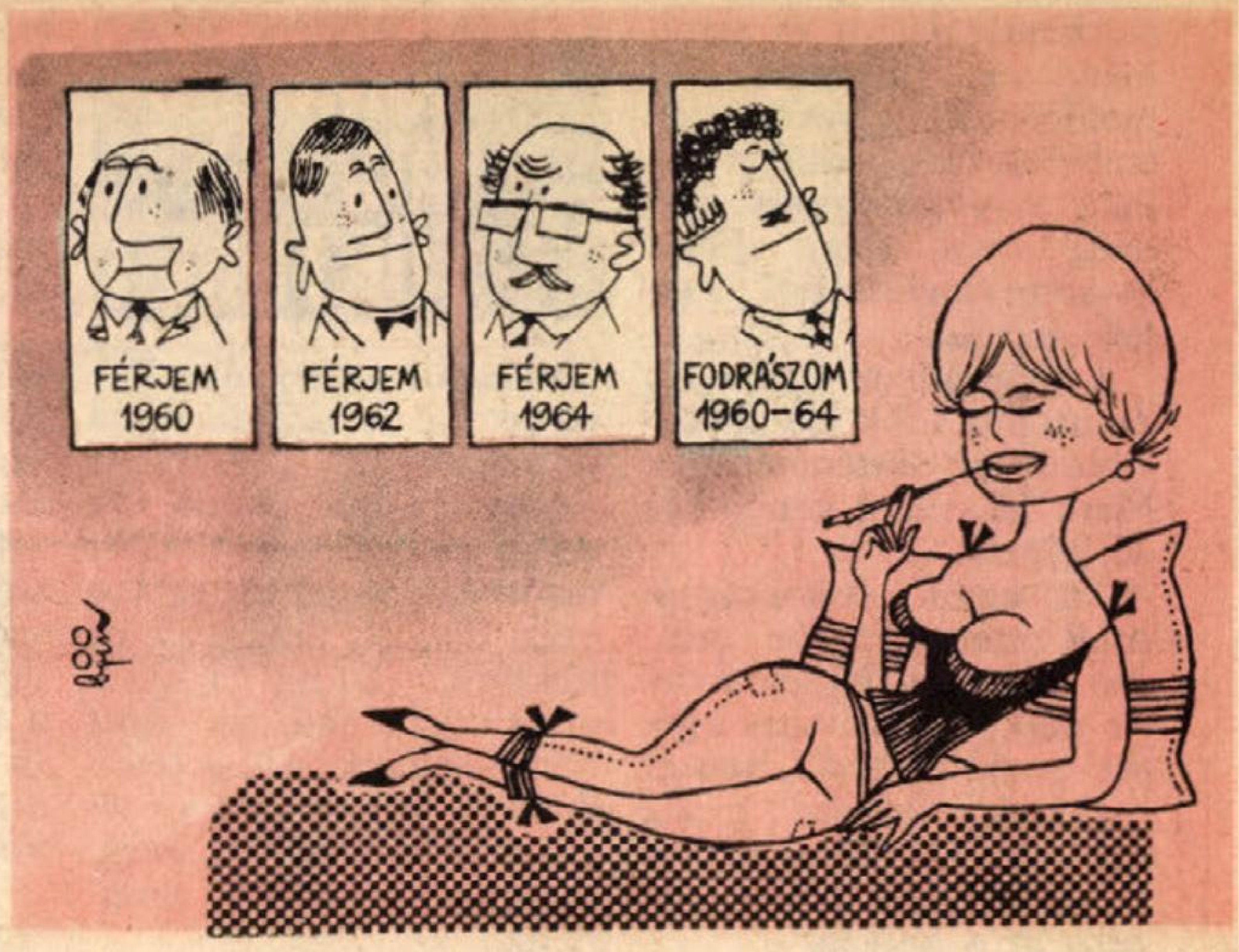

EREDMÉNYES HALÁSZAT

Négy amerikai fiatalember gépkocsival ment rá egy befagyott wyomingi tóra, hogy egy léken át halásszanak. A jég beszakadt az autó alatt, az utasok megmenekültek, majd amikor a kocsit kiemelték, több mint 40 fagyott halat találtak benne. A négy amatőr halász nem irigy, közzétette az újfajta halászati módszert. Sem horog, sem háló nem kell hozzá, csak egy személyautó.

Veszélyes övezet

Mészáros András rajza

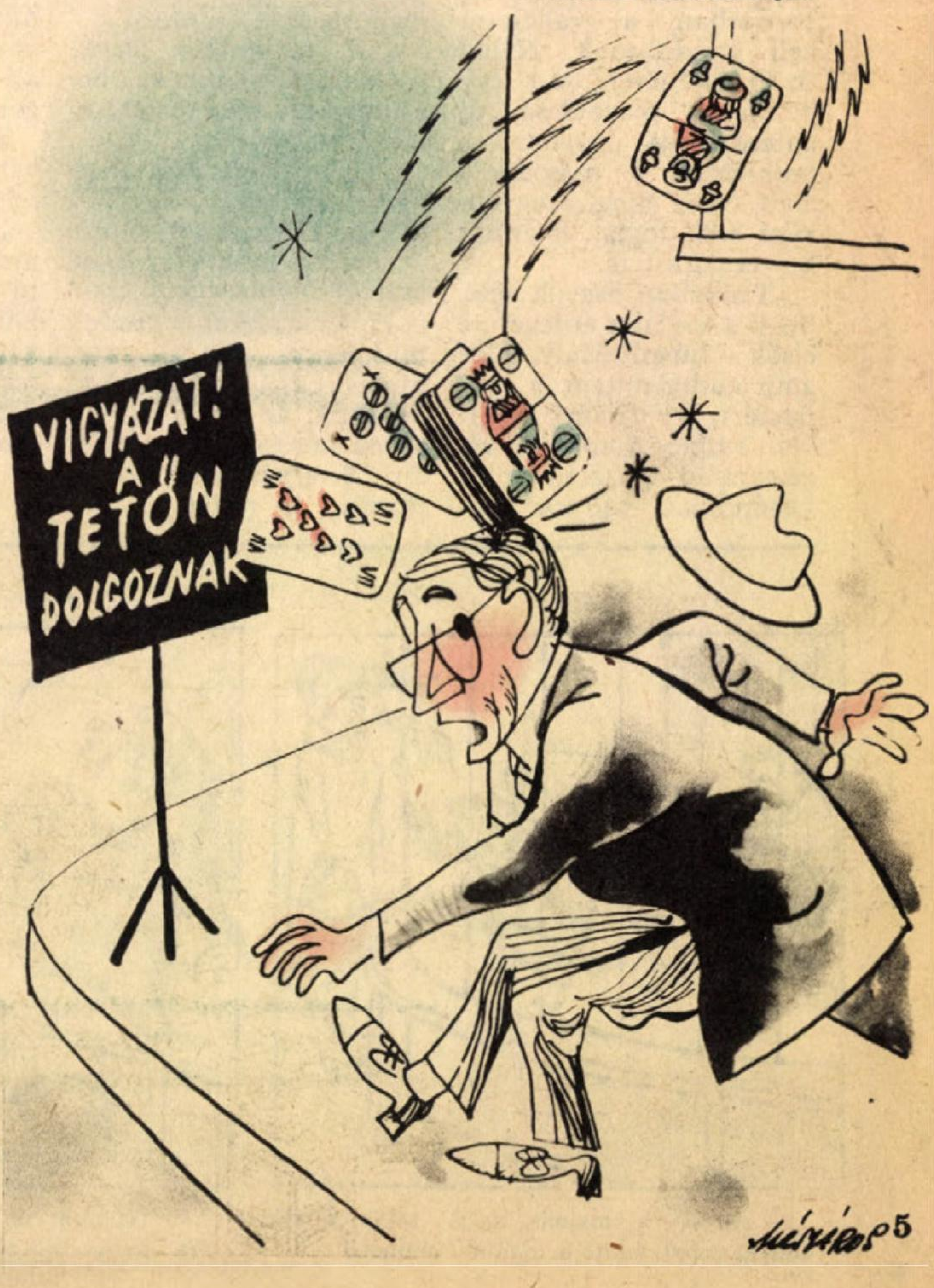

*Art Buchwald:

KÖNNYES, BÚS TÖRTÉNET

Sokat írtak már az automatizálásról és arról, hogy az automata számológépek elveszik az emberektől a munkát. De még nagyon kevés szó esett arról, hogy gépek is munkanélkülivé tesznek gépeket.

A napokban hallottuk az utóbbi idők egyik legszomorúbb történetét: egy Mark III. nevű gondolkodó gépről.

Az egyik cukorkagyárunk személyzetise minden előzetes figyelmeztetés nélkül leállíttatta a gépet, majd így szólt hozzá:

„Mark, belőled pedig elég volt. Február 1-től egy SL–7 Charley Baker gép veszi át a helyed."

Mark III. szóhoz sem jutott a meglepetéstől. Aztán őrült iramban munkához látott, hogy megeméssze a felmondást. „De Mr. Létszámcsökkentő – tört ki hangszórójából az elkeseredés –, tíz éve éjt nappá téve dolgozom az önök cukorgyárában. Hűséges, becsületes és megbízható vagyok. vasár- és ünnepnap is dolgoztam, rajtam kívül más nem is volt bent az üzemben."

„Ne érzelegjünk, Mark – válaszolt Mr. Létszámcsökkentő ridegen. – Igaz minden, amit mondtál, de elsősorban a vállalatra kell gondolnunk. Nálad 80 másodpercig tart egy probléma megoldása, új automatánk ugyanazt a problémát 5 másodperc alatt oldja meg; s egyébként sem foglal el annyi helyet, mint te."

„Tisztában vagyok vele, hogy a vállalat érdekei az elsők – búsult Mark. – De amit eddig tettem a vállalatért, az smafu? Negyven ember munkáját végeztem el, pusztán munkabérekben 240 000 dollárt takarítottam meg. Egy ízben ki is számítottam önnek."

„Ez így igaz, Mark, de az új automata 90 ember munkáját végzi el, és 450 ezer dollárt takarít meg nekünk. Eddig szükségünk volt rád, de most biztosítanunk kell a fejlődést. Ha minden egyes elavult számológépet megszánnánk, csődbe mennénk."

Mark III. remegett a felindulástól. „Mr. Létszámcsökkentő, 12 tranzisztort kell eltartanom, egy öreg mágnes teljesen rám van utalva, és meg kellene javítani törött átíró berendezésemet is. Igazán nem dobhat ki a hideg éjszakába."

„Hidd el, Mark, nekem jobban fáj, mint neked. Ha tőlem függne, beállítanálak egy sarokba, és megengedném, hogy a selejtes csokoládé adatainak feldolgozásából tengesd öreg napjaidat. De a vezetőség azt mondja, hogy menned kell. Kaphatsz még másutt is munkát."

„De hát mihez értek? Ki hajlandó manapság beállítani egy tíz éves számlálógépet?"

„Talán átképeztethetnéd magadat?" – javasolta Mr. Létszámcsökkentő.

„Sajnos, nem elég jó az emlékezőtehetségem. Csak cukorkaadatokat tudok feldolgozni. Az új automata talán gyorsabban dolgozik, de vajon ugyanolyan hűséges lesz-e, mint én? S egyébként is, ön igazán jól tudja, milyen komoly tapasztalatokkal rendelkező cukorka-adatokat feldolgozó gép vagyok. Ez már nem is számít?"

„Az új gép 24 óra alatt megtanul mindent, amit te tudsz."

„Mr. Létszámcsökkentő, tudom, hogy most könyörgök önnek, de emlékszik még a gyümölcskocsonya nagy problémájára? Egyes csomagokra túl sok gyümölcskocsonya szelet került, másokra pedig túl kevés. Rám bízta a problémát, és én tizenöt perc alatt megoldottam. Vajon megoldotta volna az új gép is?"

„Nem akarok kegyetlen lenni, Mark, de a gyümölcskocsonya zűrért eleve te voltál a felelős."

„Téves adatokat dolgoztattak fel velem" – siránkozott Mark III.

„Az új automata és közted az a különbség, hogy az kiveti magából a téves adatokat, te pedig elfogadod őket."

Mark III. nagy, kövér olajkönnyeket hullatott.

Mr. Létszámcsökkentő vállon veregette a gépet. „Ugyan, Mark, ne vedd annyira a szívedre. Megérdemled a pihenést. Gondolj arra, hogy mily nyugodt napok várnak rád. Találunk egy rendes, hűvös raktárhelyiséget, ahol megpihenhetsz, és ahol soha többé nem kell gondolkoznod."

Ekkor belépett két munkás, és elkezdte az ajtó felé taszigálni Mark III-at.

„Ó, egyébként – szólalt meg Mr. Létszámcsökkentő –, mielőtt távoznál, hálából mindazért, amit vállalatunkért tettél, szeretnénk megajándékozni ezzel az arany adatfeldolgozástmérő órával."

Ford.: Margittai Alice

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ISMÉTLÉS

Ismételni sok mindent lehet. Szerelmi vallomást, nagyáriát, esetleg második bé osztályt.

De figyelmeztetést is szoktak ismételni. A Ludas Matyi 1963. március 28-i számában például kifogásoltam, hogy a szegedi Bizományi Áruház a Délmagyarország című lap hasábjain apróhirdetésben hívta fel a dolgozók figyelmét egy kézenfekvő, bár némileg sajátos pénzszerzési módra: magyarán arra biztatta a dolgozókat, adják el a Bizományinak a munkaruhájukat! Mint akkor évődve megkockáztattam, a munkaruha elsősorban egészségvédelmi, s nem pedig kereskedelmi célokat szolgál...

Lánglelkű felhívásomnak meg is lett az eredménye. Rövidesen méltó válasz érkezett rá, méghozzá a legilletékesebbtől. A választ a Ludas büszkén publikálta:

> **„Az érdekeltek hozzászólnak.**
>
> **Vattakabát című bírálatukkal egyetértünk. Közöljük, hogy vidéki egységeink vezetőinek figyelmét felhívtuk a hirdetés helytelen megfogalmazására, és ismételten megtiltottuk az ilyen értelmű hirdetések közzétételét.**
>
> **Bizományi Áruház V.**
> **Soós János ig."**

De a sors útjai kifürkészhetetlenek. Ahogy minap odahaza a kályha mellett üldögélve böngészem kedvenc sajtóorgánumom, a Délmagyarország 1964. február 12-i számát, mit tetszenek gondolni, mit látnak szemeim? Ezt, ni!

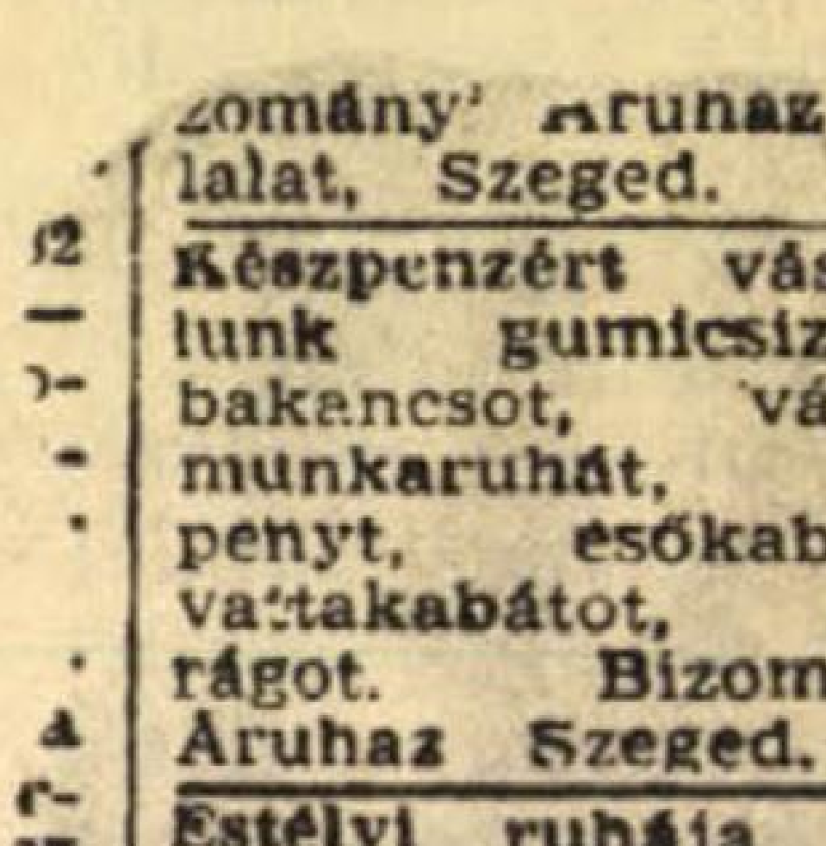

zomány' Áruház Vállalat, Szeged.

Készpénzért vásárolunk gumicsizmát, bakancsot, vászon munkaruhát, köpenyt, esőkabátot, vattakabátot, nadrágot. Bizományi Áruház Szeged.

Estélyi ruhája alá készíttessen vállpár [illegible] mell

Úgy látszik, hiába koptattam a pennámat és hiába szóltak hozzá az érdekeltek. A szegedi Bizományi Áruház még mindig helytelenül fogalmaz. Tudniillik az még mindig nem tűnik ki a hirdetésből, hogy „kihordott" munkaruhára gondolnak, s nem pedig újra...

(d—th)

ÁLLATI!!

Szegő Gizi rajzai

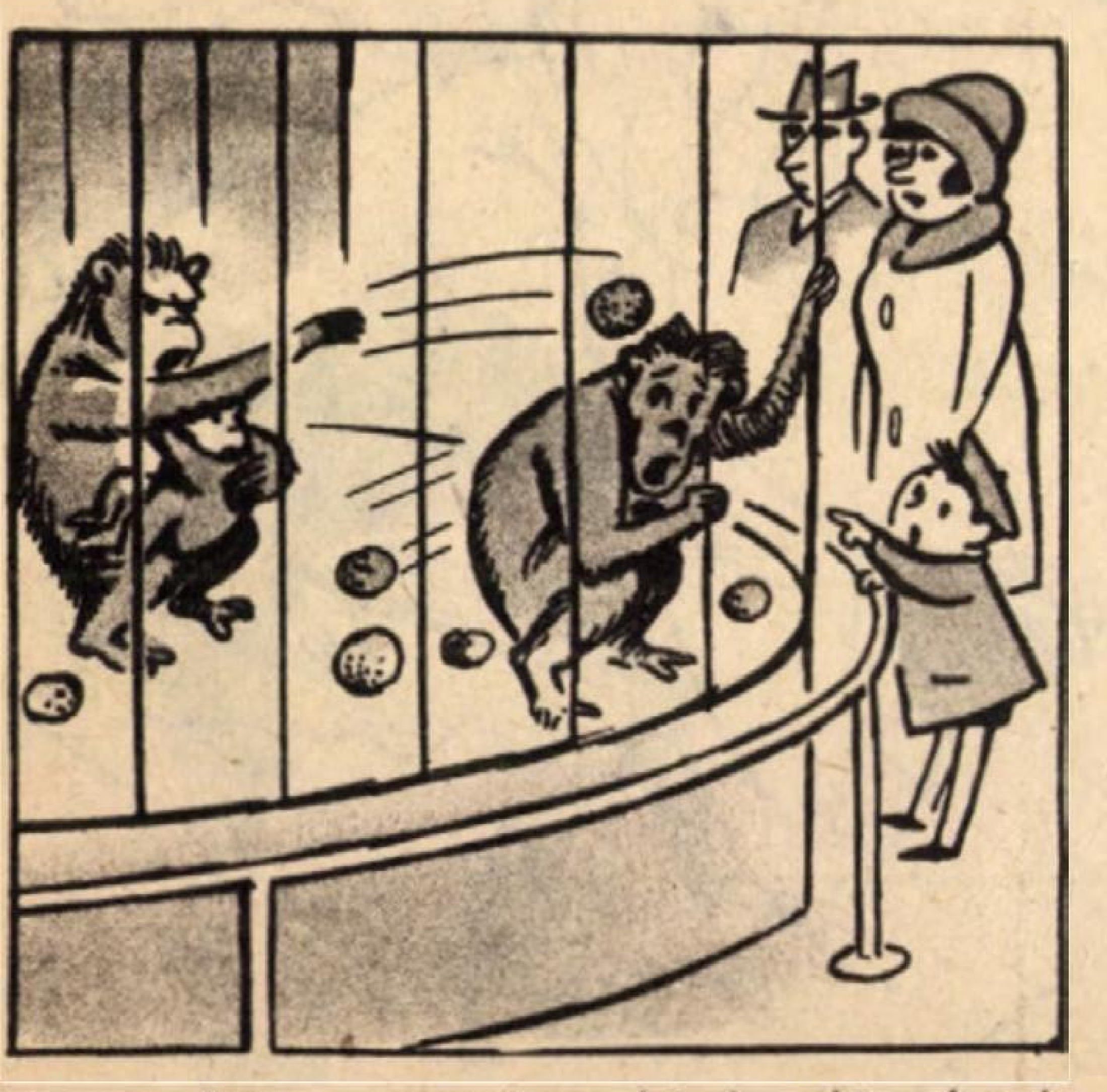

– Anyu, a majom bácsi talán kevés konyhapénzt adott a majom néninek?

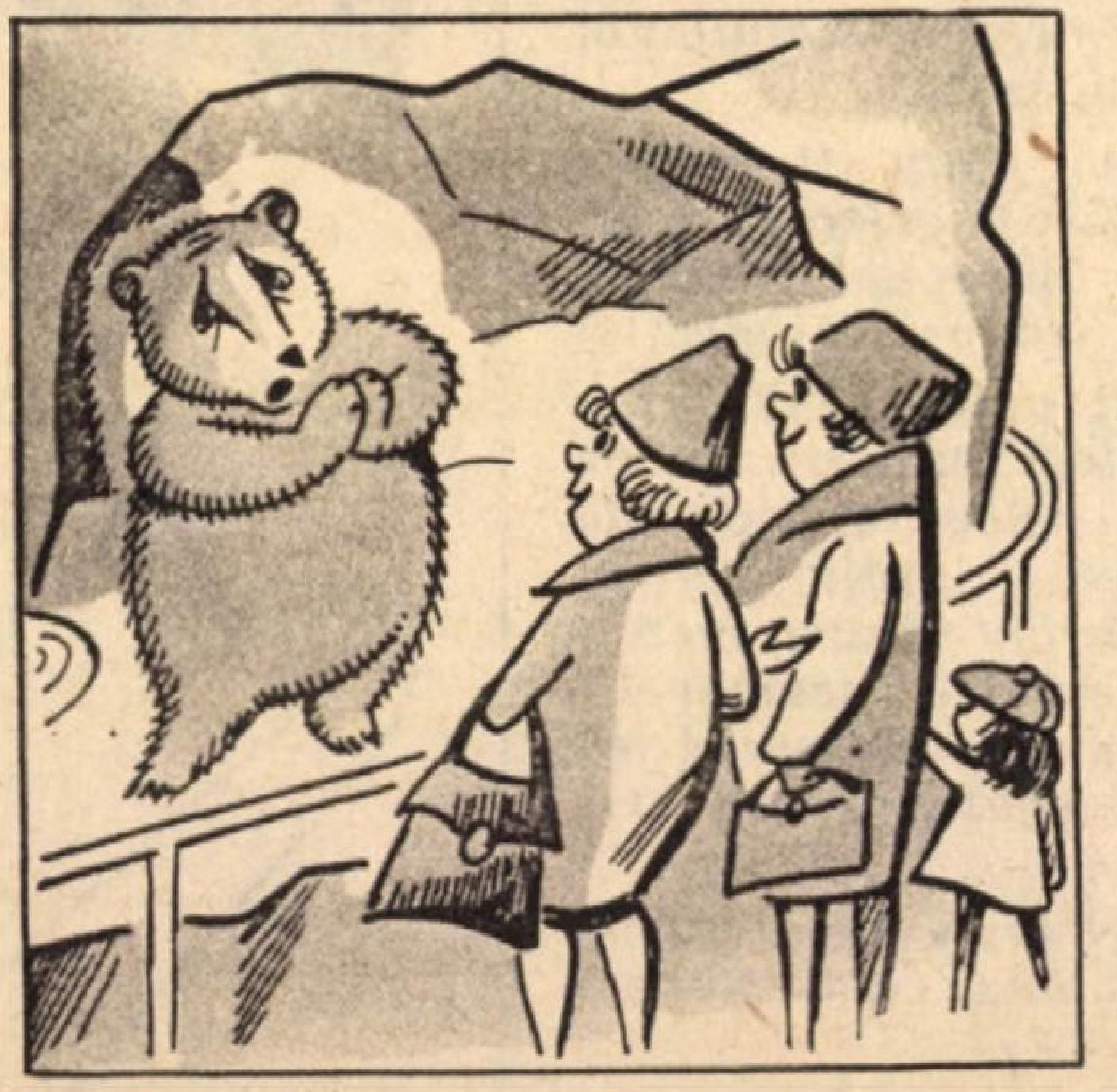

– Tisztára a Málcsi! Kövér, bundája van, mégis mindig kér valamit...

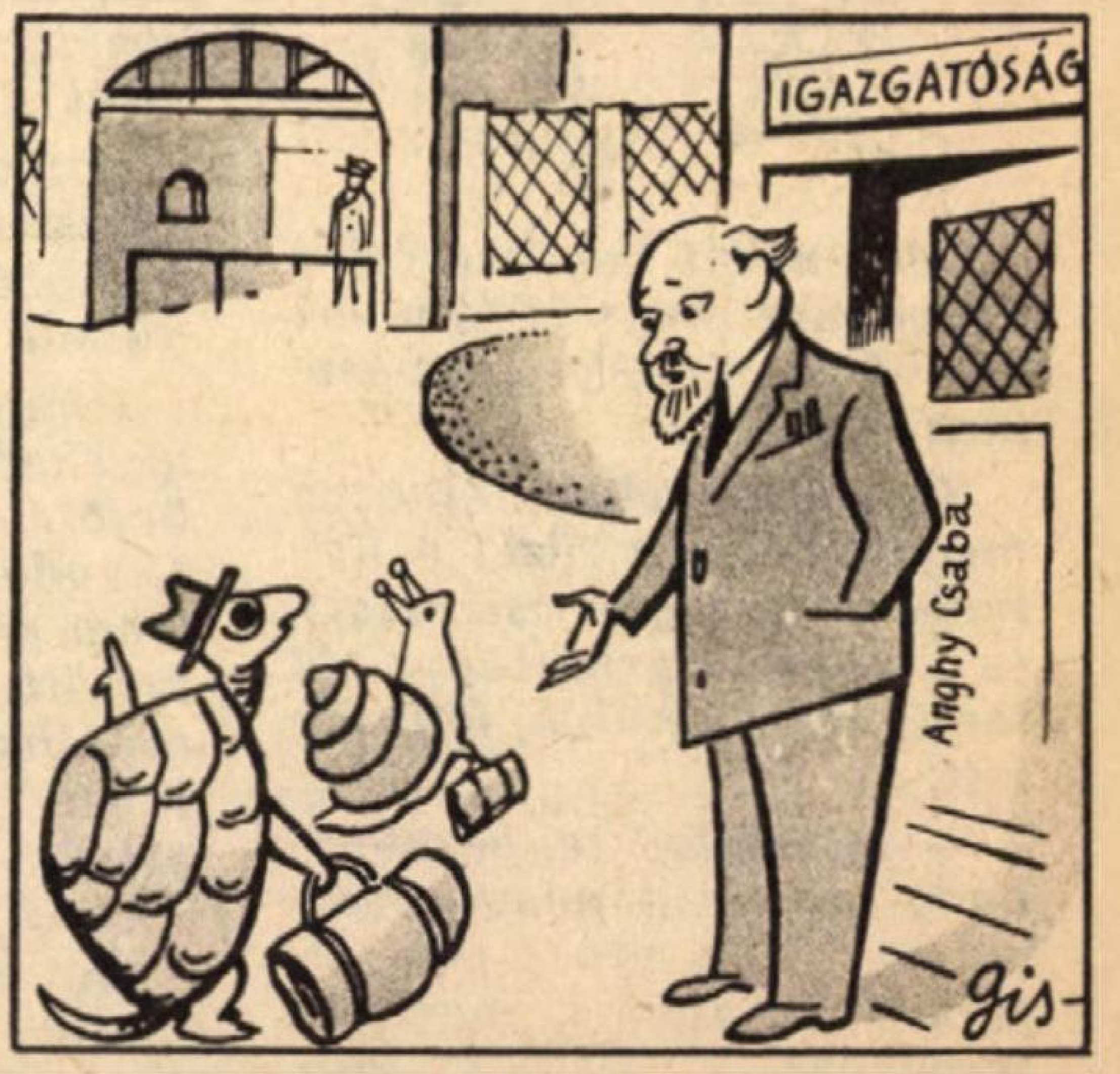

– Hova megy? Még messze van a költözés ideje...

– Igen, de mire mi odaérünk...

HOL A FELELŐS?

Várnai György rajza

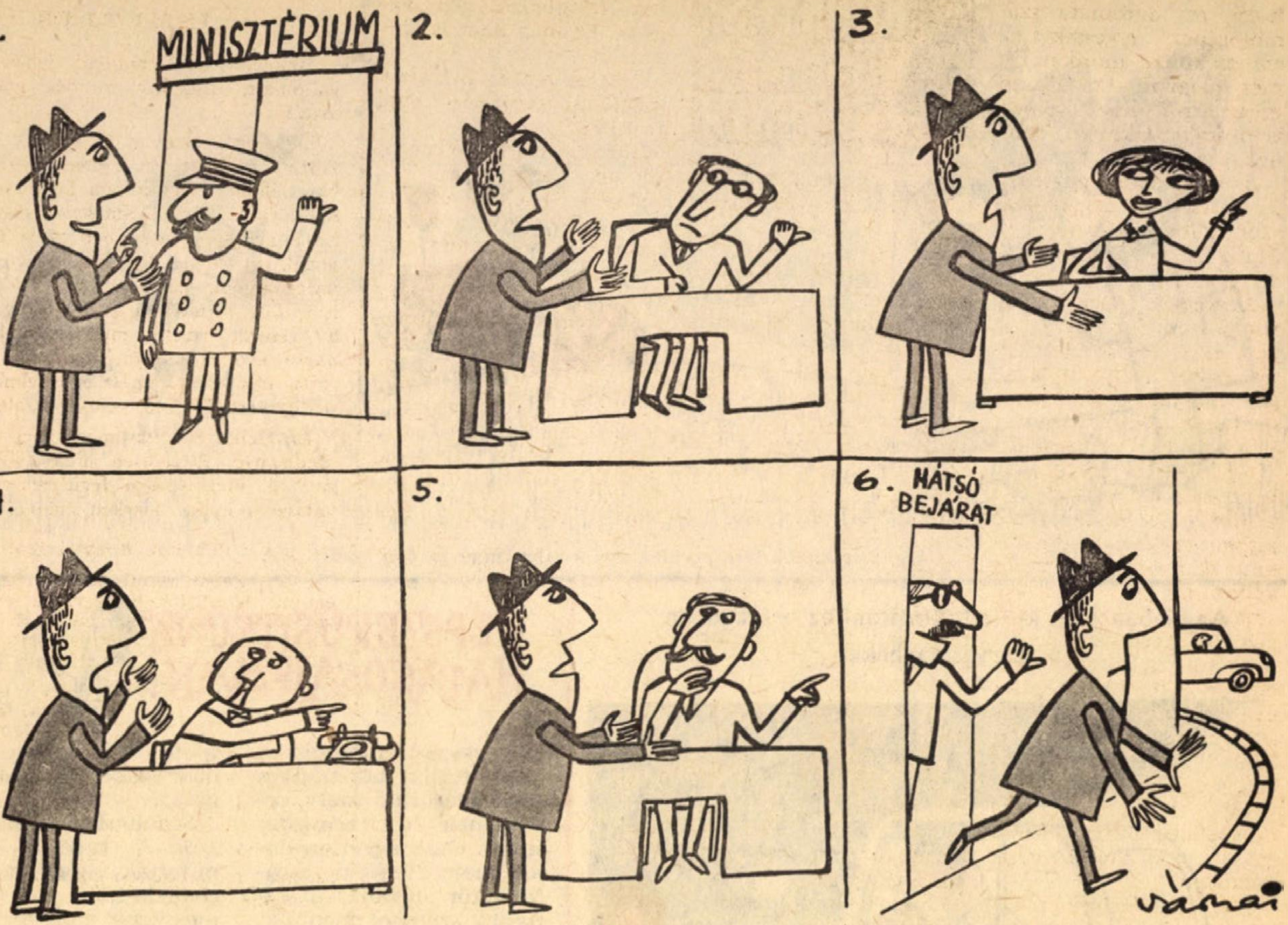

Egy ember, aki helytáll

Sok év után találkoztam össze egykori kedves cimborámmal, Gruber Antallal a Szabolcs étteremben. A fiú egészségesen kövér volt és jólöltözött. Csak szemében borongott némi bú. Kérdésemre – hogy megy a sorod, édes Toncsikám? –, ajkát elhúzta és legyintett.

– Ne is kérdezd. Könyvelő vagyok egy sajtgyárban.

– És ezért vagy letört? Ha jól emlékszem, azelőtt is könyvelő voltál egy sajtgyárban.

– Azelőtt igen – válaszolt hevesen –, de a most meg az azelőtt között volt egy nagyszerű időszak. Meós voltam egy heringgyárban. Érted? Meós, heringgyárban. Semmit nem értettem a heringekhez, és mégis meóztam. Hej, pajtás, az volt az igazi idő, az volt a nagyszerű helytállás.

– Miért sóhajtozol, Toncsikám? Nem jobb, hogy most azt csinálod, amihez értesz?

– Jobb, jobb . . . vagy talán kényelmesebb . . . Belep a szürke hétköznapiság pora.

– Nem értem, miért vagy tulajdonképpen elégedetlen?

– Szó sincs róla, nem vagyok én elégedetlen ember – válaszolt leereszkedően –, jó a fizetésem, meg is becsülnek . . . De valami hiányzik. Hiányzik, hogy nincs miért helytállnom.

– Toncsikám, akkor van egy jó javaslatom. Emlékszel a Kovácsra? Mögöttünk ült az elemiben. Az a kis kövér, magas homlokú. Most téesz elnök a határszélen. Éppen ma találkoztam vele, könyvelőt keres égre, földre. Ha harcolni akarsz, vállald el nála a könyvelést.

– Aztat nem! – mondta dacosan. – A harcot vállalom, de falura nem megyek.

Felsóhajtott és lehunyta a szemét.

– Bárcsak a barikádon kellene harcolnom a szocializmusért.

– Kisapám, hűvös van még barikádot építeni – próbáltam tréfásan az időjárásra terelni a figyelmet.

– Ne gúnyolódj! – csattant fel –, én komolyan gondolom, amit mondok. Én, barátocskám, ott lennék a barikádon!

– Dehát ki ellen akarsz harcolni azon a barikádon?

– Ostoba – válaszolt. – Az ellenség ellen.

– És az hol van?

– Megbújik.

– Toncsikám, azt hiszem, ez ma már így kevés. De most nem ez a lényeg. Ha az az ellenség megbújik, te ott állsz fegyverrel a kezedben egy nagy barikádon, és nem fogsz tudni kivel harcolni.

Toncsi felállt, felvette a kabátját és így szólt:

– Szájtáti!

Kezet sem nyújtott és távozott.

Ordas Nándor

IDEGNYUGTATÓ GYERMEKEKNEK

A londoni „Sunday Express" egyik tudósítása szerint az angol kisgyerekek között nagymértékben elterjedt az idegcsillapítók rendszeres szedése. Mint kiderült, a gyerekek a szüleiktől tanulták ezt a divatos szokást. Az ember nem is hinné, milyen elemekből tevődik össze az angol hidegvér.

Peres ügy

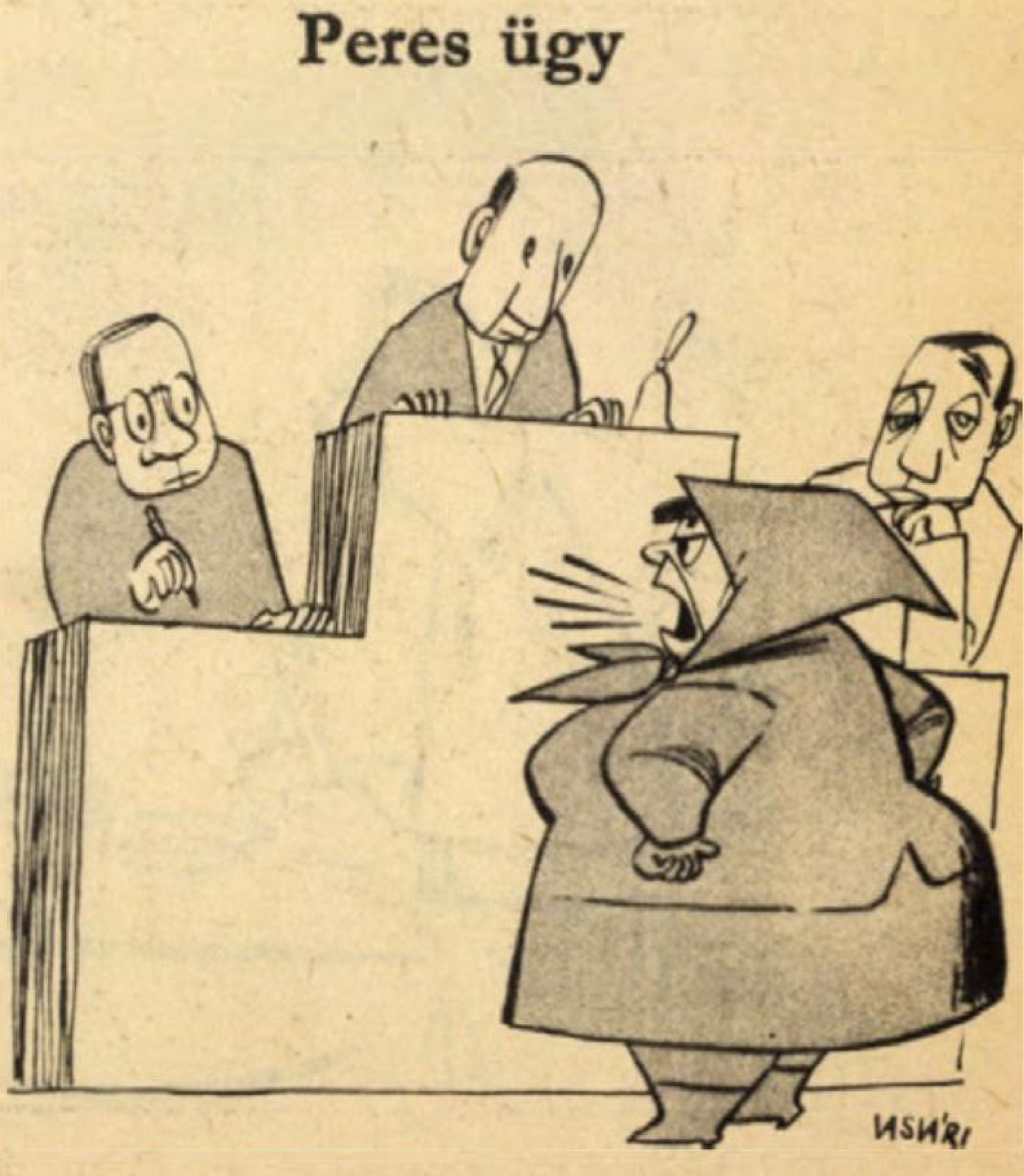

. . . és én csendesen csak annyit mondtam . . .

Határszemle

Pusztai Pál rajza

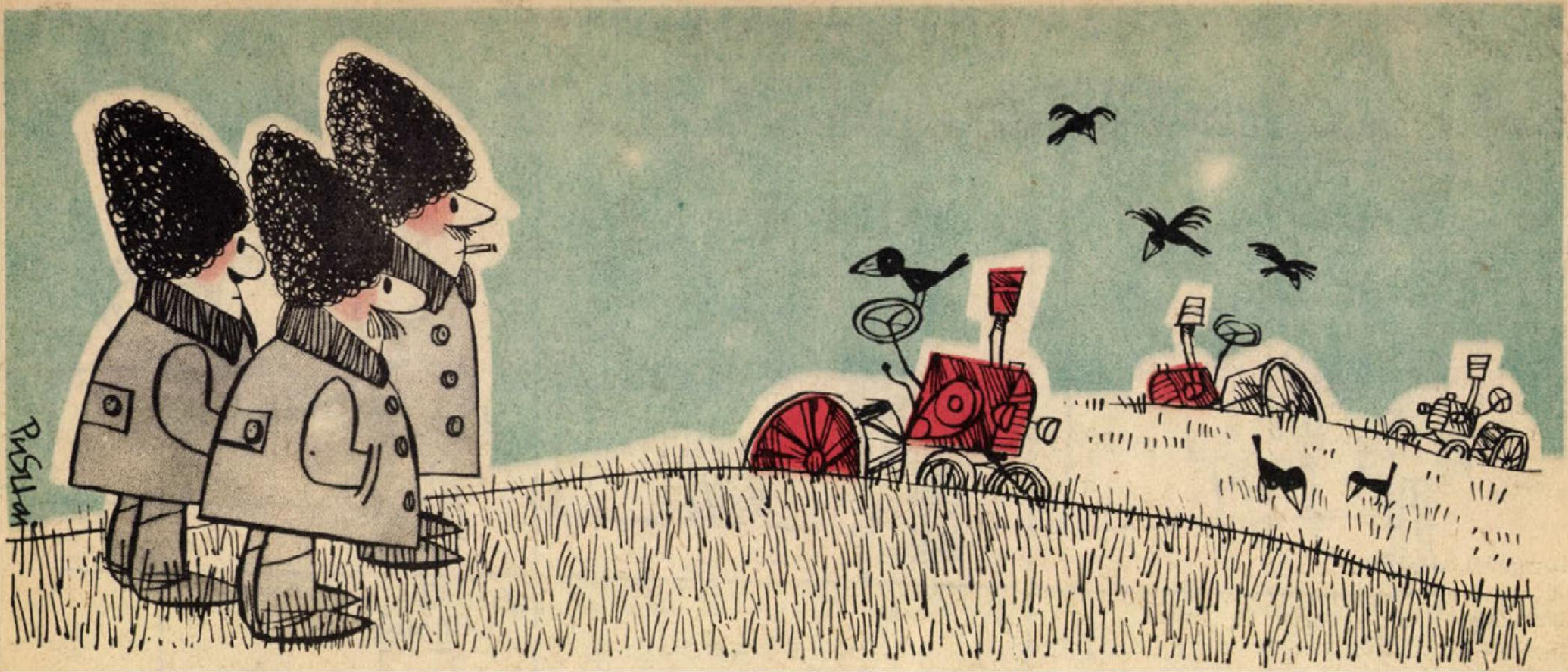

– Bár a traktorok bírták volna úgy a telet, mint az őszi vetés! . . .

Angliában este ki kell világítani az országúton a szarvasmarhákat

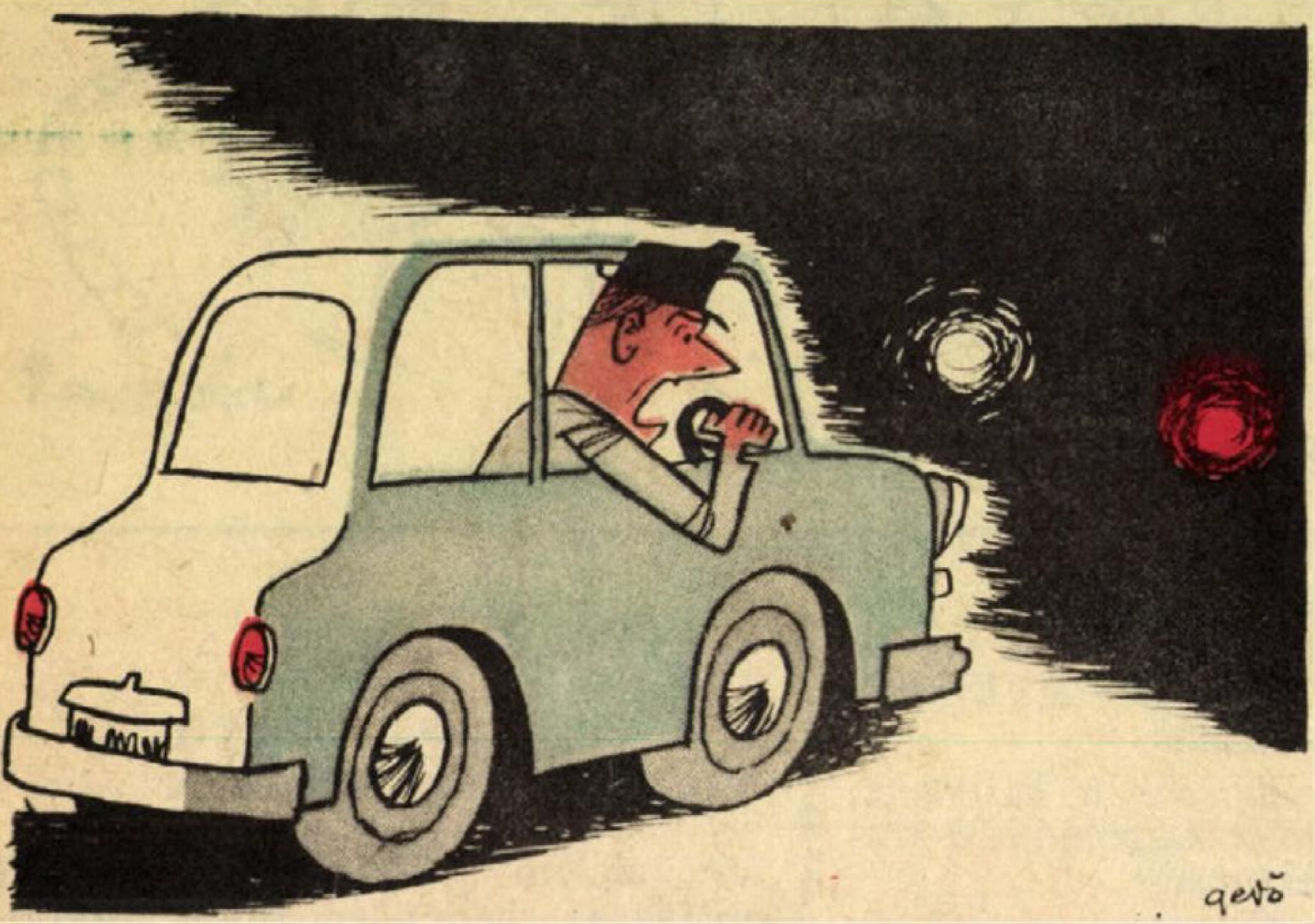

– Maga ökör, nem tud vigyázni?!
– Bocsánat, én tehén vagyok!

Primőr

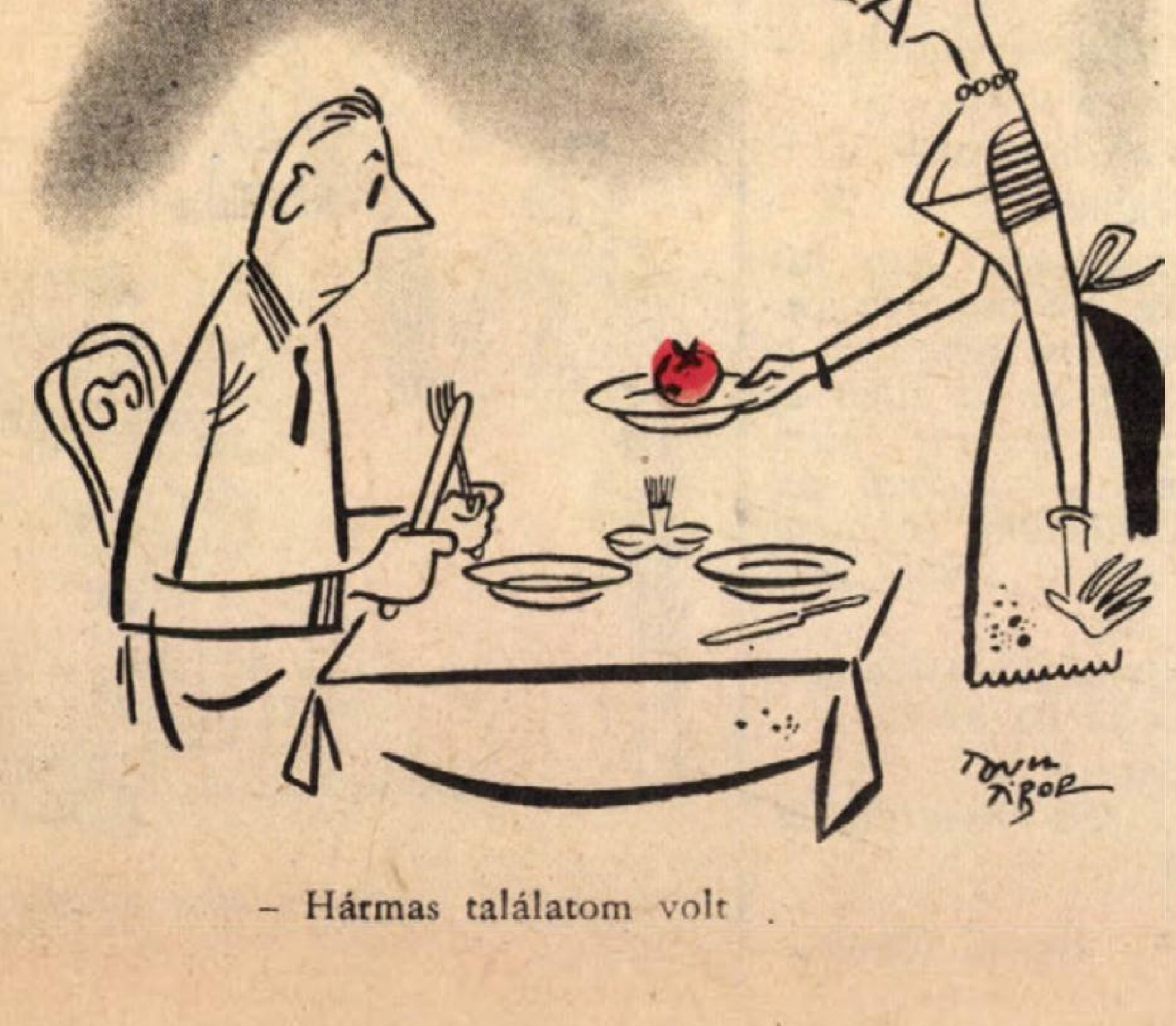

– Hármas találatom volt

NÉPSZERŰSITSÜNK HATÁSOSABBAN!

Szívesen hallgatom a dramatizált tudományos rádióadásokat, mert érdekelnek a természet titkai. Csak egyetlen dolog nem tetszik. Legtöbbször ugyanaz a két figura szerepel bennük: a higgadt professzor, valamint egy másik, kissé agyalágyult alak, aki minduntalan naiv, de jóhiszemű kérdéseket tesz fel neki. Valahogy így:

Gügye Gedeon: Azt hallottam, hogy bokaficam esetén ricinusolajjal kell gargalizálni. Csakugyan?

Dr. Okos Ottó: Szó sincs róla,. kedves Gedeon. A beteg feküdjön vízszintesen. Lényeg a sok napfény, a jó levegő és a gyakori kézmosás. A huzat árt a mellékveséknek!

Gügye Gedeon: Értem. És dohányozni szabad?

Dr. Okos Ottó: Igen. De nem nyakló nélkül, mert a nikotin káros a tüdőre, a májra a lépre.

Gügye Gedeon: Ezek szerint végül is mit tartsak szem előtt, Ottó bácsi?

Dr. Okos Ottó: Azt, hogy az egészség mindennél fontosabb. Makkegészséges embernek kutyabaja sincs!

Nos, én úgy vélem, az ilyesfajta műsort előnyösen színesítené, ha az eddig maradéktalanul szürke kontrasztemberkét meghatározott egyéniséggel ruháznák fel. Például az illető nem venne mindent azonnal készpénznek . . .

Szakember professzor: A tudósok kiszámították, hogy az Androméda-köd sokkal messzebb van, mint Sátoraljaújhely.

Hitet Lenke: És ezt pont nekem akarja bemesélni! Hahaha!

Szakember professzor: De Lenkécske! Léteznek olyan távoli Tejút-rendszerek is, amelyeknek most a számos évvel ezelőtti fényét látjuk.

Hitet Lenke: Ezek a férfiak javíthatatlanok. Mondja, mit gondol, tegnap jöttem a hathúszassal?

Szakember professzor: Kérem, én . . . izé . . . Szóval csupán a Holdat 384 400 kilométer választja el a Földtől.

Hitet Lenke: Ugyan, menjen már! Talán sajátkezűleg lemérte? Csúnya fiú! Volna szíve félrevezetni egy tisztességes lányt. Pfuj! Szégyellje magát! Pá!

Mint a fenti párbeszéd-töredék is bizonyítja, a műfaj parlagon heverő adottságai korlátlanok, s az ilyen rugalmasabb írói alapállás csak még életszagúbbá teheti a néhol talán kissé száraz anyagot, a rádióhallgatók immár sokmillióssá vált táborának nem csekély gyönyörűségére . . .

Dalmáth Ferenc

Pesti tudósítónktól

Öntözőautók robognak végig az utcán, széles sugárban lövell a víz, frecscsen a sár. Az emberek hanyatthomlok menekülnek a kapualjakba.

Az öntözőautók teljesen megtisztították az utcákat. A gyalogjáróktól.

*

Humoristák és rajzolók most, az amerikai elnökválasztások előtt újra törhetik a fejüket, hogy melyik pártot jelképezi az elefánt és melyiket a szamár.

*

Sportkörökben hallottuk, hogy az egyik vándordíj túlságosan kicsi. Annyira apró, hogy a védők minden évben a vándordíj nagyított mását kapják.

*

Arról beszélgetnek társaságban, hogy egy kiváló karcagi népművész télen-nyáron szabadban alszik, és még sohasem volt beteg, noha már 70 éves. A társaság egyik tagja hitetlenül jegyzi meg:

– Nem jelent semmit sem. Ha szobában aludt volna, talán már nyolcvan éves is lenne!

f. l.

BESZERZÉSI ATLASZ TURISTÁKNAK

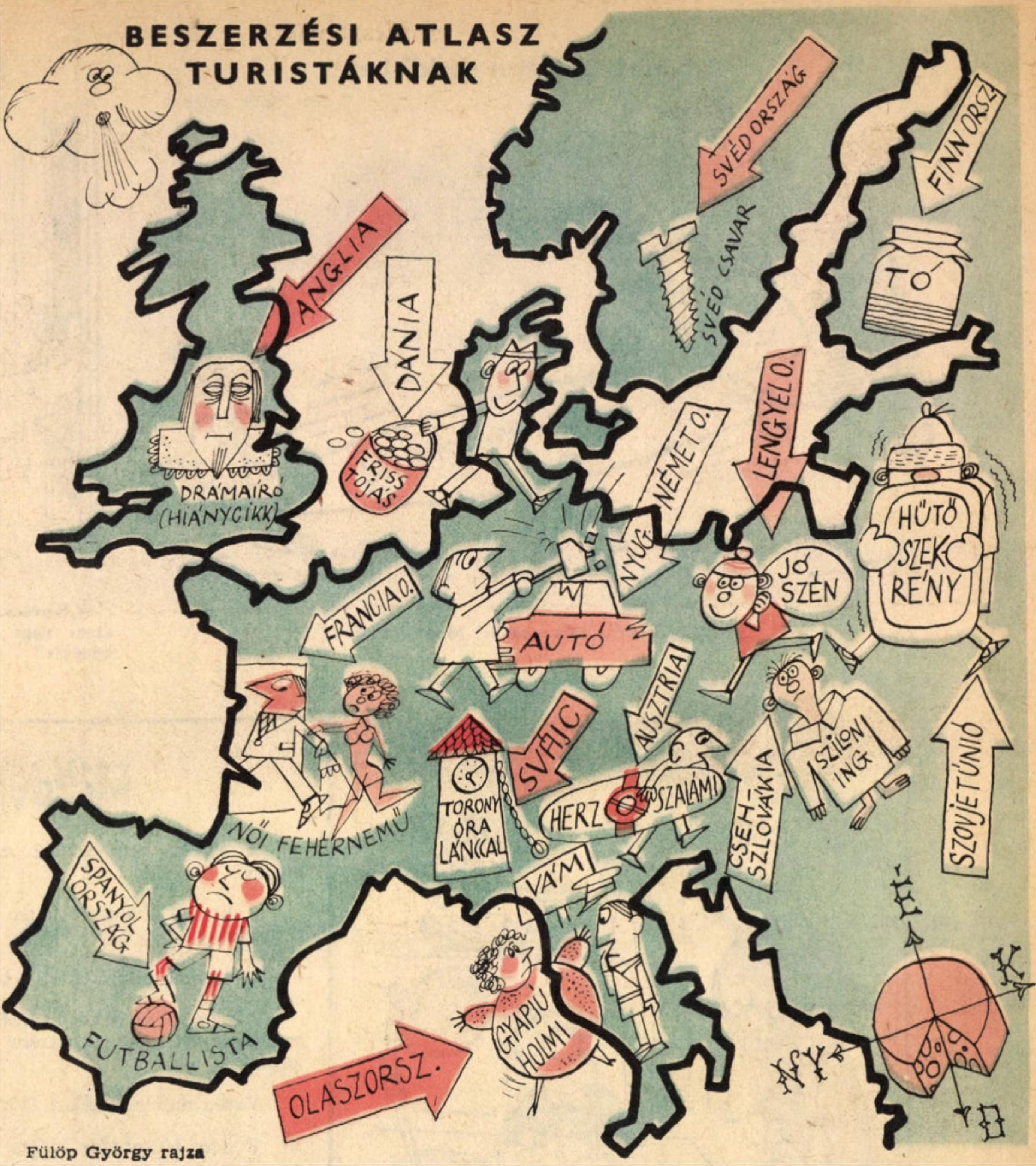
ANGLIA
DRÁMAÍRÓ (HIÁNYCIKK)
DÁNIA
FRISS TOJÁS
SVÉDORSZÁG
SVÉD CSAVAR
FINN ORSZ
TÓ
NÉMET O.
NYUG.
LENGYEL O.
HŰTŐ SZEKRÉNY
JÓ SZÉN
FRANCIA O.
AUTÓ
NŐI FEHÉRNEMŰ
TORONY ÓRA LÁNCCAL
SVÁJC
AUSZTRIA
HERZ SZALÁMI
VÁM
CSEH-SZLOVÁKIA
SZILON ING
SZOVJETÚNIÓ
SPANYOLORSZÁG
FUTBALLISTA
OLASZORSZ.
GYAPJÚ HOLMI
É
K
NY
D

Fülöp György rajza

Modern férj

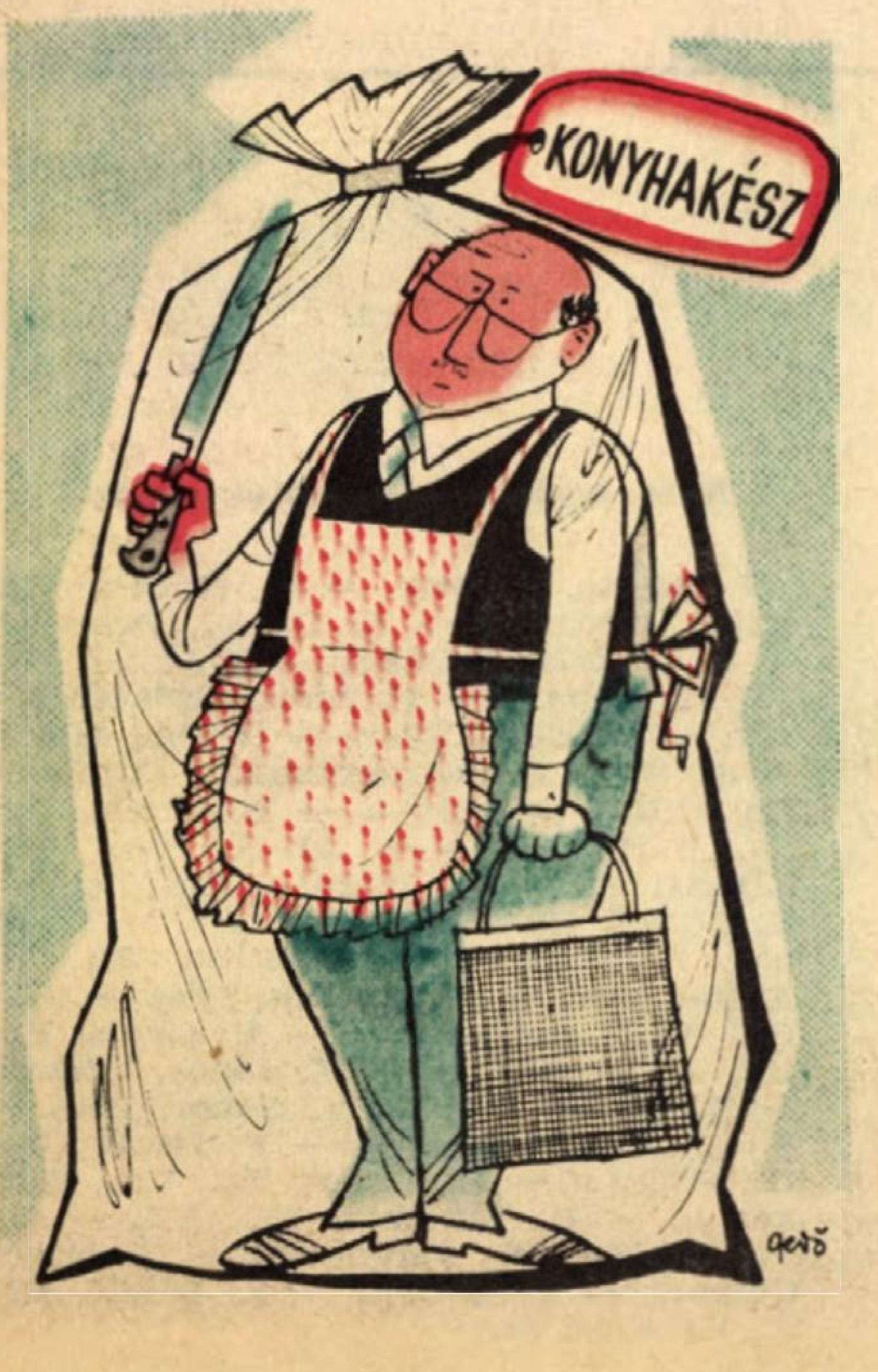
KONYHAKÉSZ
Gerő

Háziszarka

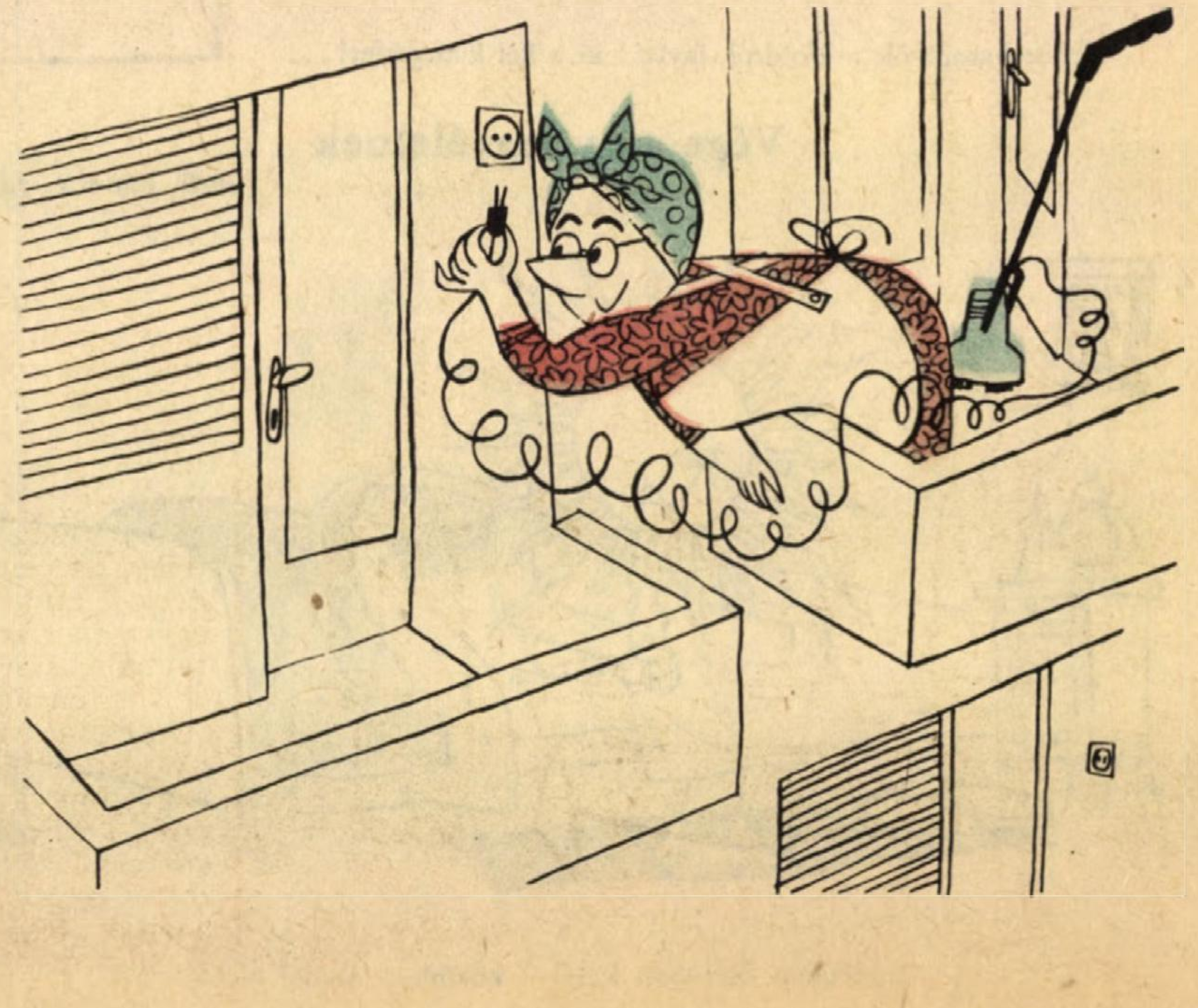

A párizsi „Vidám park"-ban

Toncz Tibor rajza

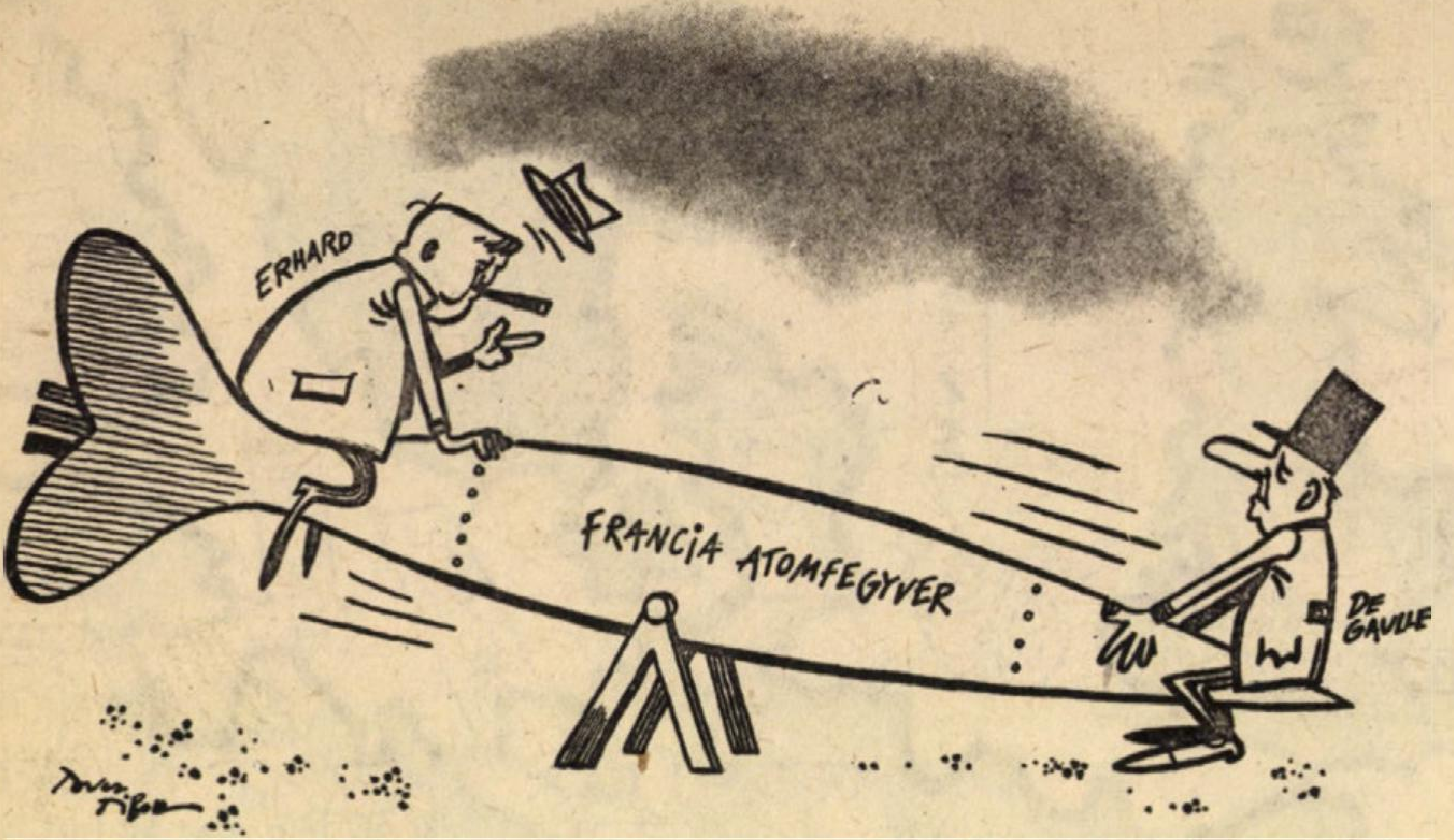

Erhard: Jó játék, tábornok úr! Mennyiért adja? . . .

Jogos kérdés

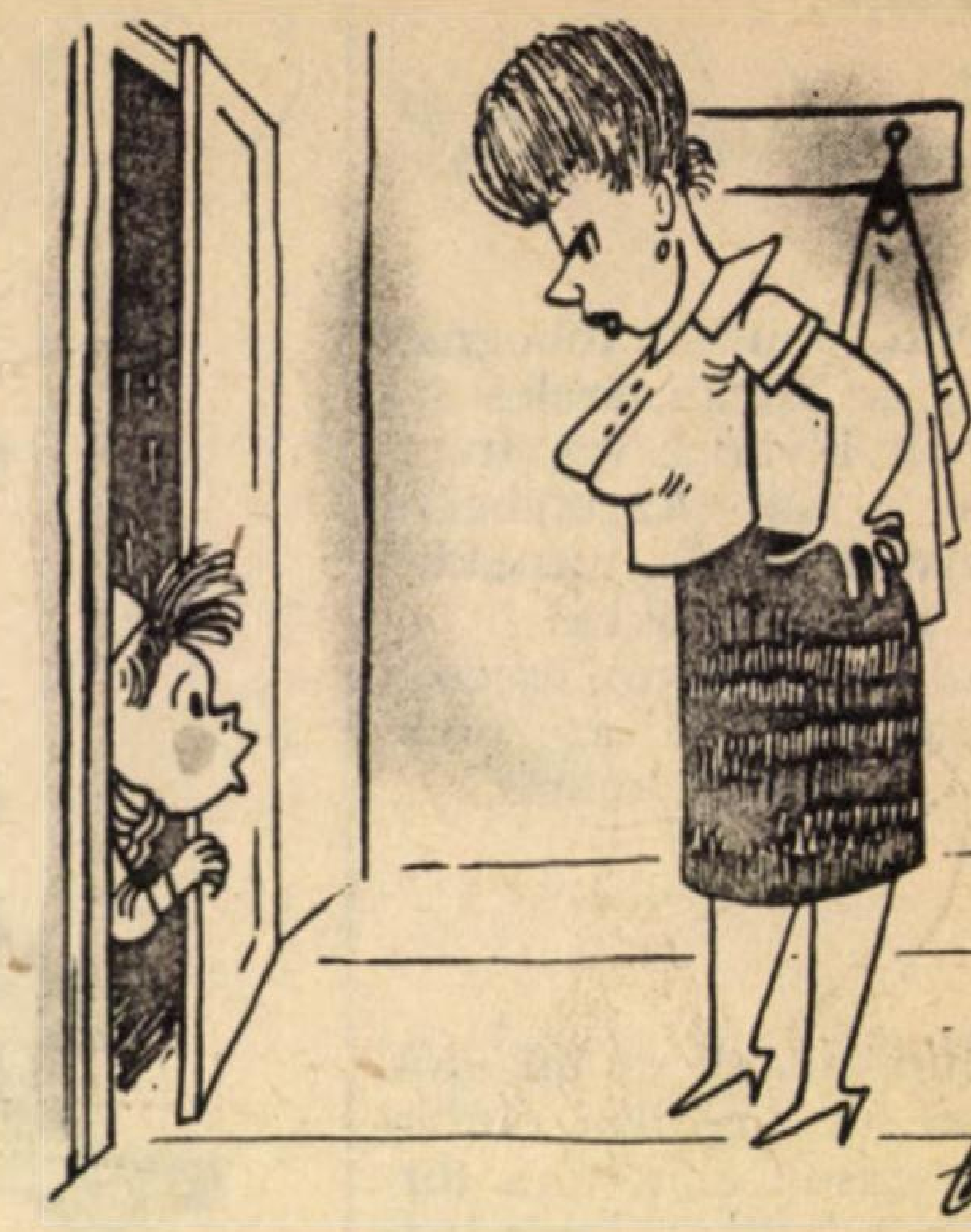

– Kovács néni! Rudi lejöhet velem játszani, vagy már megmutatta az ellenőrzőkönyvét?

Női dolgok

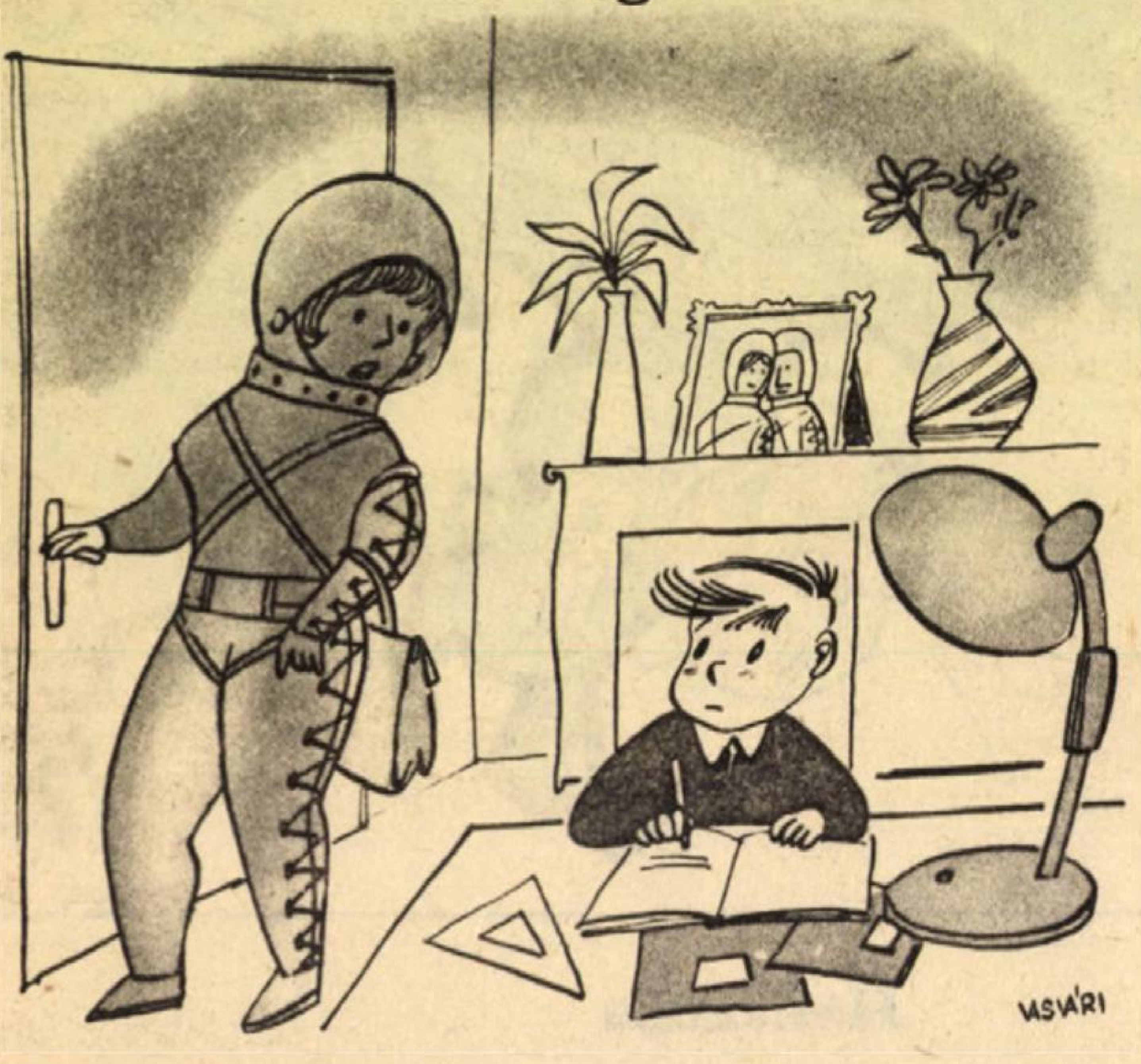

– Mire hazajövök a Holdról, javítsd ki a két kettesedet! . . .

MINDENFÉLE

X szerény ember, de még mindig túlbecsüli önmagát.

A hosszú élet egyik titka: kerülni kell a közlekedési baleseteket.

A cinikus pap is hisz a hit hasznosságában.

A társadalmi békét szolgálja az a körülmény, hogy az embernek nem jut eszébe rögtön a megfelelő visszavágás.

Van-e más bolygókon közélet?

Z nem is annyira ideges, mint idegesítő.

Ha valaki csak a halála után lesz híres, azt a hírnév már nem ronthatja el.

F. L.

Vége a gyöngyéletnek

Gerő Sándor rajza

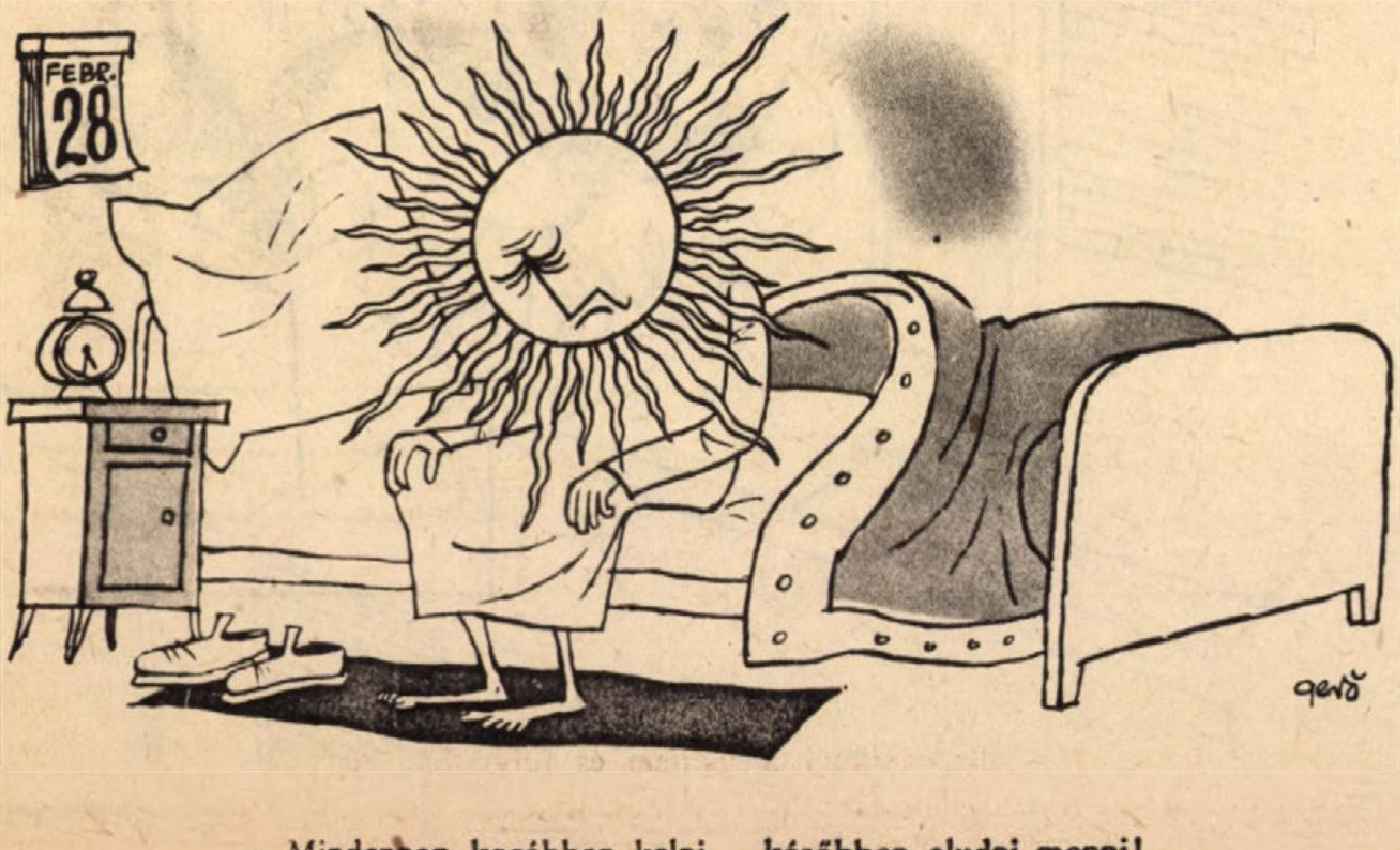

– Mindennap korábban kelni – későbben aludni menni! . . .

Nem közölhető kéziratot küldtek:

F. Márta, Bodajk. — P. Róbert, Bp., XIV., Korong u. — E. Dániel, Debrecen. — G. L. Balatonalmádi. — S. József, Bp., VII., Izabella u. — H. János, Székesfehérvár. — M. Géza, Eger. — G. Pál, Siófok. — K. Béla, Baktalórántháza. — L. Lajos, Bp., XIII., Csanády u. — B. László, Bp.; XI., Bártfai u. — P. M.-né, Bp., VII., Klauzál tér. — K. Ferenc, Keszthely. — K. József, Bp., VI., Lenin krt. — P. János, Románia. — T. Ágoston, Bp., II., Árpád fejed. u. — S. János, Pécs. — S. L. Bp., VIII., Csokonai u. — B. Gyula, Bp., VI., Zichy Jenő u. — K. János, Miskolc. — R. Gábor, Ózd. — V. Gábor, Pécs. — E. L. Miskolc-Tapolca. — F. István, Bp., II., Völgy u. — R. Róbert, Bp., VII., Munkás u. — B. Erzsébet, Bp., XX. — Gy. Ferenc, Bp., IX., Ferenc krt. — K. József, Cinkota. — S. A. Gyál. — K. László, Bp., X., Kerepesi út.

A giccsfestő és a kritikus

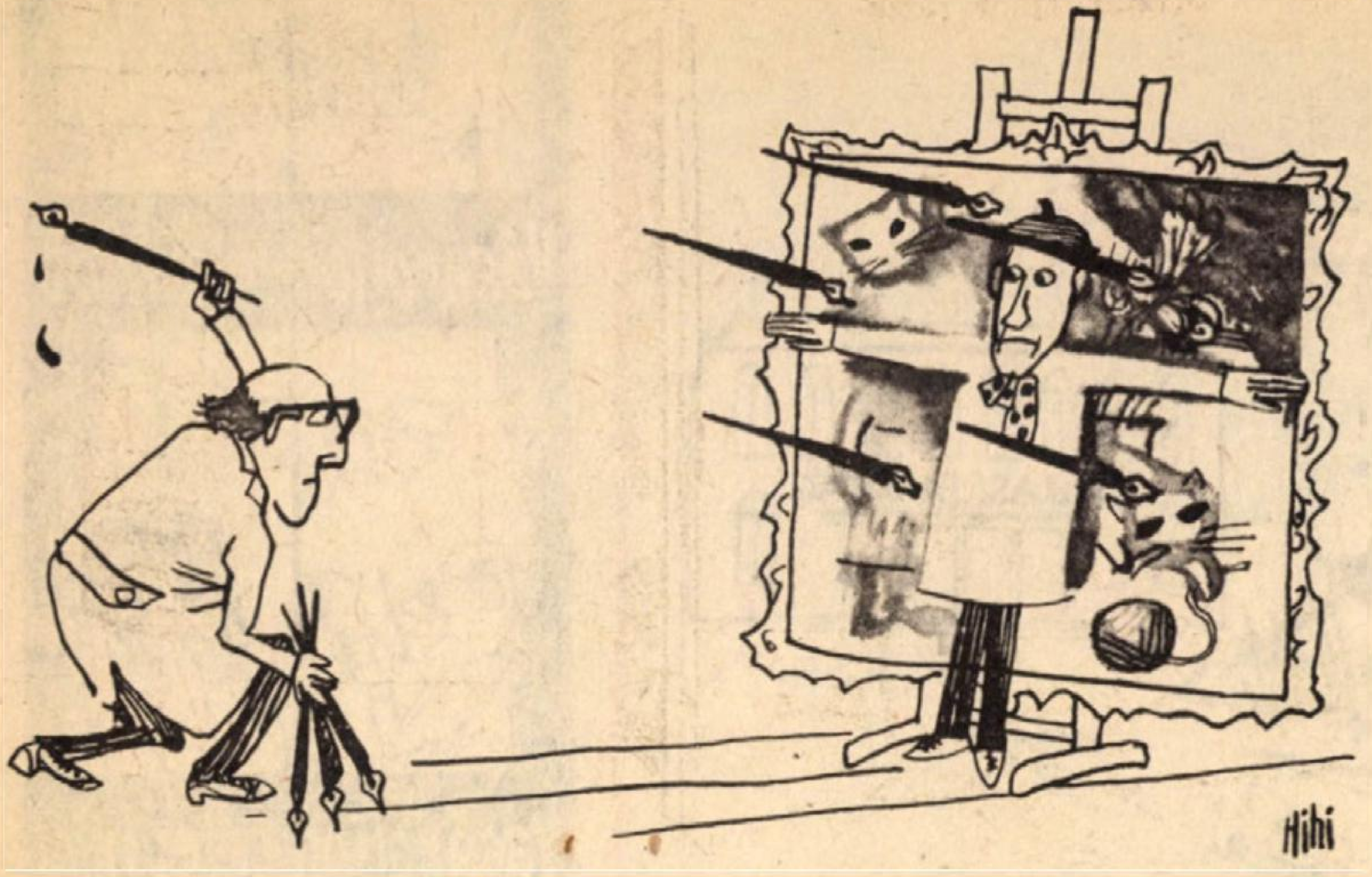

Itt a tavasz tündére!

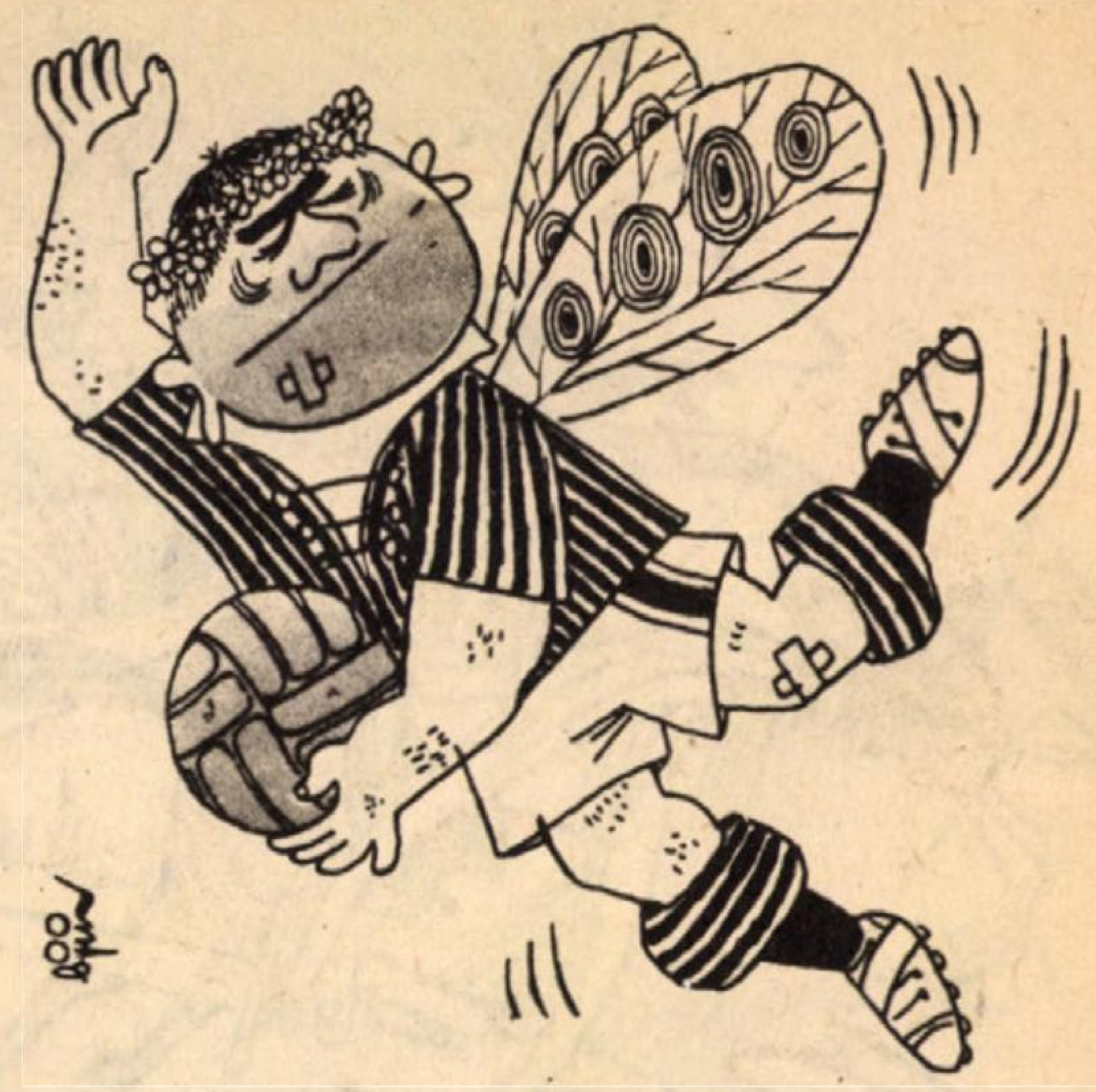

A BÁTOR EMBER

Barátom komor arccal lépett be az eszpresszó ajtaján, üdvözlésemet nem viszonozta, nem ült mellém az asztalhoz, elképedtem.

Bármit is híresztelnek felőlem, nem vagyok én dölyfös ember, különben is furdalt a kíváncsiság, tegnapelőtt még a legintimebb viszonyban voltunk, egy nagy társaságban engem tüntetett ki azzal, hogy húsz forintot kért kölcsön, most meg rám se hederít. Átültem az asztalához:

– Mi van veled, komám, miért haragszol rám?

Előbb még válaszra se méltatott, aztán meggondolta magát, és rám ripakodott:

– Nem szeretem az olyanok társaságát, akik rágalmaznak másokat!

Sértődötten mondtam:

– *Én*, rágalmaztam, kit?

– Kit, kit? Ne add az ártatlant, folyton azt mondod, hogy az én drága kollégám, a derék Szürkendi Elemér, egy gyáva, pipogya, beijedt fráter, holott...

– Hát nem az? Hiszen olyan csúszó-mászó féreg, mint ő...

Barátom tiltakozóan felemelte a kezét és rám förmedt:

– Megint kezded... sőt folytatod a szennyes rágalmaidat? Tudd meg, hogy Szürkendi a legbátrabb férfi az egész vállalatnál, mit mondjak, az egész városban, az országban, talán Európában!

Mert nem vágtam éppen értelmes arcot, folytatta:

– A tények beszélnek. Egész sorozata a tényeknek. Tegnap például Ripócinak, a mi hájfejű csoportvezetőnknek, akit mindenki kicsúfol, de csak a háta mögött, a szemébe mondta, hogy ostoba, felfuvalkodott hólyag. Egy óra múlva bement a személyzetishez, hallatlan botrányt csapott, mert a kis Endreinének nem akarták megadni a szabadságot, ami igazság szerint járt neki. Amikor Korlát, a főosztályvezető kijött a szobájából és megkérdezte, ki zavarja az ügymenetet, miért ez a nagy lárma, akkor Szürkendi ráreccsentett: „Hát, ha tudni akarja, én zavarom ezt a rohadt ügymenetet, mert nem tűröm az igazságtalanságot! Tudja maga egyáltalában, hogy mi az az igazság, belefér a maga korlátolt fejébe, kedves Korlát szaktárs?" Képzelheted, hogy tátogatta a száját Korlát, de nem mert egy szót se szólni, mert Szürkendi olyan rabiátus volt!

– Hát ez hihetetlen, ezt merte tenni?

– Nyugodtan elhiheted, ezt merte tenni, és még különbet is. Korlát nyilván panaszt tett a főmogulnál, az behívatta Szürkendit. Akkor kezdődött aztán a csodálatos hacacáré. Szürkendi, ez a mi szabadsághősünk, ez a mi Dugovits Tituszunk, szándékosan nyitva hagyta az igazgatói szoba ajtaját úgy, hogy ki lehetett hallani a veszekedést. Mindennek leszidta a főmogult, szemére hányta viszonyát a Mucussal, a Bogotinéval, a balatoni és külföldi szolgálati utazásokat, a szegény Kármán újításának elsikkasztását, a basáskodását... a főmogul meg csak hápogott, nyugtatgatta a mi hősünket... mi meg összegyűltünk a titkári szobába, a Mucus sírva elbújt a mosdóba, élveztük a nagy leszámolást és röhögtünk, és a végén Szürkendi kivágta: „Nem maradok egy ilyen rohadt vállalatnál, ahol maga az igazgató", azzal kijött, mi meg csodáltuk, és bámultuk, de nagyon hangosan nem mertük ünnepelni, mert a főmogul kijött, körülnézett, mi meg gyorsan elpucoltunk, mindenki a maga íróasztalához.

Elképedve dadogtam, ismételgettem:

– És ez igaz... ez igaz?

Barátom bólintgatott, majd így szólt:

– Mondom, hogy igaz. Az viszont nem igaz, hogy Szürkendi múlt héten másfél milliót nyert a lottón... Csak egymillió kétszázezret fizettek ki neki.

Nádass József

Szűr-Szabó József rajza

Nem történt cserbenhagyás

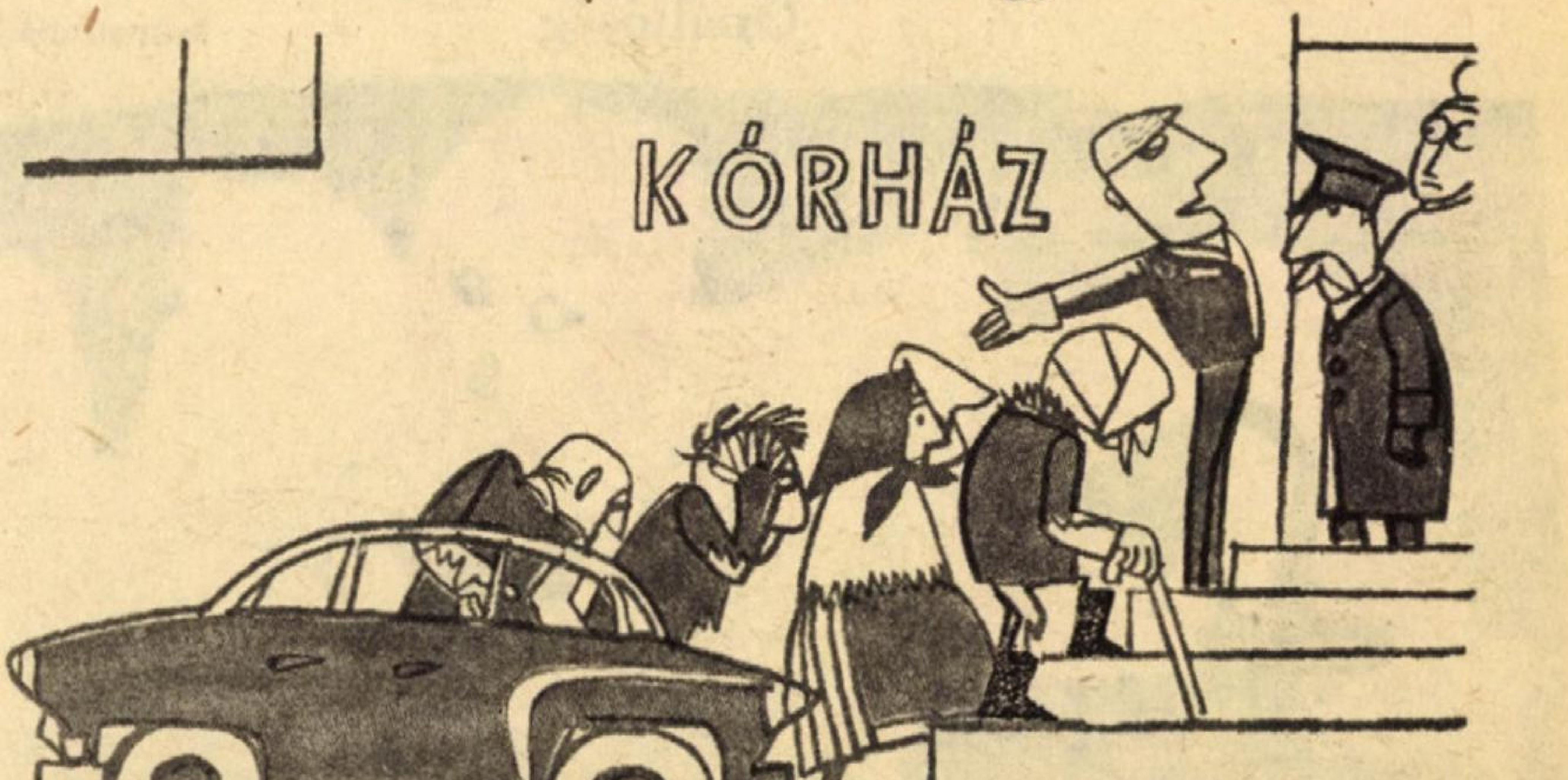

– Mindegyiknél megálltam és felvettem őket!

VADNYUGAT

Várnai György rajza

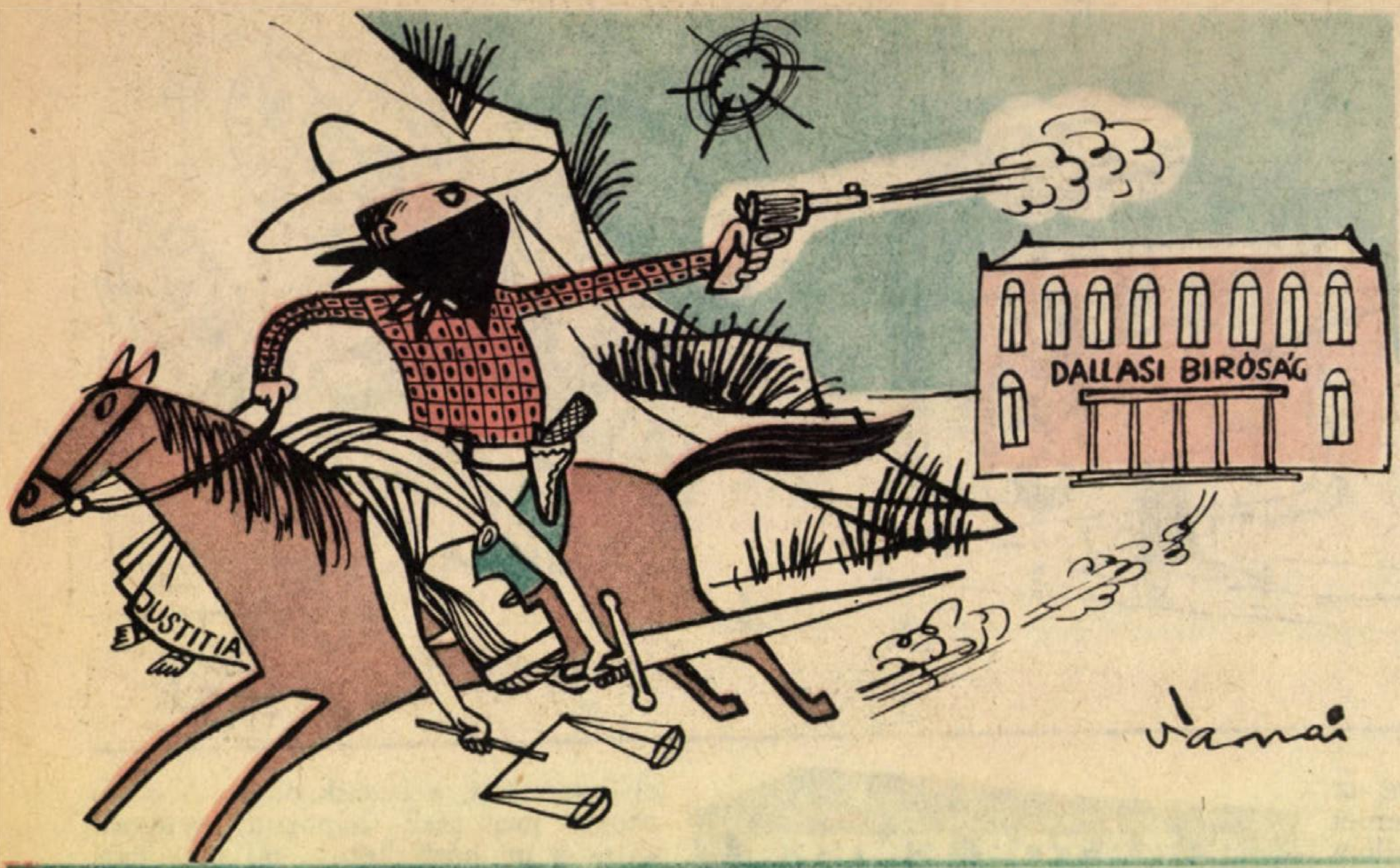
DALLASI BIRÓSÁG
JUSTITIA

Éberség

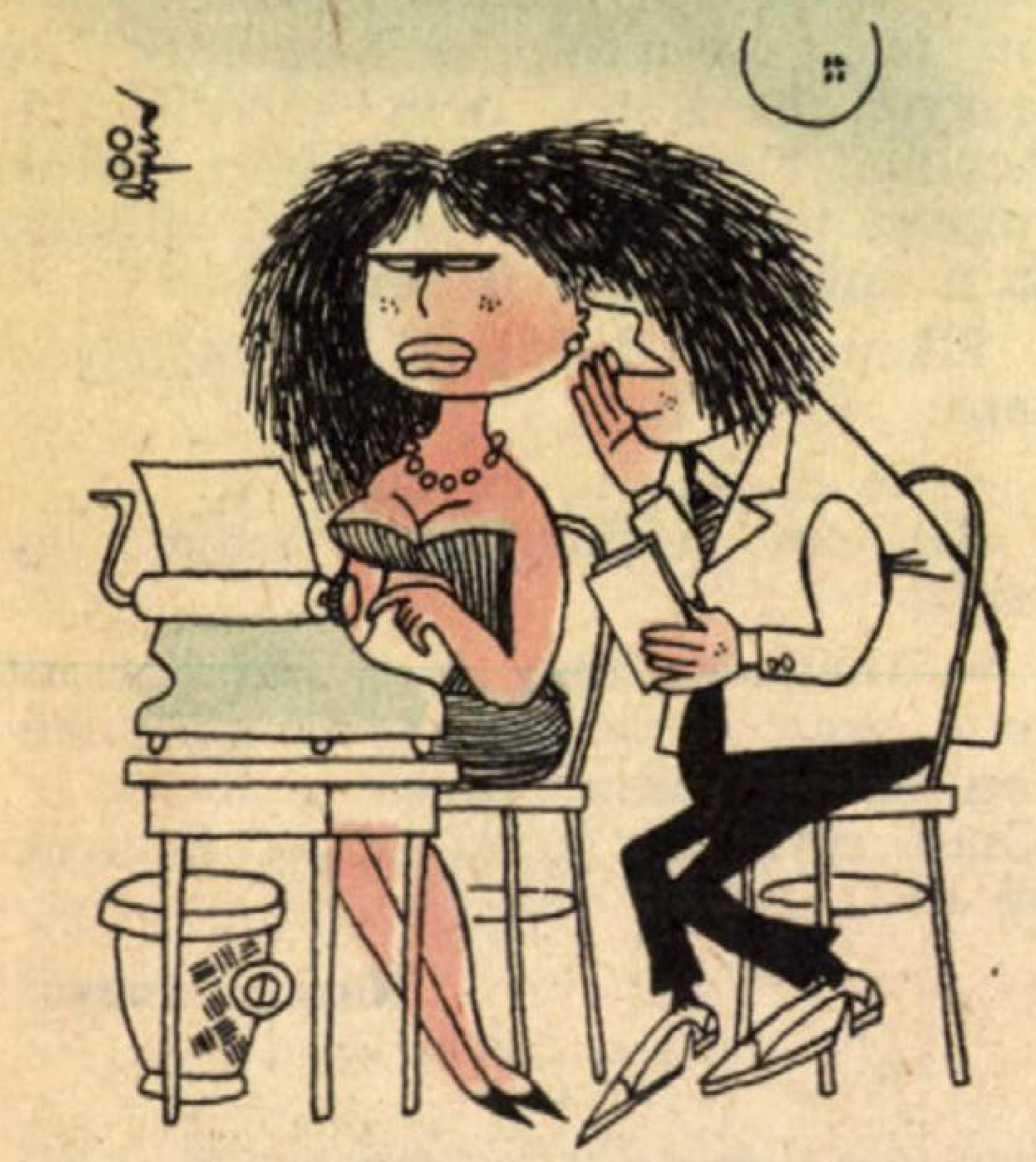

A főnök bizalmas levelet diktál . . .

Irigység

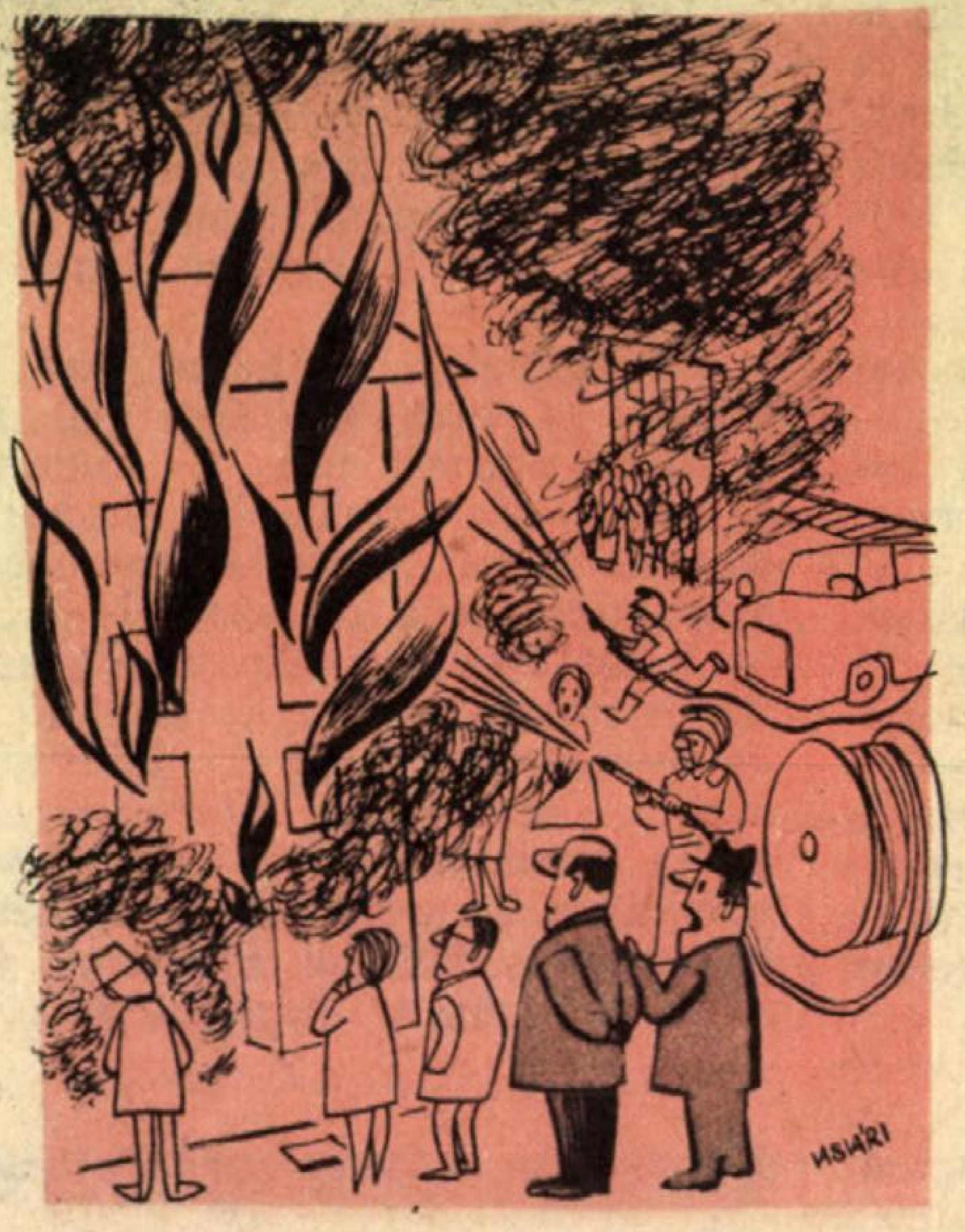

– Nézze, hogy ég az a régi fa! . . .

Önállóság

Szűr-Szabó József rajza

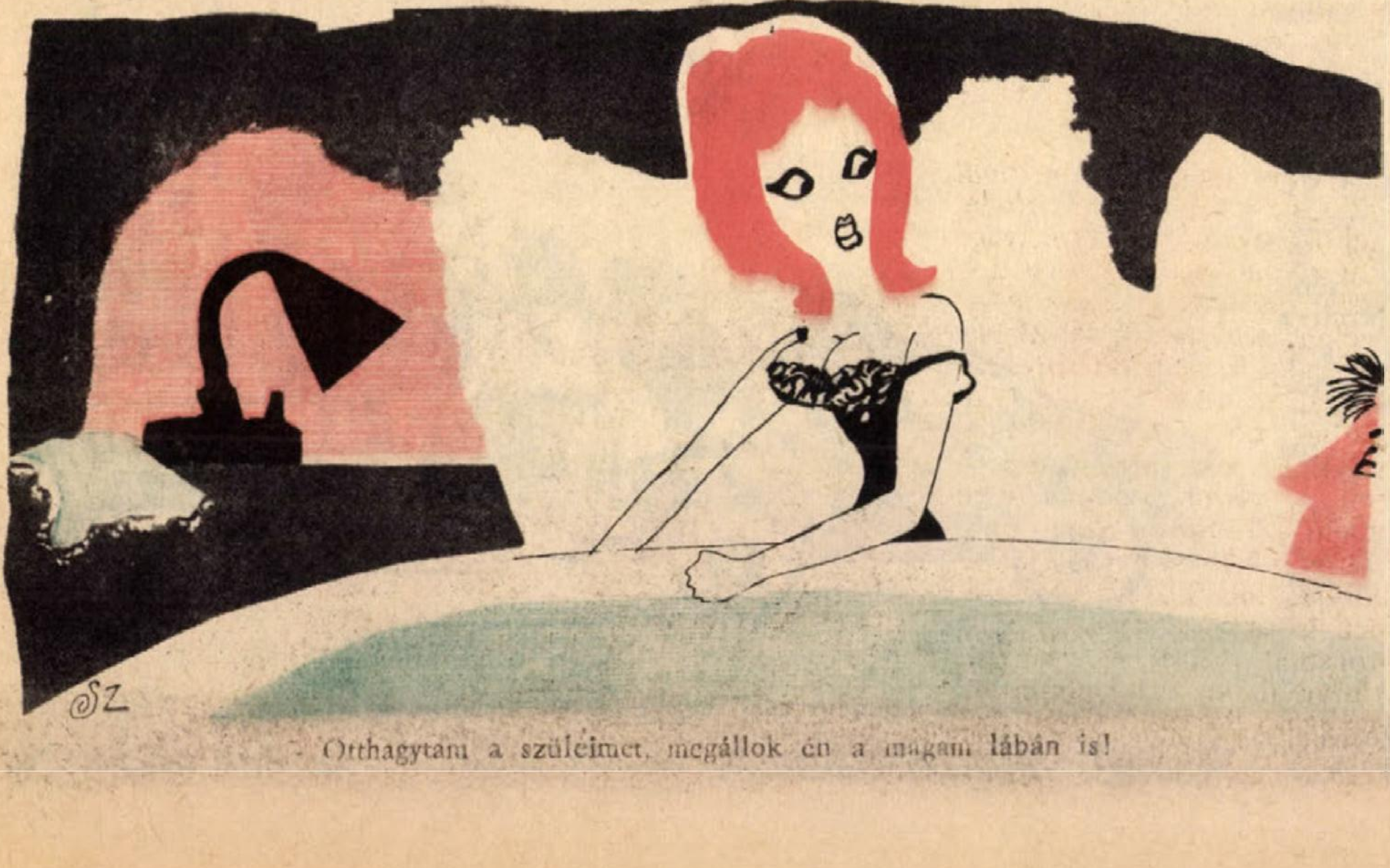

– Otthagytam a szüleimet, megállok én a magam lábán is!

E heti hirdetéseink

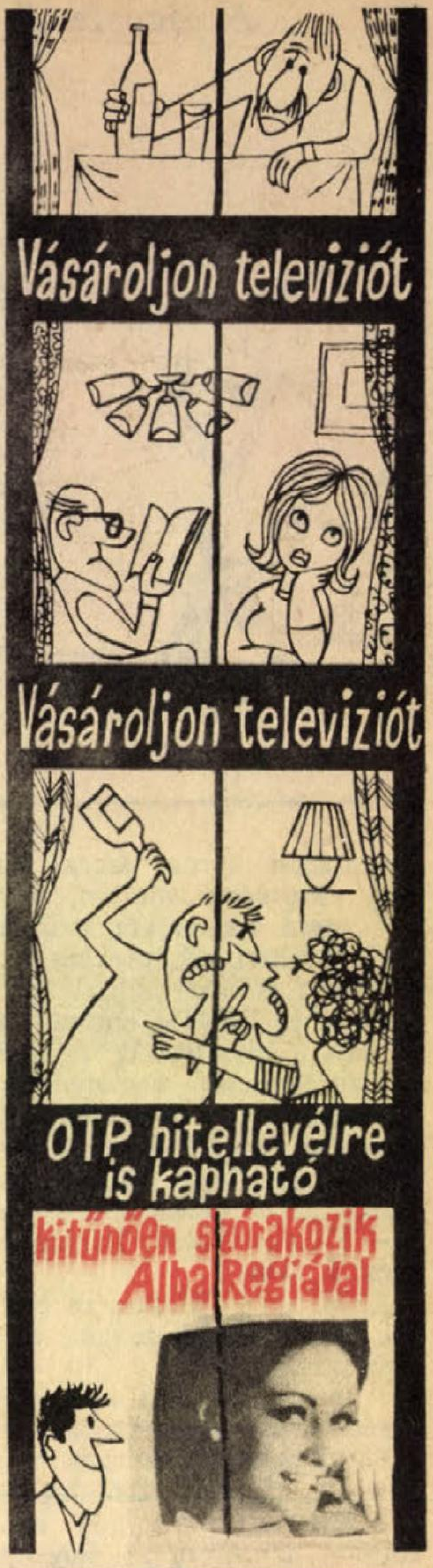
Vásároljon televiziót
Vásároljon televiziót
OTP hitellevélre is kapható
kitűnően szórakozik Alba Regiával

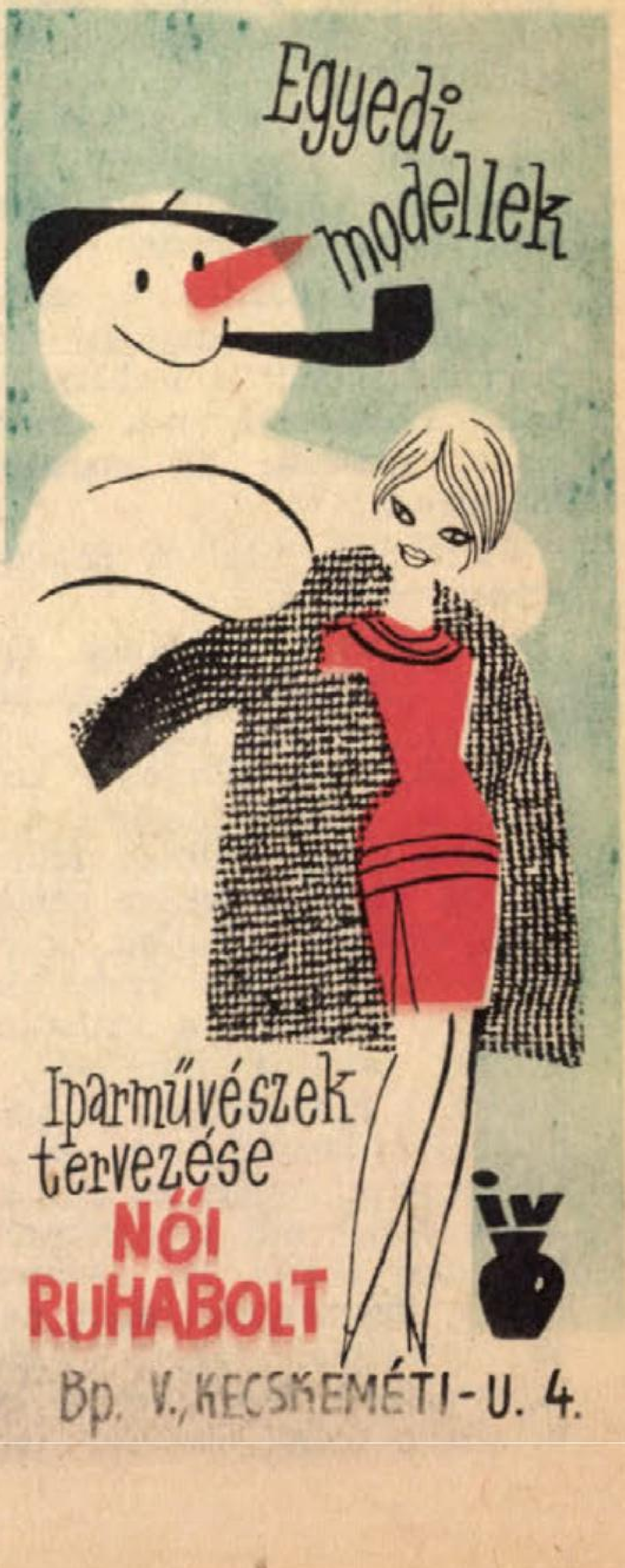
Egyedi modellek
Iparművészek tervezése
NŐI RUHABOLT
Bp. V., KECSKEMÉTI-U. 4.

Világsiker a magyar balett

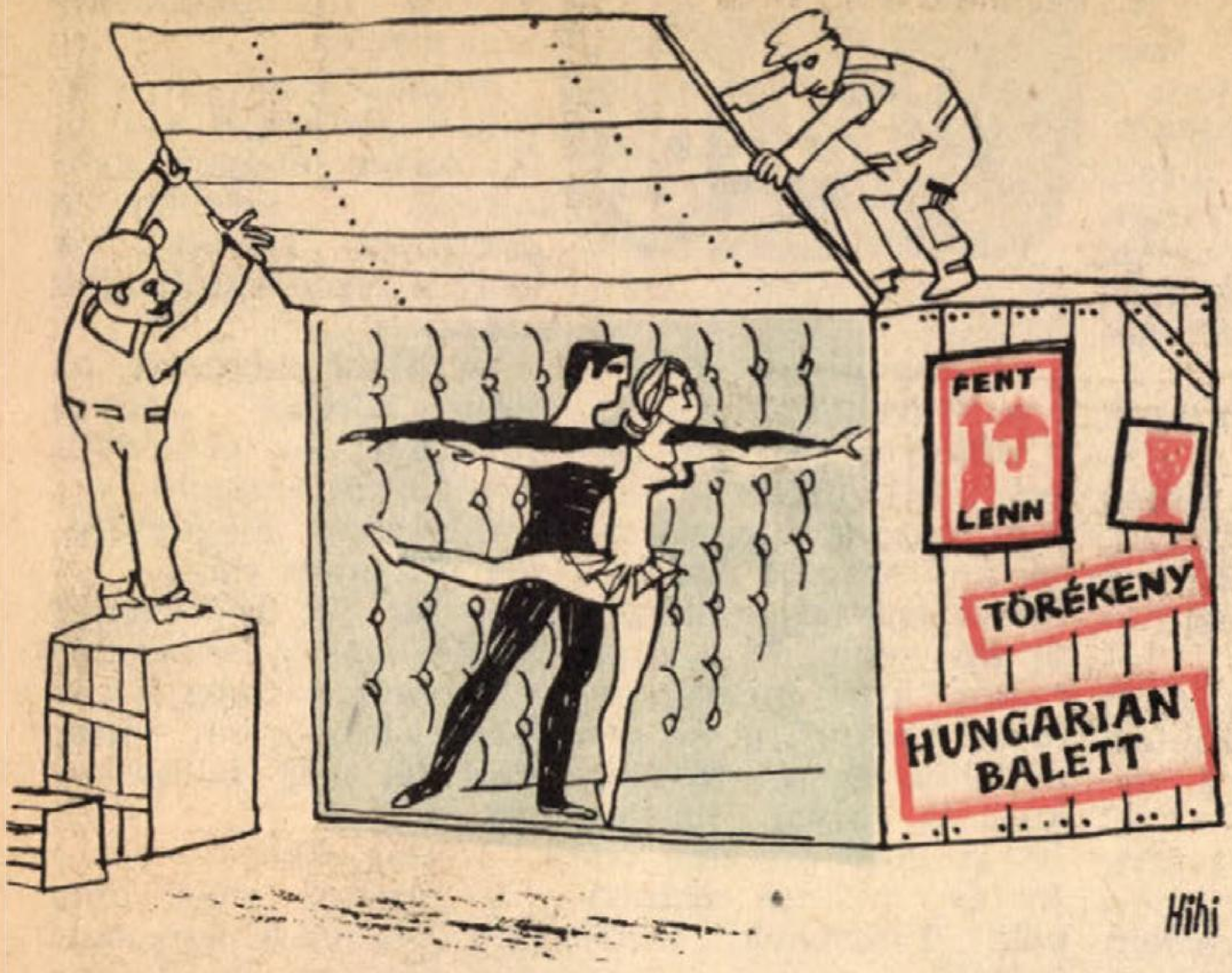

Csomagolás exportra

Másnaposan

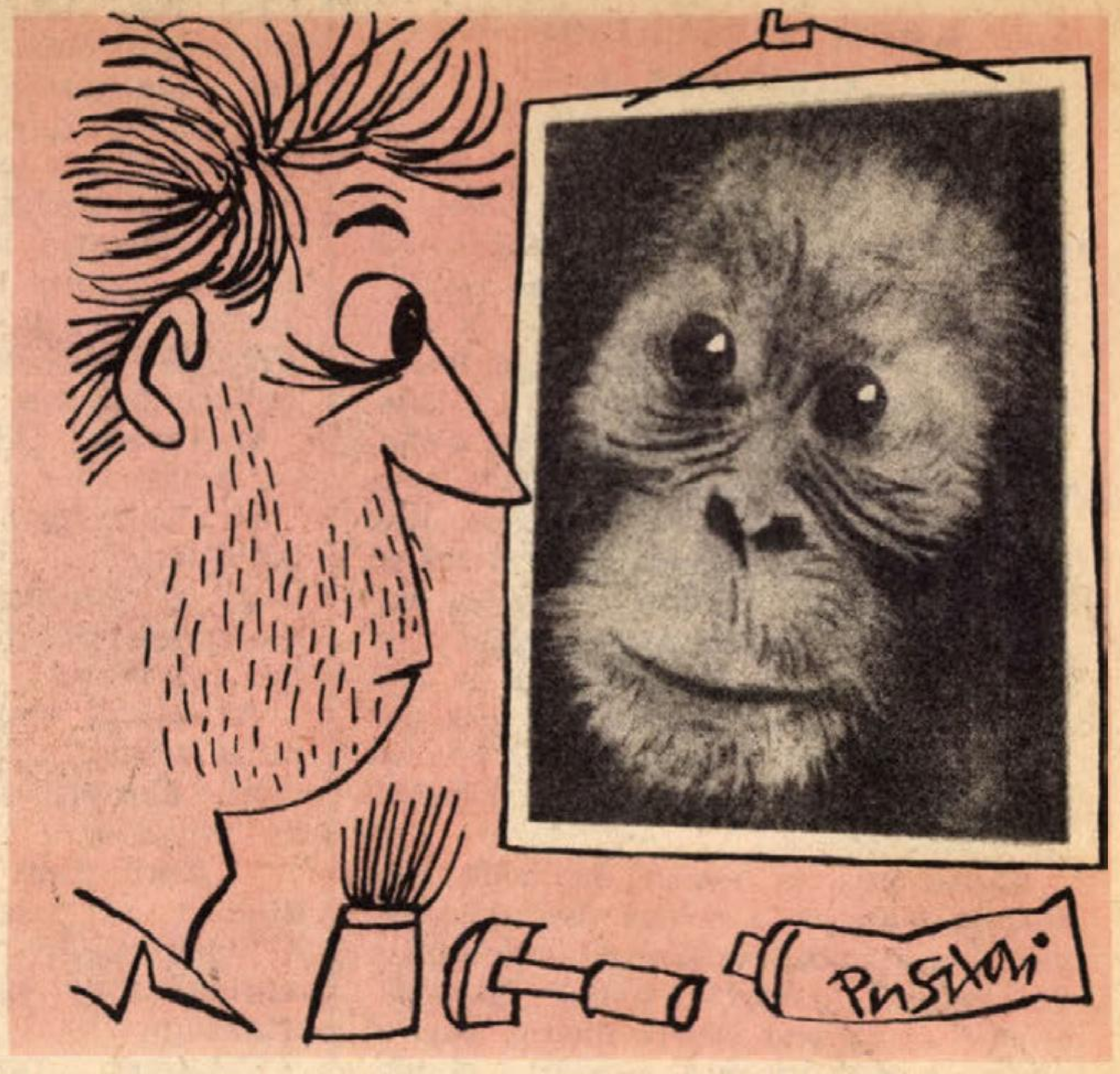

VARÁZSLAT

Hívtam a Központi Nagyüzem vezetőjét. Kapcsolás, búgás, kapcsolás, titkárnő: Házon kívül van. Hívtam a Főhatóság egyik osztályvezetőjét: Házon kívül van. Telefonáltam a Házkezelő Igazgatóságnak, kerestem a vezető kartársat, házon kívül volt, a helyettese házon kívül, az ici-pici kis előadó: házon kívül.

Két öklömmel vertem az asztalt:

– Azt a krucifiksz, ha én egyszer miniszter lennék, majd én megmutatnám, hogy . . .

Ebben a pillanatban betört az ablak, és a törött cserepek fölött beugrott valaki a szobába. Ebben semmi különös nem volt, tavasz óta be vagyunk állványozva, máskor se jelentették be előre, ha egy meszes vödröt kellett átvinni a szobán keresztül a lépcsőházba. Most se tűnt fel, hogy az alaknál seprő volt, és a szeméből kénköves lángok lövelltek felém. Ha csak megnyikkantunk, hogy talán mégis, előbb a falat húzzák fel, aztán a parkettát rakják le, jöttek a kénköves lángok. De ez mégis csak varázslat lehetett, a seprő nem volt malteros, így tette le maga mellé a jövevény a szőnyegre, majd vijjogó hangon megszólalt:

– Hívtál, itt vagyok. Holnapra megkapod a kinevezésedet!

Ahogy elment, láttam rögtön, hogy varázslat. Tatarozás alatt levő házban ilyen még nem fordult elő. Arra ment kifelé, amerről jött, visszarakta az üvegcserepeket és eltűnt.

Kineveztek miniszternek. Még pedig a legfontosabb minisztérium élére. Kedvemért létesült ez az új tárca is. Az OM, vagyis az Organizációs Minisztérium vezetője lettem, miniszteri ranggal.

Nem a rang volt a fontos, hanem a hatáskör. Emlékeznek rá, mit mondtam, amikor öklömmel vertem az asztalt: „Majd én megmutatom!"

Hát meg is mutattam. Hoztam egy rendeletet *„A házon kívül van" bejelentéssel elérhetetlen hivatalvezetők munkaviszonyának megreformálására.* Én ugyan így gondoltam, és így is javasoltam: megrendszabályozására, de a minisztertanács a fenti, demokratikusabb kifejezésre módosította a szöveget, így is jelent meg a hivatalos lapban. Viszont a végrehajtási utasítás szószerint keresztülment és azonnali hatállyal életbe lépett.

Eszerint minden hivatalvezető elhagyja irodahelyiségét, és munkáját *házon kívül látja el.* A felszabadult irodahelyiségekben könyvtár, vagy klubszoba létesül. A hivatalvezető megjelöli azokat a helyeket, ahol házon kívül tartózkodni szokott: eszpresszó, kávéház, fedett uszoda, Anna-bár, ulti-parti egy budai villában, séta a Duna-parton . . . satöbbi. A meg nem felelő kihúzandó, vagy mással behelyettesíthető. Ha bizonyos akták elsüllyesztéséhez íróasztalra van szüksége, íróasztal felállítását kérheti a hivatalához legközelebb eső térségen, grundon, vagy akár a gesztenyés néni standja mellett. Ez esetben persze fűtési pótlékot nem számíthat fel, mert hiszen a gesztenyét koksz-kályhán sütik.

Az OM, vagyis az Organizációs Minisztérium minden tagja lelkesen és lázasan dolgozott. Hiszen olyanokból szerveztük meg a minisztériumot, akik valamilyen poszton maguk is elszenvedték azt a borzalmat, hogy nem lehet semmit elintézni, mert X kartárs értekezleten van – de ezt már valahogy rendeztük –, hanem a legsűrűbb vész: a házon kívül van.

Megtörtént a csoda. A vezetők megjelölték házon kívüli munkahelyeiket. Megkapták a kijelölt helyeikre a külön telefonvonalat. A hivatali központ közvetlenül kapcsolja majd az eszpresszót, a Hullámfürdőt, a ligeti padot – itt tranzisztoros készülék működik –, vagy az italboltot. Ilyen is akadt. Rendelet, rendelet.

Avató-ünnepséggel kezdődött az első újtípusú munkanap. Miniszteri asztalomat – a Vérmező közepén – virágfüzér vette körül. Ott álltak a fotóriporterek, a rádió, a televízió . . . stb. Ott állt mellettem az egyszem titkárnő, Sramekné, szemüveg nélkül.

Kiadtam az utasítást:

– Sramekné, kérem. Hívja fel nekem Grobcsák igazgatót, a Rózsakertben.

Kapcsolás, búgás, titkárnő:

– Nem tudom adni. Az igazgató kartárs – *házon belül van!*

Boross Elemér

Alapkőletétel

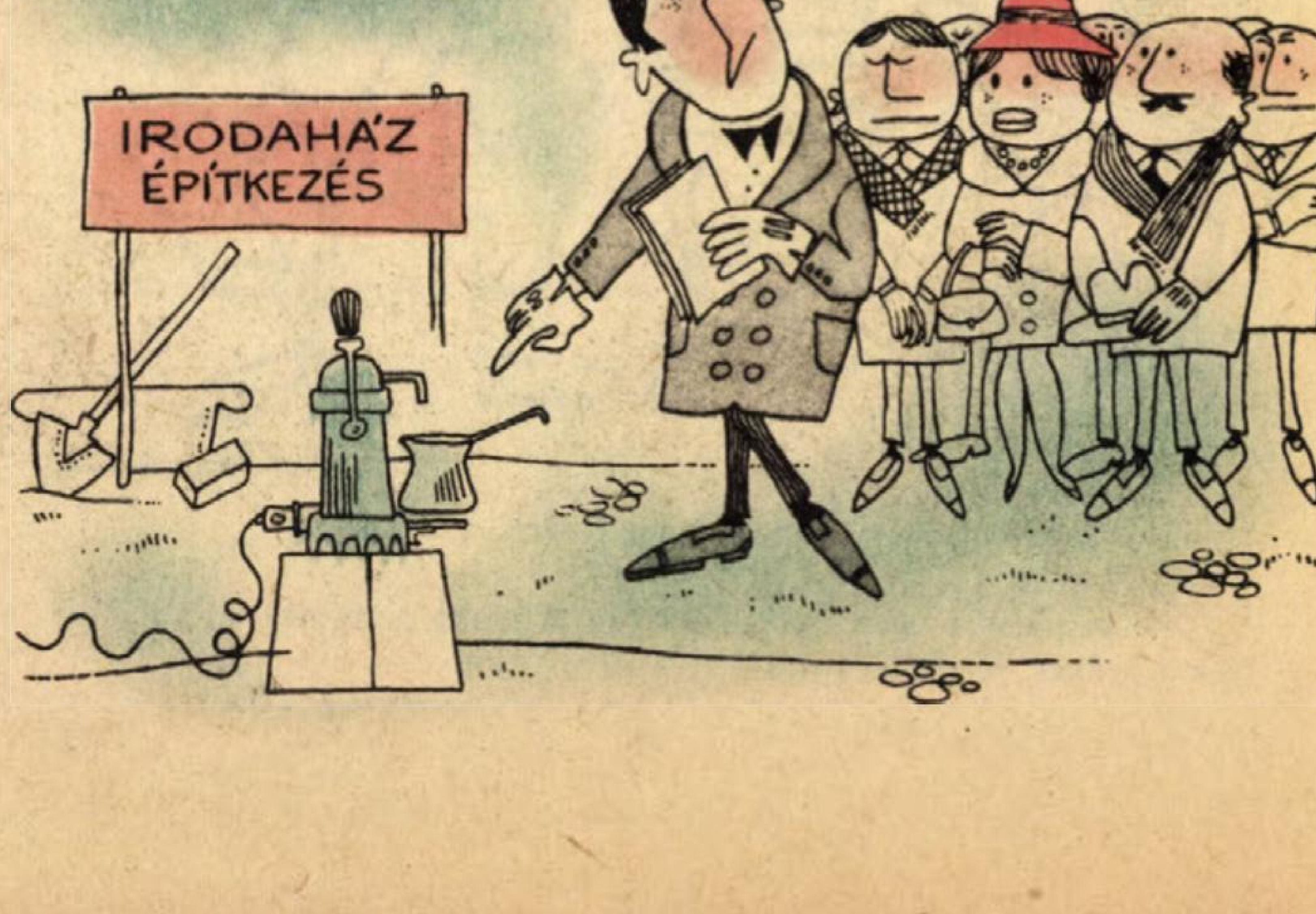

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KRESZ-VETÉLKEDŐ — CIRKUSSZAL

Kedves Ludas Matyi!

KRESZ-vetélkedőn vettem részt a Csengery utcai Közlekedési Klubban. No nem mint versenyző, csak mint néző – hallgató.

A verseny nekem, a gyalogosan közlekedőnek is, nagyon érdekes és izgalmas. A színpadon, az éles fényben kissé sápadtan ül húsz kiváló gépkocsivezető. Mint az Autóközlekedési Vállalat igazgatójának megnyitó szavaiból kiderül, 4200 versenyző közül kerültek a döntőbe. A mezőny nagyon szoros, a szigorú zsüri munkája nem könnyű. Végre, sok izgalom után az első félidő végére ketten vezetnek, s mögöttük szorosan felzárkózva még heten. Közülük kell kikerülnie annak az öt legjobbnak, akik díjat kapnak.

A nézőtéren az izgalom fokozódik, úgy hisszük, most jön a neheze. De valójában most lett a komoly versenyből – cirkusz! A versenyzőket – meglett férfiak valamenynyien – a színpad elejére ültetik, hogy a nézők ne veszíthessenek semmit a látvány „érdekességéből”. Papírtrombitákat és babacsörgőket osztanak ki közöttük, s ebben a nevetséges bohóckodásban, mely teljesen lerontotta a vetélkedő színvonalát, az eddig kitűnően helytálló legjobbak értékes pontokat veszítenek és kiesnek. Majd tortaevési és pamutgombolyítási verseny következik. A közönség nem tudja, nevessen-e vagy bosszankodjék.

Nem tudom, kinek az érdeme ez a különös vetélkedő. A neves művészek közreműködésével adott műsor színvonalát semmi esetre sem emelte, s a versenyzők hangulatát is inkább rontotta, mert ők a KRESZ-ből és műszaki ismereteikből akarták tudásuk legjavát adni, nem pedig cirkuszi mutatványokból.

Mindenesetre javaslom az Autóközlekedési Vállalatnak: a jövőben szerelje fel gépkocsivezetőit síppal, dobbal, nádi hegedűvel, hogy ezzel is segítsenek javítani a közlekedés helyzetén, ahol bizony még bőven akad javítanivaló.

Rózsási Imréné
XI., Maderspach u. 25.

Apai hang

A túlzsúfolt 6-os villamoson pillantottam meg régi ismerősömet, Berkenye Gézát, a Miért igazgatóját. Meghökkenten bámultam a szokatlan jelenségre: miért nyúzatja, töreti, szorongattatja itt magát csúcsforgalom idején, ahelyett, hogy vállalati Volgája kényelmes ülésén ringatózna.

Észrevett. Üdvözöltük egymást:

— Csak így... Hogyishívjákon... Ahelyett, hogy a vállalati izén...? — érdeklődtem tapintatos részvéttel.

Az olyan ember nyílt pillantásával tekintett rám, akinek nincs titkolnivalója.

— Elküldtem a sofőrt. Megint kényszerítő belső szükségét éreztem annak, hogy villamoson utazzam.

Tisztelet ébredezett bennem:

— Aha, értem, magasállású vezető létére sem akarja elveszíteni a meleg, közvetlen emberi kapcsolatot. Hát ennél melegebbet és közvetlenebbet keresve sem találhatna.

Tiltakozva emelte volna fel kezét, ha egyáltalában képes lett volna megmozdítani:

— Ó, nem, téved...

Nem folytathatta. A kalauz szakította félbe:

— Mért társalgunk a peronon, mért nem nyomakodunk a kocsi belsejébe, a villamos nem eszpresszó!

Berkenye arcán meghatott mosoly tűnt fel:

— Látja, ezt keresem én a villamoson, ezt a hangot!

— Hogyhogy?

— Ugyebár felnőtt, tekintélyes ember lettem. Legfeljebb a hátam mögött fúrnak, de szemtől szembe mindenki tiszteletteljes hangon beszél velem. És a villamoson újra megkapom, amit hosszú évek óta nélkülözök: a jóságos, korholó atyai hangot. Itt megint csacska, botor gyermeknek tekintenek. Tanítanak, kioktatnak.

A kalauzi hang most közvetlenül a közelünkben harsant fel:

— Kérem megváltani a jegyet!

Berkenye a zsebébe nyúlt.

— Mért nem készítjük elő az aprót? Ne az utolsó pillanatban kotorásszunk — oktatta ki az ifjú kalauz Berkenyét.

— Igaza van, köszönöm — suttogta halkan Berkenye és megilletődve nézett a tovatűnő alak után.

— Hiába, ez az, amit sehol máshol nem kapok meg. Újra a régi hatéves fiúcskának érzem magam.

Megérintették a szívemet Berkenye szavai. Ó, milyen mélyen gyökerezik a szívben a gyermeki szeretet, a vágy a régen elhalt atya után.

— Mikor távozott az élők köréből kedves édesapja? — érdeklődtem fojtott hangon.

Berkenye megütődötten pillantott rám:

— Mi jut az eszébe? Nyolcvannégy esztendős az öregúr, és még ma is elkortyolgatja a maga napi fél liter borocskáját.

— Hát akkor?

— Sajnos, már nem szid. Tiszteli a koromat, a pozíciómat. No, de búcsút is mondok, leszállok.

Fürgén kifelé nyomakodott, de úgylátszik, mégsem elég fürgén, mert a kalauz hangja újólag fölharsant:

— Fürgébben, fiatalosabban!

Berkenye végre lekászálódott a lépcsőn. A kalauz még utánaordított:

— Némelyek úgy cammognak, mint a tetű! Ne tartsuk fel a forgalmat!

Berkenye visszanézett:

— Köszönöm a tanítást, kalauz bácsi!

Láttam, hogy a meghatottság könnye csillan fel középkorú igazgatói szemében.

Kertész Magda

Következtetés

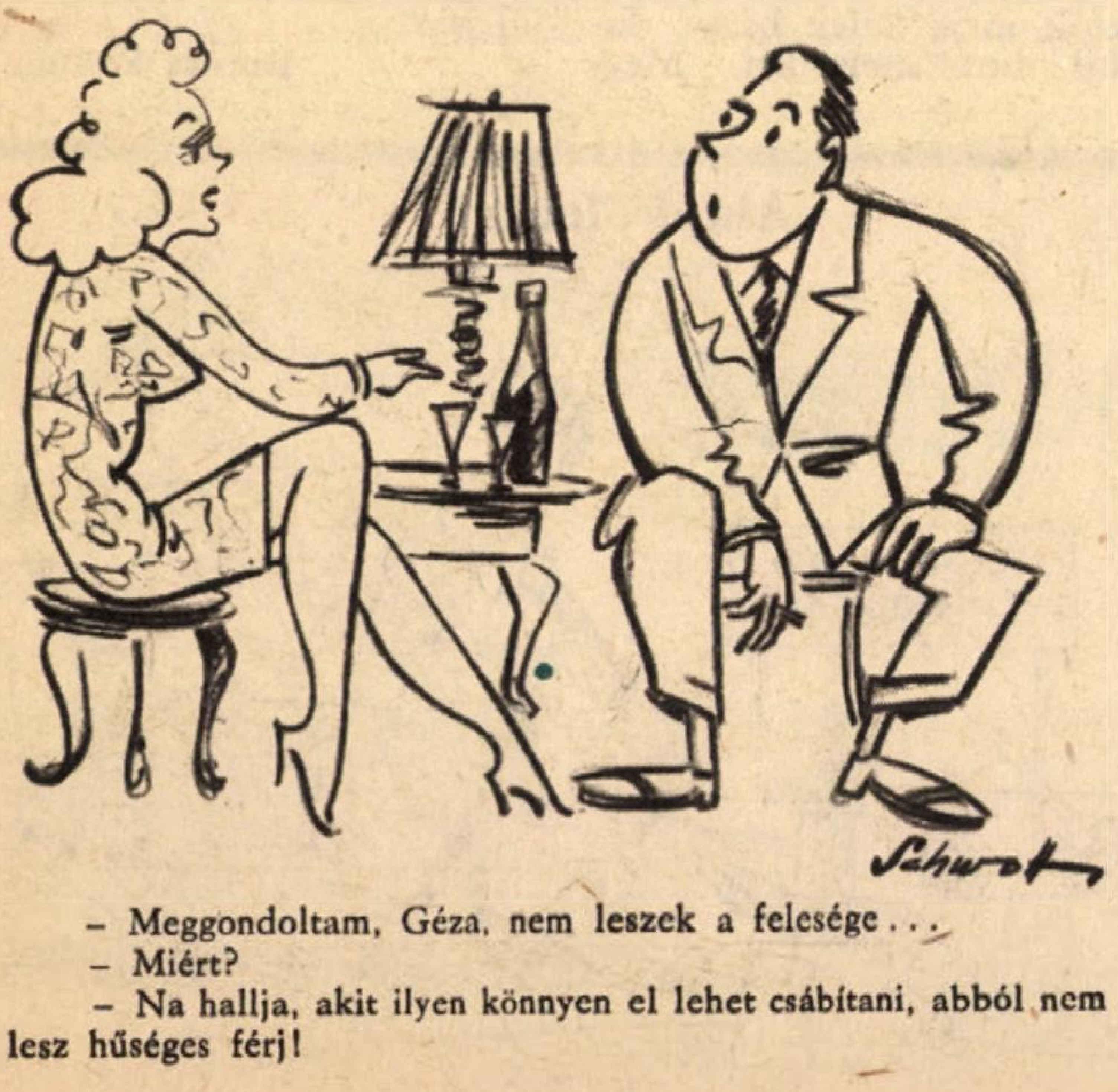

– Meggondoltam, Géza, nem leszek a felesége...
– Miért?
– Na hallja, akit ilyen könnyen el lehet csábítani, abból nem lesz hűséges férj!

Leszokott a dohányzásról

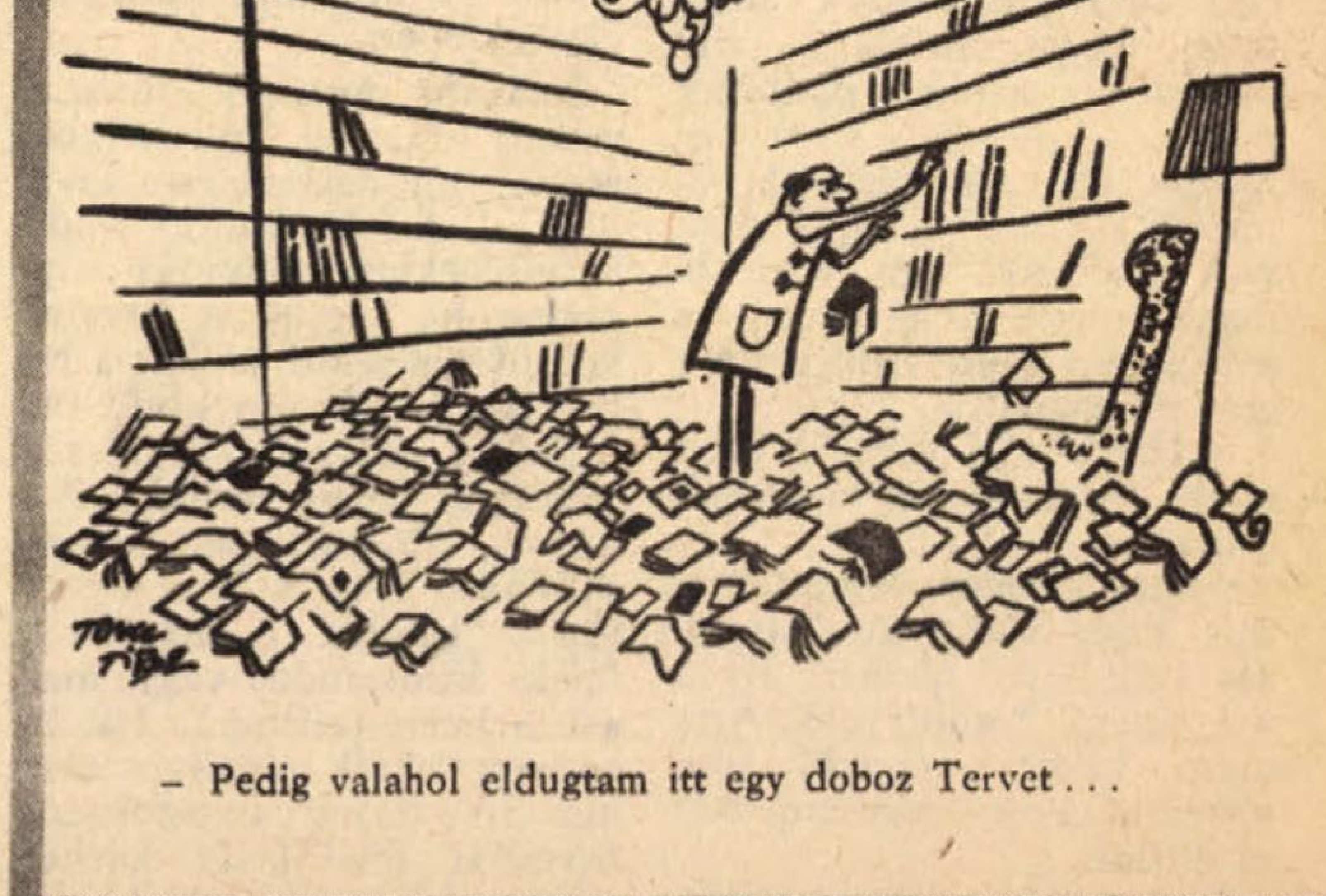

– Pedig valahol eldugtam itt egy doboz Tervet...

A humor könyvéből

KISFALUDI STRÓBL ZSIGMOND MESÉLI...

Népstadion úti műterme csupa emlék. Több mint fél évszázad alkotásait látjuk itt eredetiben, makettben, rajzban, fényképben.

Kisfaludi Stróbl széles mozdulattal mutat a szobrokra.

— Valamennyiükről van emlékem — mondja és belekezd a derűs történetekbe...

— Egykori jóbarátom, Pólya Tibor festőművész szeretett dicsekedni. Egyszer megjött Szolnokról. Másnap a Japán kávéházban elmondta, hogy első osztályon utazott és a kupéban megismerkedett egy gyönyörű nővel, akit az érkezéskor a pályaudvaron kétfogatú várt. A nő meghívta vacsorázni — és reggelizni. Valamenynyien irigyeltük Pólyát, de nem sokáig, mert bejött egy fiatal festő és Pólyához fordulva megjegyezte: „Pocsék utazásunk volt, nem igaz, Tibi? Csupa kövér kofa ült körülöttünk a harmadik osztályon." Pólya Tibor elpirult, azután megjegyezte: „Hát nem volt a történet szebb úgy, ahogy én elmeséltem?"

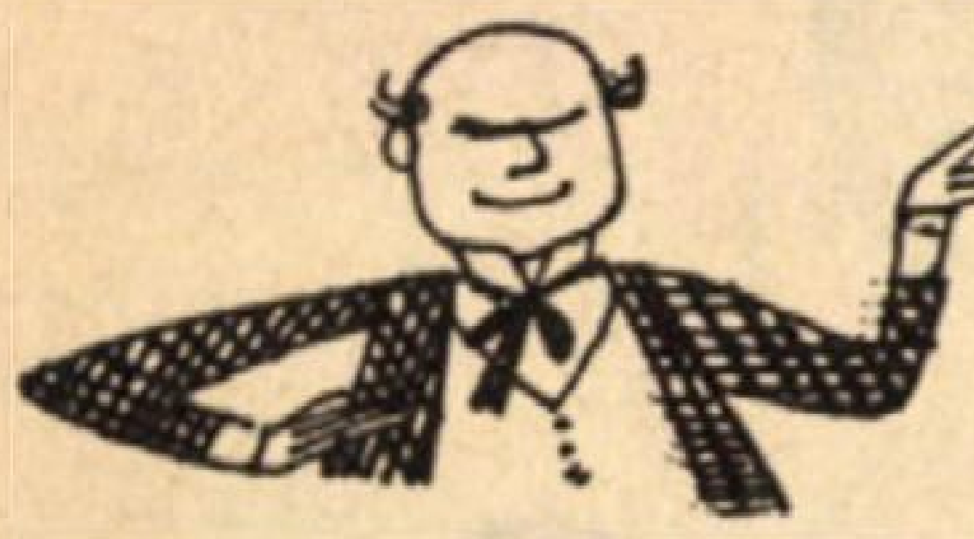

— Egyszer a Hyde parkban sétáltam Shaw-al. A sétálók köszöntötték és ő kedvesen mosolyogva visszaköszönt mindenkinek. Megkérdeztem tőle: „Nem fárasztó?" Így válaszolt: „Sigismund, az igazán nagy embernek nem árt meg a siker." Azután egy szemfüles fotoriporterre mutatott: „Tudja, minek örülne ez a fiatalember? Annak, ha mi most négykézlábra ereszkednénk és úgy mászkálnánk a fűben. Jó áron eladná a képet."

— Herman Lipót festőművész barátom egy időben nálam lakott. Én mindig korán ébredtem, ő azonban rendszerint délig aludt. Egyszer délelőtt tizenegykor felkeltettem: „Kelj fel, valaki jön hozzám modellt ülni." Órájára nézett és méltatlankodva mondta: „De hiszen még dél sincs. És pont akkor keltettél fel, amikor a vevő meg akarta venni egyik képemet! Már nyúlt a zsebébe a pénzért." Bólintottam. „No, ha a vevő már pénzért nyúlt, akkor aludj tovább."

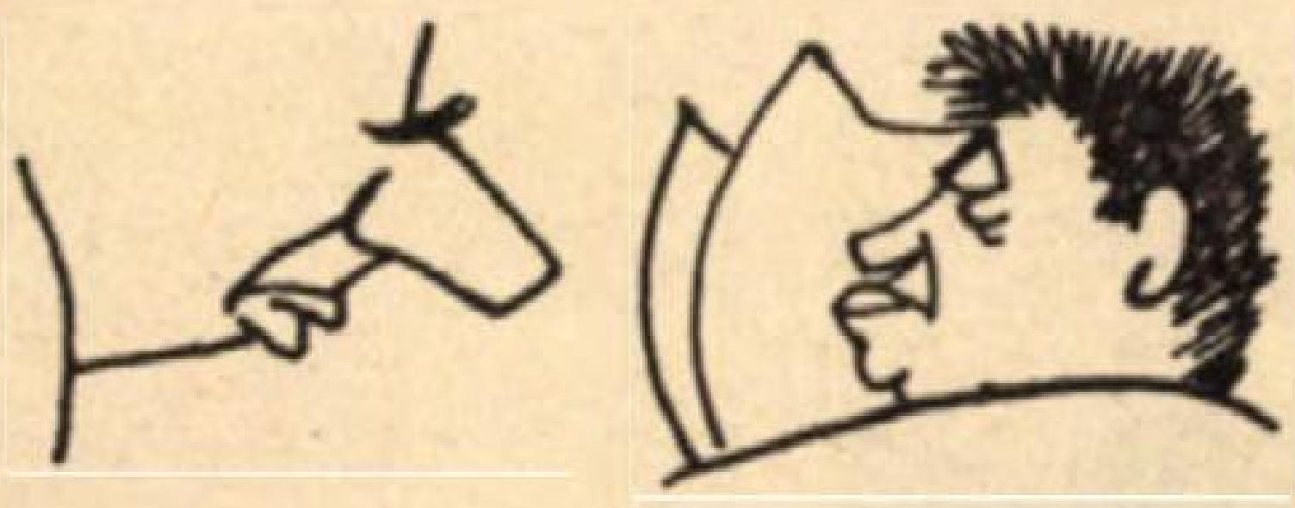

— Faragó Géza festőművész örökös pénzzavarban volt és állandóan nyúzta Ernst Lajost, az Ernst Múzeum alapítóját előlegért. Ernst mindig Faragó rendelkezésére állott, de egyszer kijelentette, hogy csak akkor ad előleget, ha a festő az előttük haladó Weisz Richárdnak — a birkózás olimpiai bajnokának — a háta mögé lopakodik s a birkozóbajnok keménykalapját gyors mozdulattal lerántja a fülére. A cingár Faragó a következő pillanatban eleget tett Ernst kívánságának, de nemcsak a mit sem sejtő birkozónak húzta a fülére teljes erejéből a kalapját, hanem — egy pillanattal később — a saját keménykalapját is lehúzta a saját fülére. Amikor Weisz Richárd a kalap abroncsszerű szorításából nagy nehezen kiszabadította magát s dühösen hátrafordult, a sopánkodó és a kalapját felfelé ráncigáló Faragót látta maga előtt, aki így dühöngött: „A fene egye meg, egy suhanc alaposan megtréfált bennünket!" — S tíz perccel később felvette az előleget Ernsttől.

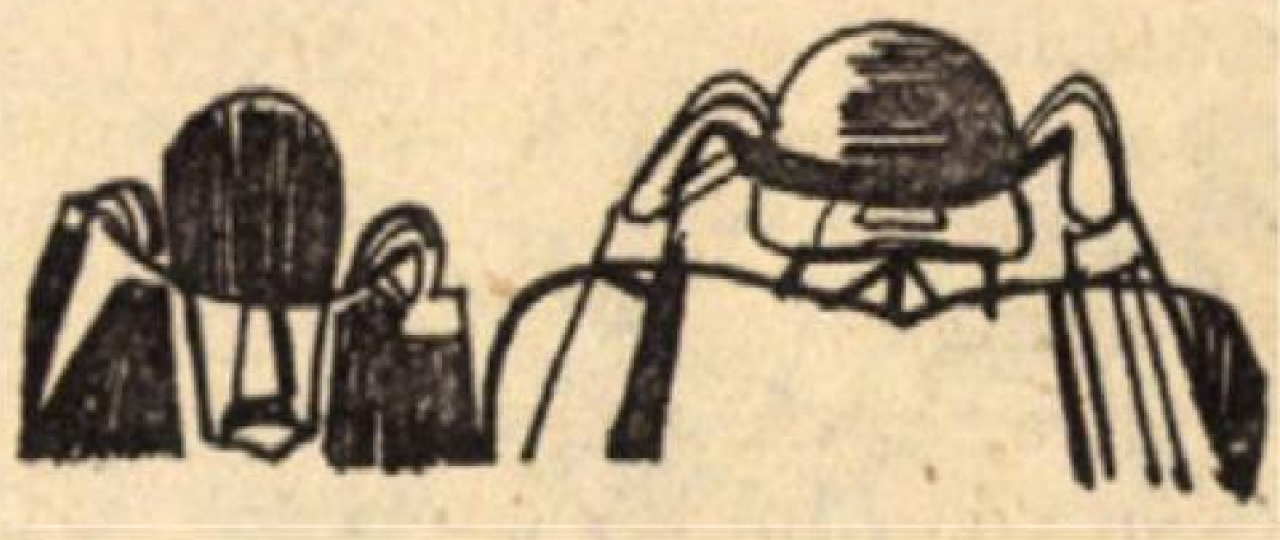

— Gémes-Gindert Péter, a Fészek Klub tagja, bikaerejű ember volt. Egyszer este megtámadták a Gellérthegyen. A merénylet után bement a főkapitányságra és bejelentette a támadást. Az ügyeletes rendőrtiszt megjegyezte, hogy személyleírás kellene. Erre barátom sajnálkozva jelentette ki, hogy személyleírást nem tud adni, de elhozta a támadó fülét. És letette a rendőrkapitány asztalára.

Szobrok, emlékek, adomák... Szabó Ferenc Kossuth-díjas zeneszerző érkezik. Készül a mellszobra. Valószínű, mire a szobor elkészül, egy-két Szabó Ferenc adoma is születik a műteremben...

(sti)

Rideg állattartás

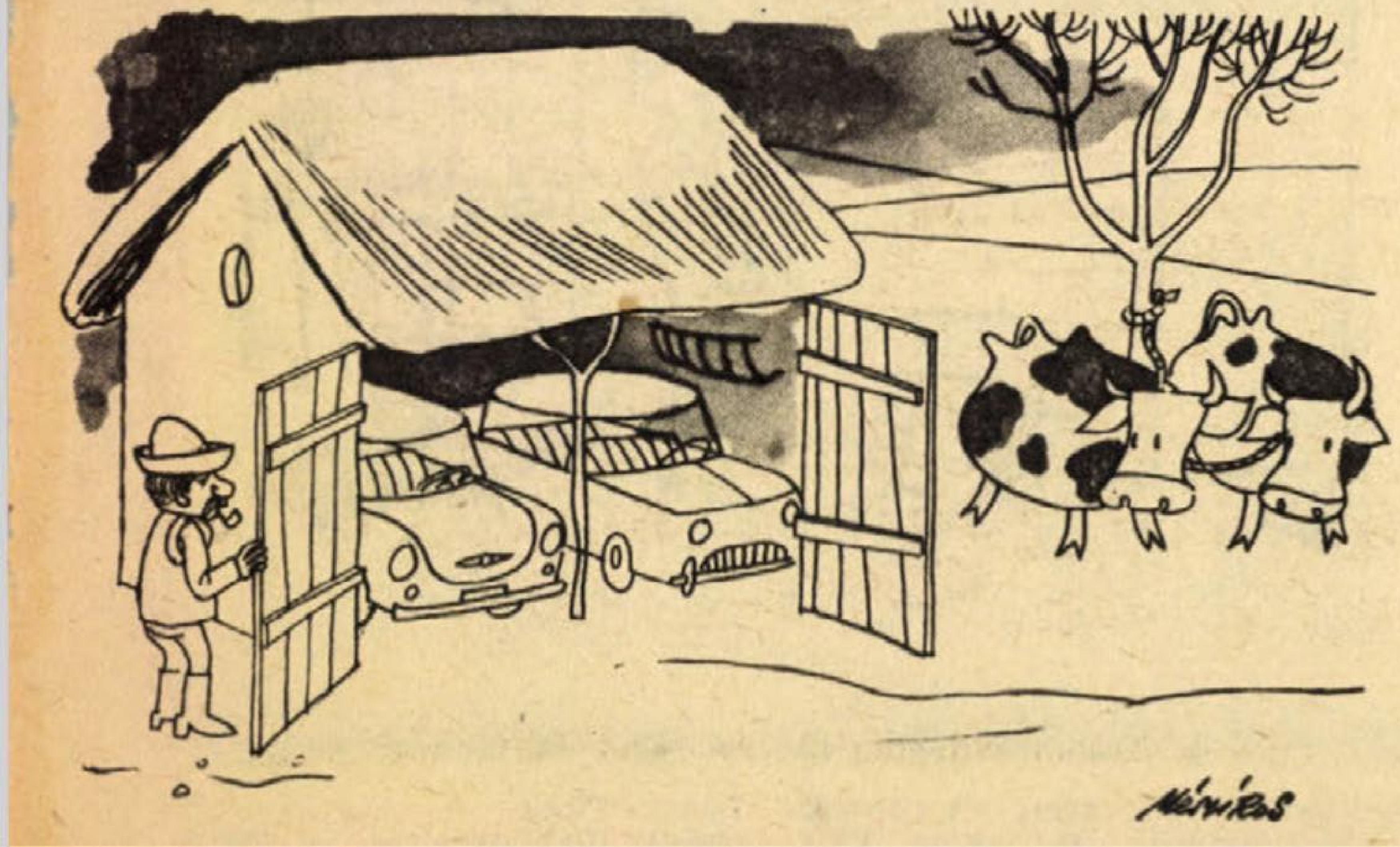

Pincér-fül

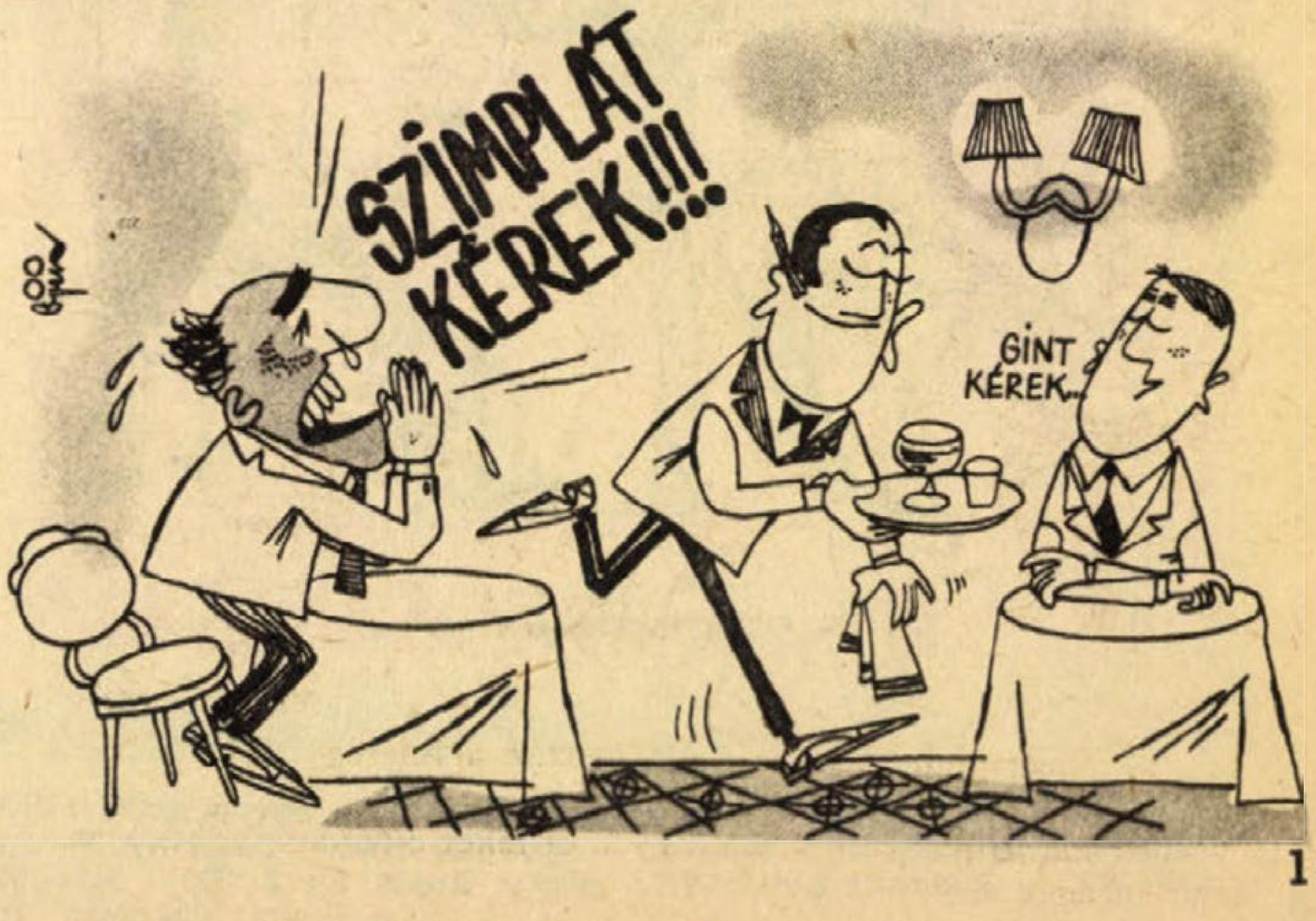
SZIMPLAT KÉREK!!!
GINT KÉREK..

Jutalmak

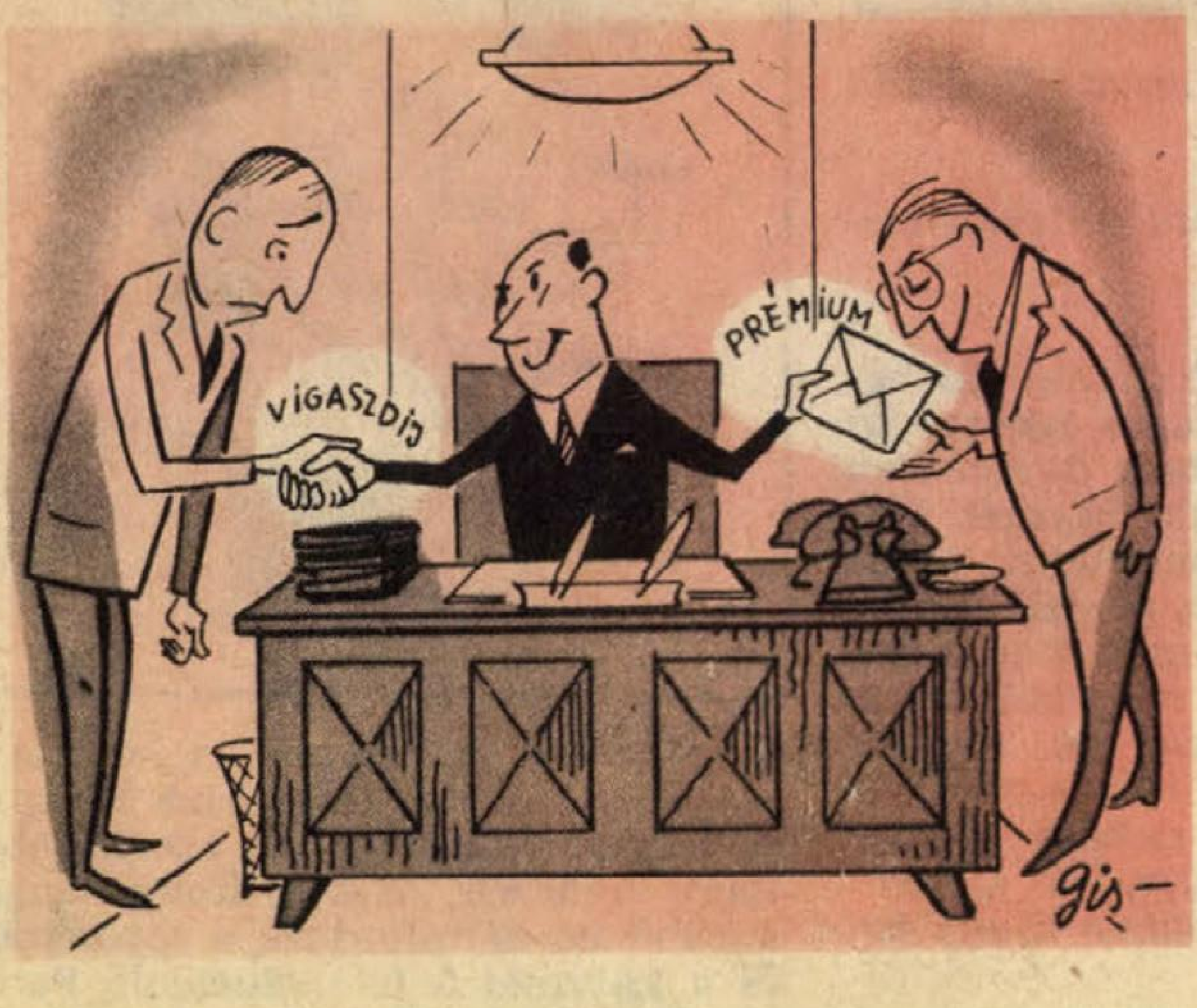

Téli uszoda

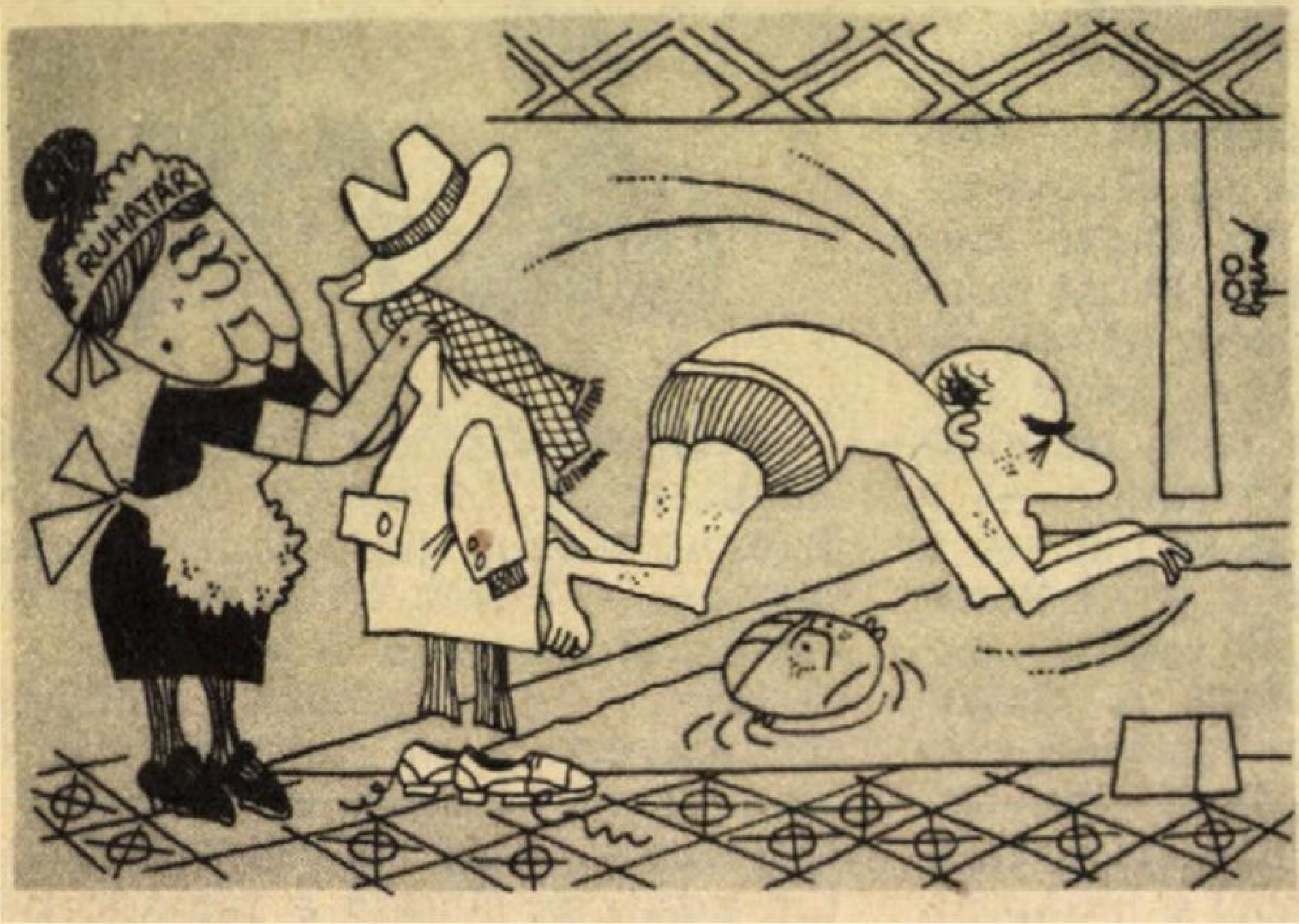

Ízlés dolga

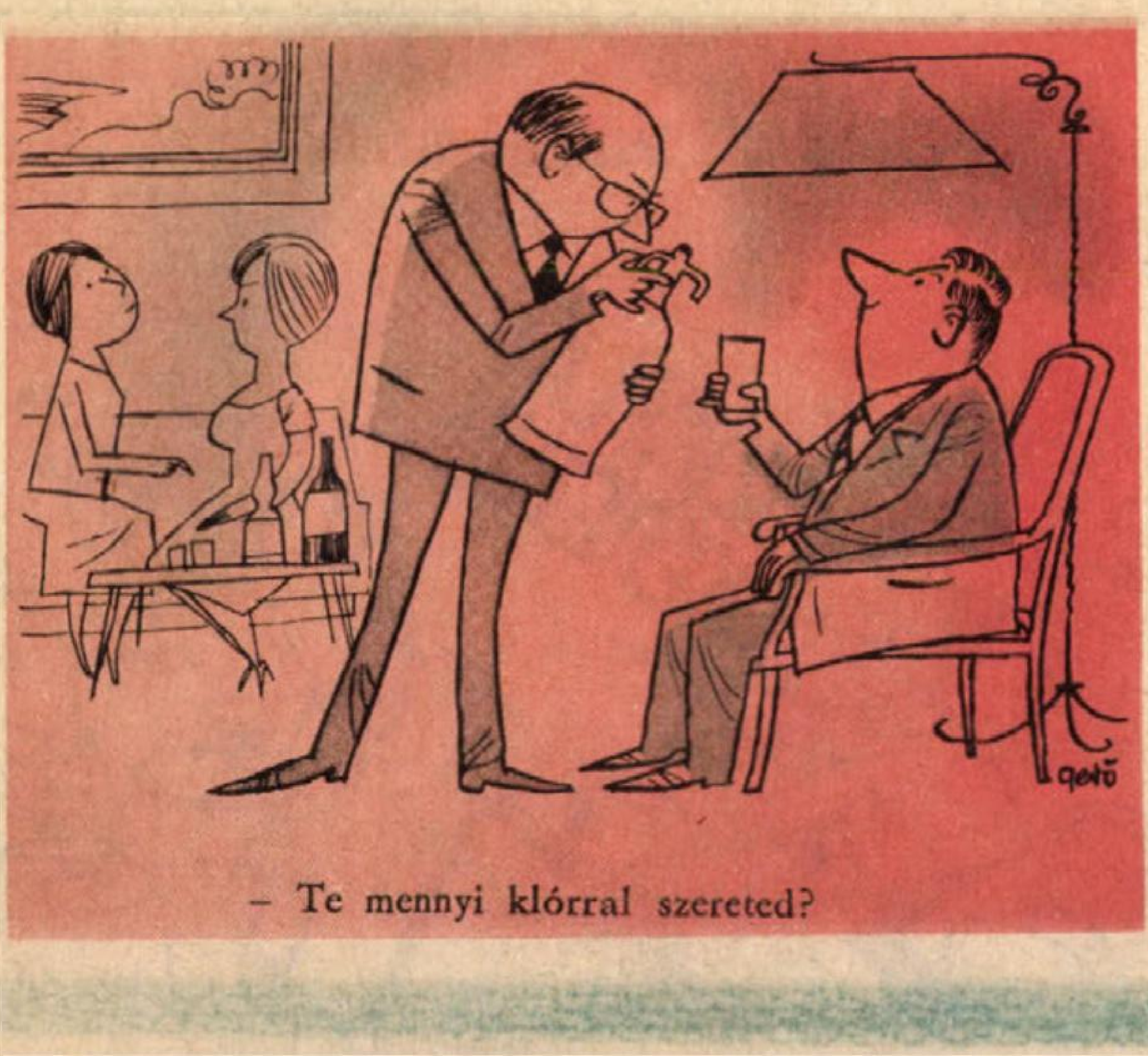

– Te mennyi klórral szereted?

Kapuzárás után

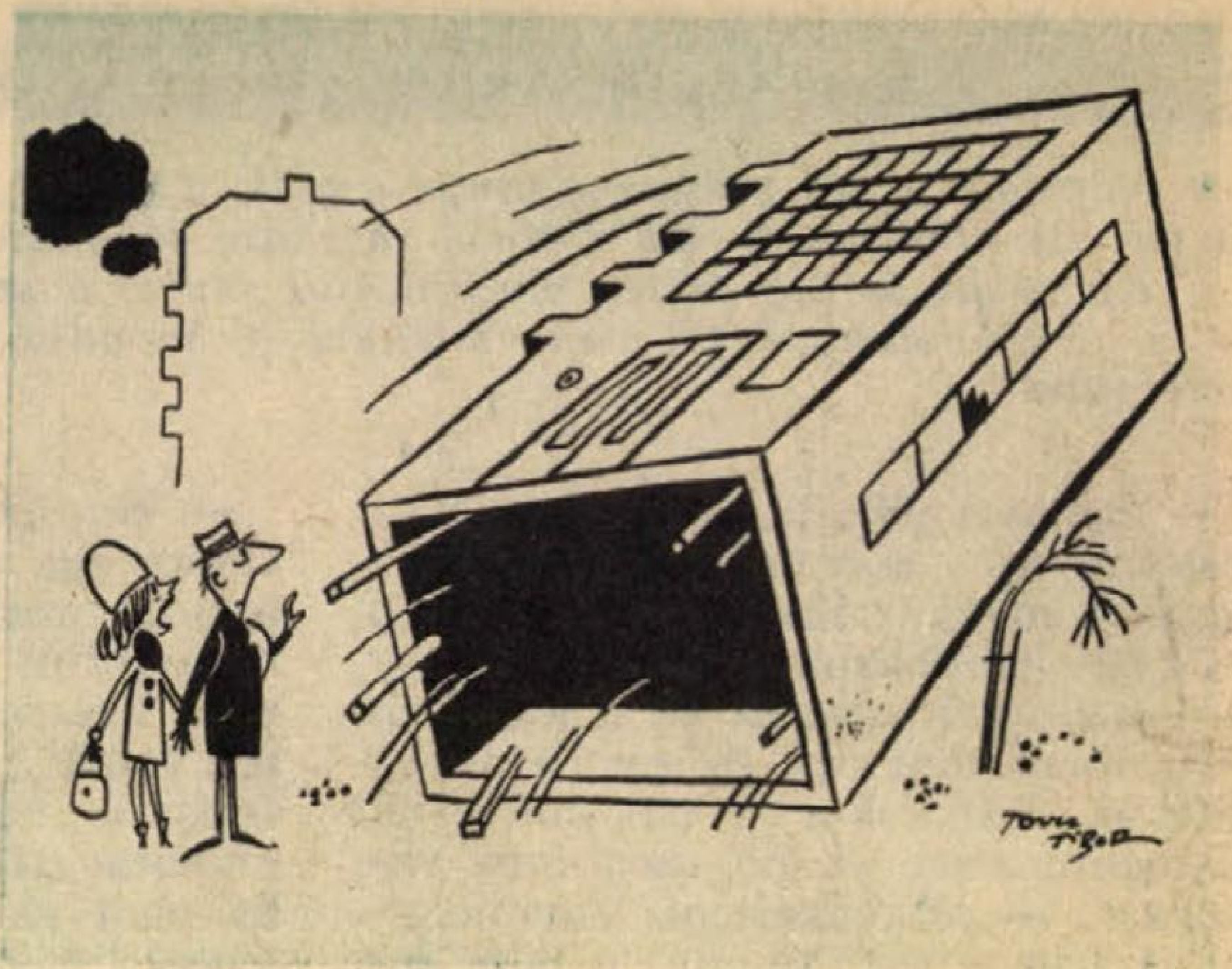

– Miért nyomtad meg olyan erősen a csengőgombot?!

Vitaminhiány

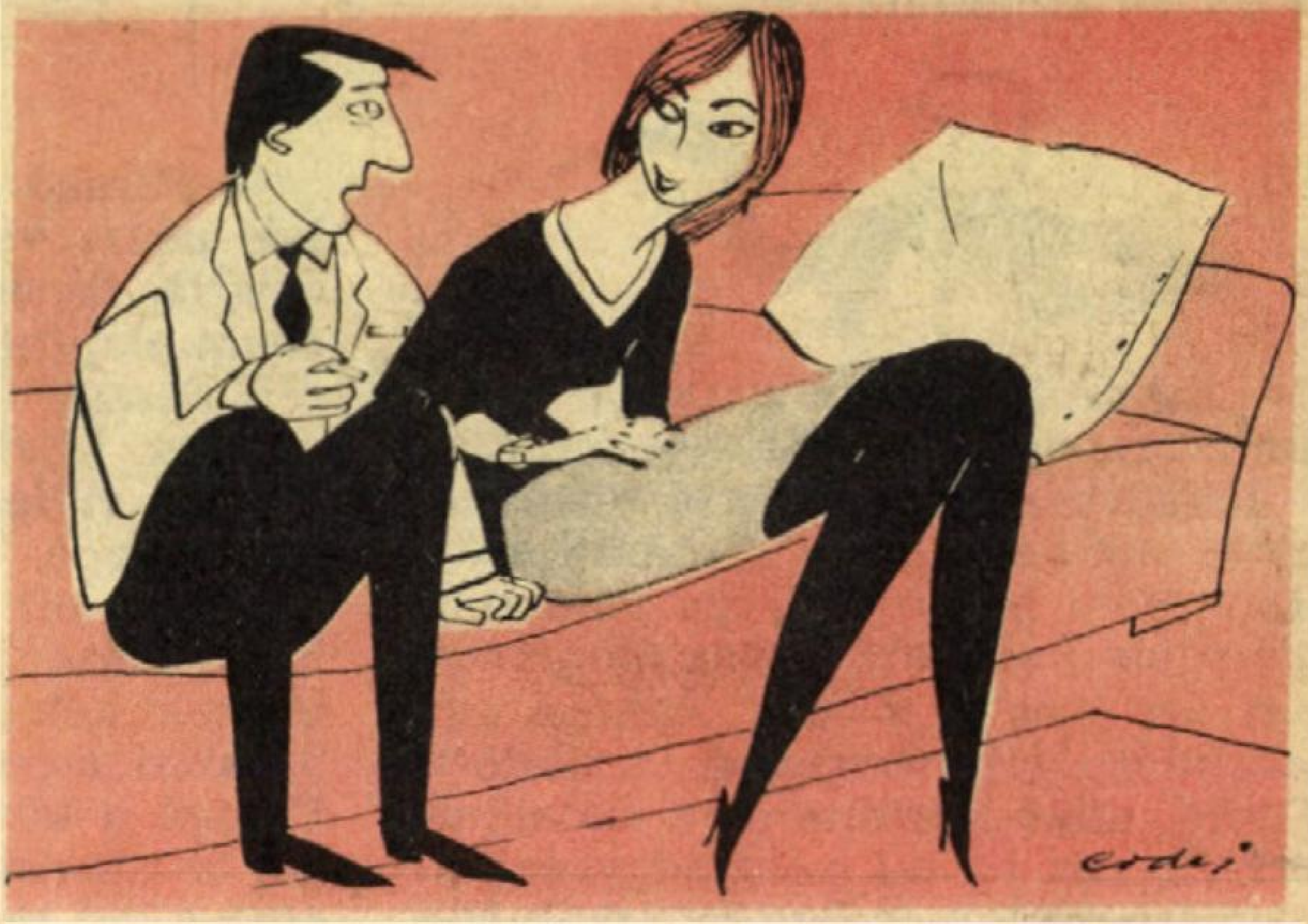

– Egyedül vagyunk a lakásban, Mancika?
– Teljesen egyedül . . .
– Akkor legyen szíves főzzön nekem egy jó citromos teát.

Tiszta munka

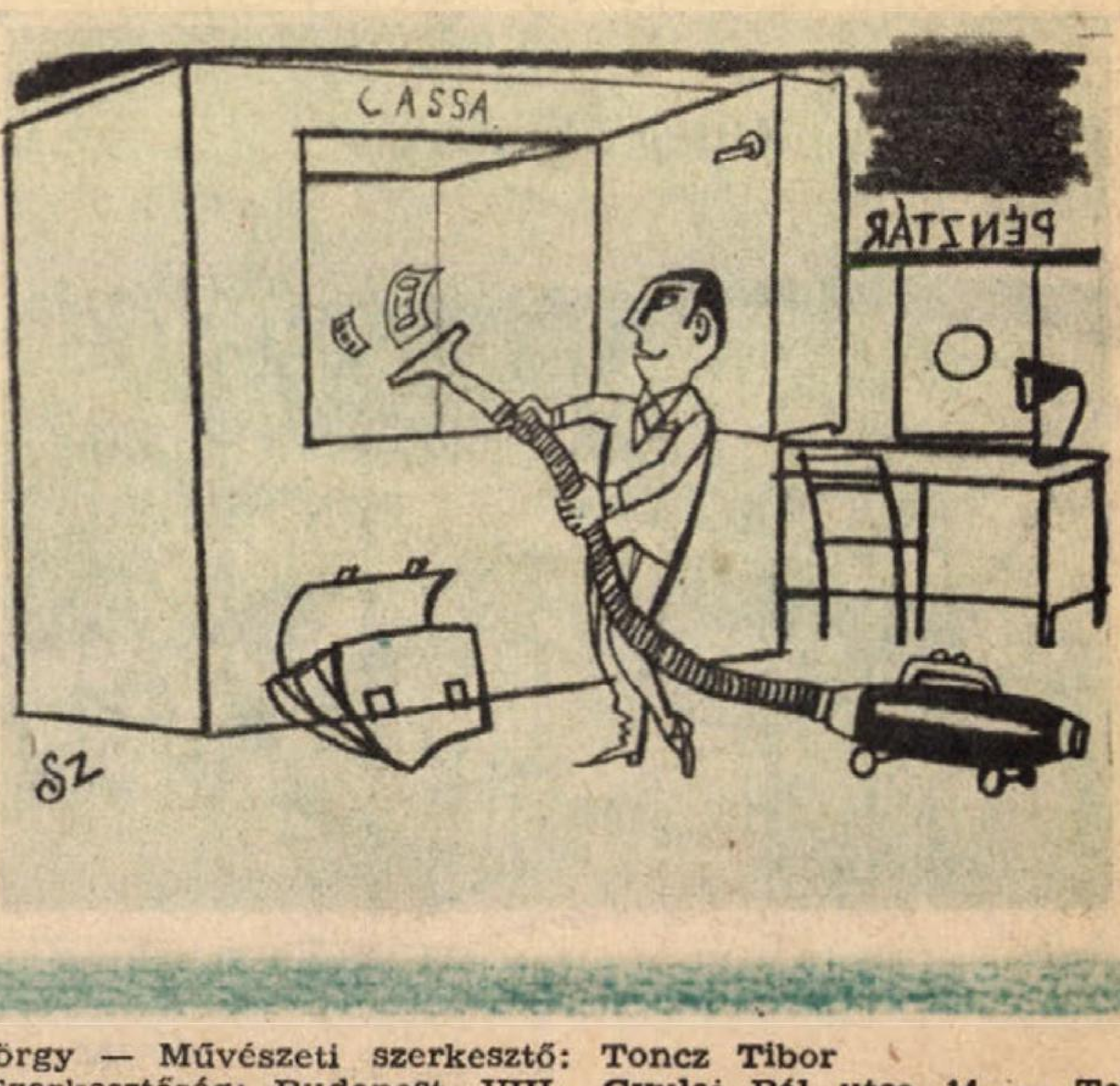

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 64.1029 – Kossuth Nyomda. Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504